Florin Gheorghiță

POLIROM

SUFLETELE, ÎNGERII ȘI CE NE ASCUNDE ȘTIINȚA

Florin Gheorghiță

SUFLETELE, ÎNGERII ȘI CE NE ASCUNDE ȘTIINȚA

POLIROM
2017

© 2017 by Editura POLIROM

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-6544-0
ISBN PDF: 978-973-46-6565-7
ISBN print: 978-973-46-6465-8

Coperta: Carmen Parii
Pe copertă: © iStockphoto.com/bestdesigns, © realcg/Depositphotos.com

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura eco - un supererou al lumii moderne!

Versiune digitală realizată în colaborare cu Libris.ro

De acelaşi autor:

OZN – o problemă modernă, Editura Junimea, Iaşi, 1973
Enigme în galaxie, Editura Junimea, Iaşi, 1983
Întrebările ştiinţei, Editura Albatros, Bucureşti, 1988
Temponauţii galactici, Editura Moldova, Iaşi, 1993
Straniile inteligenţe invizibile, ediţia I, Editura Institutul European, Iaşi, 1993; ediţia a II-a, Editura Fides, Iaşi, 1996; ediţia a III-a, Editura Polirom, Iaşi, 2014
Comunicări cu cealaltă lume, ediţia I, Editura Big M, Iaşi, 1993; ediţia a II-a (cu titlul *Voci din invizibil*), Editura Aldo Press, Bucureşti, 1995; ediţia a III-a, Editura Fides, Iaşi, 1996
Spirit şi destin cosmic, Editura Mold-Hermes, Iaşi, 1994
Lumi invizibile, ediţia I, Editura Polirom, Iaşi, 1996; ediţia a II-a, Editura Sedcom, Iaşi, 2003
OZN eterice, Editura Polirom, Iaşi, 1997
Fenomenul Valentina, Editura Polirom, Iaşi, 1997
Incursiuni în alte lumi, Editura Polirom, Iaşi, 1999
Seniorii cosmosului. Extratereştrii printre noi, Editura Polirom, Iaşi, 2001
Revenirea zeilor, Editura Obiectiv, Craiova, 2003
Karma şi taina reîncarnării, ediţia I, Editura Polirom, Iaşi, 2004; ediţia a II-a, Editura Kullusys, Bucureşti, 2008; ediţia a III-a, Editura Polirom, Iaşi, 2014
Veghetorii Terrei, Editura Obiectiv, Craiova, 2005
Nevăzuţii de lângă noi, Editura Cartea Daath, Bucureşti, 2007
Lumea de dincolo, Editura Obiectiv, Craiova, 2008
Dezvăluiri din invizibil, ediţia I, Editura Polirom, Iaşi, 2008; ediţia a II-a, Editura Polirom, Iaşi, 2014

Strălucitorii galactici, Editura Coresi, Bucureşti, 2009
Treptele iniţierii, Editura Kullusys, Bucureşti, 2010
Corpurile invizibile ale fiinţei umane, Editura Junimea, Iaşi, 2011
Taine primordiale, Editura Junimea, Iaşi, 2012
Lumea sufletelor, Editura Orfeu 79, Bucureşti, 2013
Marile taine ale omenirii, Editura Polirom, Iaşi, 2013
Strania energie a gândirii, Editura Polirom, Iaşi, 2014
Uimitoarele fenomene din invizibil şi energiile benefice, Editura Polirom, Iaşi, 2015

Traduceri:

Charles Antoni, *Intangibilul*, Editura Sagittarius, Iaşi, 1997
Benjamin Creme, *Misiunea lui Maitreya*, vol. I, Editura Invent-Terra Nova, Iaşi, 1998; vol. II, Editura Invent-Terra Nova, Iaşi, 2003; vol. III, Editura Solteris, Piatra Neamţ, 2007
P.-E. Cornillier, *Nemurirea sufletului şi evoluţia lui după moarte*, ediţia I, Editura Polirom, Iaşi, 2001; ediţia a II-a, Editura Coresi, Bucureşti, 2010

Dedic această carte Fiinţelor Spirituale nevăzute, care i-au ajutat atemporal pe oamenii acestei planete în progresul vieţuirii lor materiale şi spirituale, şi soţiei mele Ştefana, care şi în această viaţă m-a susţinut în tot ce am realizat.

Prefaţă

De-a lungul timpului, progresul material, intelectual şi spiritual al umanităţii a fost condiţionat adesea de confruntarea a două concepţii diferite asupra „vieţuirii” individuale şi colective a oamenilor de pretutindeni. Pe de o parte, modul dominant de gândire al majorităţii „pământenilor” a fost unul „conservator”, preferându-se „comoditatea” în detrimentul nivelului ridicat al realizărilor şi al cunoaşterii obţinute de fiecare generaţie; optimizările dorite de orice om erau căutate în cadrul acestei majorităţi, în special în detaliile cu aspect material-biologic ale vieţii de zi cu zi. Pe de altă parte, au existat mereu cei nemulţumiţi de această atitudine stagnantă, minoritatea reprezentată de diferiţi oameni care simţeau că „dincolo” de ce a fost realizat şi „aflat” din manifestările şi energiile Naturii mai există un imens orizont ce trebuie cercetat şi transpus creator în condiţiile existenţiale ale omenirii, spre binele tuturor.

În ciuda „opreliştilor şi privaţiunilor” impuse de conservatori, grupurile de cercetători şi creatori ai „noului” – care au oferit nobile exemple de oameni ce şi-au sacrificat viaţa într-un fel sau altul în confruntările respective – au condus omenirea spre progrese remarcabile în toate domeniile existenţei sale. Drept urmare, descoperirile ştiinţifice au ajuns în secolul XX la un nivel impresionant, începând să moduleze gândirea maselor spre un sens mult mai larg al vieţuirii individuale şi colective şi totodată să elimine numeroase influenţe conservatoare nocive.

Cu toate acestea, din păcate, deşi avântul extraordinarelor progrese ştiinţifice şi creative este în plină desfăşurare, mai există încă limitări regretabile; care vor trebui să fie eliminate; şi astfel de exemple există în cele mai diferite domenii ale cunoaşterii şi ale transpunerilor aplicative utile.

Descoperirea pe o stâncă din munţii ţării noastre – în urmă cu câţiva ani – a încă unei urme de talpă umană *încălţată* a rămas nebăgată în seamă, la fel cum s-a întâmplat peste tot în lume cu numeroase amprente similare şi chiar cu urmele de tălpi goale imprimate în straturi argiloase care au fost petrificate în urmă cu circa o sută de milioane de ani. Asemenea vestigii au fost descoperite în diferite locuri din America de Nord, Africa, Asia etc. Motivaţia desconsiderării este însă formală: astfel de urme protoistorice *nu pot fi ale unor oameni*, întrucât vechimea pietrificării rocilor respective se situează într-o eră în care oamenii nu ar fi existat! Dar, după cum am spus într-o carte anterioară – *Marile taine ale omenirii* –, ascunderea veracităţii acestor amprente ar avea cauze mult mai complexe, lumea actuală „neavând voie să cunoască" un fapt fundamental: în alte ere, pe Pământ au mai existat şi *alte omeniri*.

Asemenea desconsiderări sunt extinse însă în mod subiectiv şi asupra altor cunoaşteri fundamentale, cum este şi cazul adevăratei structurări funcţionale, mult mai complexă, a fiinţei umane – şi implicit a tot ce este fiinţă pe planeta noastră. Or, în privinţa structurii intime a omului se evidenţiază mai pregnant o tendinţă conservatoare, lipsită de realism; chiar şi aparatura modernă a început de câteva decenii să demonstreze clar existenţa acestei structuri complexe, dovezi practice care însă nici până acum nu au fost preluate şi dezvoltate de comunităţile ştiinţifice din întreaga lume. Este vorba în primul rând despre aparatele medicale moderne cu biorezonanţă, care – deocamdată – redau pe ecrane atât existenţa, cât şi anumite caracteristici biofizice importante a două (dintre cele şase) corpuri funcţionale ale fiinţei umane, constituite din materii fine

invizibile, precum şi ale unora dintre „centrii lor energetici” – cunoscuţi şi denumiţi încă din vechime printr-un termen sanscrit: „chakra”. Şi, cu toate că redarea de către aceste aparate a stărilor lor funcţionale, alături de detalieri medicale specifice foarte utile, este o dovadă incontestabilă, cercetarea ştiinţifică şi prezentarea didactică a existenţei, a rolului şi a fiziologiei acestor corpuri sunt încă evitate.

Dar, peste tot în lume, dovezi ale existenţei anumitor corpuri funcţionale din materii invizibile – atât la oameni, cât şi la animale şi chiar la plante (pe care le prezint în ilustraţiile acestui volum) – sunt înregistrate fotografic mereu, în mod întâmplător, de tot mai multe persoane care au capacitatea de a surprinde prezenţe şi fenomene ale structurărilor din materii invizibile. Însă multe dintre aceste poze sunt aruncate, fiindcă „strică” diversele imagini-amintiri, majoritatea profesioniştilor acestei „arte” necunoscând faptul că peliculele fotosensibile preiau şi radiaţiile naturale ale structurilor din materii invizibile. Deşi în unele locuri persoane care au înţeles importanţa documentară a acestor fotografii neobişnuite au început să constituie „colecţii particulare” cu asemenea „poze ciudate” – căutând pe diferite căi explicaţii pentru ele –, înregistrările respective nu sunt cercetate de instituţiile oficiale din domeniile implicate.

Totuşi, există persoane care au competenţa analizării scientizate a unui asemenea documentar fotografic prin metode adecvate înregistrărilor din invizibil şi doresc în mod onest să extindă orizontul cunoaşterii utile progresului general. Astfel au ajuns la constatări radicale: întrucât la unele înmormântări, alături de trupurile neînsufleţite, s-au fotografiat în mod repetat prezenţe invizibile având mereu aceleaşi forme rotunde radiante, s-a conturat tot mai ferm ideea că aceste „forme” ar fi corpurile funcţionale invizibile ale fiinţei umane, care, separându-se de trupul carnal, s-au „autoorganizat” ca *suflete* ce-şi continuă vieţuirea într-o „Lume de Dincolo”! Această supoziţie a fost confirmată tot mai extins prin două

tipuri de identificări analitice: pe de o parte, s-au înmulţit înregistrările fotografice ce surprind grupuri mai mari sau mai mici de asemenea „forme rotunde radiante în invizibil”, care se asociază în manifestări evident *inteligente*. (Personal, am prezentat asemenea dovezi încă din anul 1993, când am publicat prima ediţie a cărţii cu explicaţii scientizate *Straniile inteligenţe invizibile*.) Pe de altă parte, persoane oneste, cu dezvoltate capacităţi de clarvedere, au confirmat mereu, în contexte diferite, că ciudatele „forme rotunde” nevăzute, dar radiante (devenite cunoscute în străinătate prin denumirea engleză „Orb[s]”) sunt efectiv *suflete umane* care îşi continuă ciclul evoluţiei spirituale în mediul terestru, lipsite însă de trup carnal până la o viitoare reîncarnare.

De-a lungul deceniilor am primit mereu asemenea înregistrări fotografice „ciudate”, dar cu evidentă valoare documentară, şi pe cele mai multe le-am prezentat în cărţi cu conţinut analitic instructiv, evidenţiind totodată şi un fapt esenţial: zecile de ilustraţii ale fiecărei cărţi confirmau efectiv *cunoaşterile antice* ale existenţei corpurilor invizibile umane şi ale anumitor aspecte funcţionale specifice acestora; în mod regretabil, asemenea cunoaşteri „au fost însă uitate” şi continuă să fie evitate în diferite comunităţi ştiinţifice occidentale. Dar, datorită numărului tot mai mare de fotografii oneste care îmi sunt oferite în continuare, în acest volum revin cu noi ilustrări şi prezentări instructive: acestea privesc atât diferitele categorii de suflete aparţinând imensei „Lumi a sufletelor” (care coexistă din protoistorie cu tot mai numeroasa „Lume a întrupaţilor”), cât şi unele aspecte caracteristice „modului lor de vieţuire” într-o „Lume paralelă, nevăzută”.

Însă, printre suitele de înregistrări din invizibil, neînţelese de multe ori de fotografii amatori ce au fost afectaţi de „stricarea” multor poze-amintiri, am identificat şi ilustraţii cu o altă importanţă demonstrativă, care trebuie să fie cunoscute de public: în mediul nostru vital există şi alte categorii de fiinţe spirituale nevăzute, cu alte forme ale corpurilor lor din

materii fine, precum şi cu radiaţii diferite ca strălucire şi extensie în mediul apropiat. Dar chiar mai mult decât atât: din anumite „acţiuni” surprinse fotografic, manifestările fiinţelor invizibile „mai deosebite” demonstrează cunoaşterea unor legi ale fizicii nedescoperite încă de ştiinţele moderne terestre, pe care le aplică chiar cu potenţe energetice specifice unui alt spectru de energii – de asemenea încă nestudiat în mod organizat. Aceste fiinţe deosebite ar fi *îngerii*.

Despre existenţa şi importanţa lor în viaţa terestră se pot găsi informaţii într-o anumită literatură religioasă mai veche – cu numeroase reactualizări –, precum şi într-o literatură a spiritualităţii orientale. Dar ambele genuri sunt bazate pe „comunicări iniţiatice directe” foarte diferite şi pe „percepţii extrasenzoriale mai deosebite”, obţinute de-a lungul veacurilor şi chiar în cursul mai multor milenii. Astfel s-a aflat şi un alt fapt fundamental: există mai multe categorii de „îngeri”, aceştia fiind „creaţi” pentru „misiuni” foarte variate, ce privesc susţinerea şi dezvoltarea evolutivă a tuturor formelor de viaţă de pe această planetă şi chiar a materiilor planetare. Unele categorii au fost create cu niveluri spirituale şi funcţionale chiar inferioare omului, pe când alte categorii – constituite în „Ierarhii” – sunt de niveluri spirituale tot mai ridicate faţă de om, misiunile lor fiind tot mai complexe. Spre deosebire de aceste literaturi anterioare şi de diferite reactualizări şi sinteze publicate în cursul veacului trecut, în cartea de faţă menţin modul (încă solitar la noi în ţară) de susţinere a afirmaţiilor şi de prezentare a anumitor aspecte din „invizibil” cu caracter de noutate prin inedite înregistrări fotografice total obiective. Şi, analizându-le treptat, pe măsură ce le primeam, mi-a devenit evident un fapt deosebit: toate imaginile respective „ne-au fost oferite” discret chiar de aceste fiinţe invizibile superioare omului (prin diferite persoane care pot obţine fotografii din nevăzut), tocmai pentru a fi difuzate ca „dovezi” utile dezvoltării noastre cognitive şi spirituale. Astfel, şi în acest volum, unele înregistrări au caracter de *unicat pe plan*

mondial. Dar, cum textul ce urmează este strâns legat de prezentarea explicativă a noutăţilor documentare surprinse de pelicule fotosensibile, capitolul dedicat „îngerilor” se referă la „nevăzuţi” din doar câteva categorii – care „au vrut” să fie fotografiaţi pentru a le fi cunoscute mai bine misiunile în mediul nostru apropiat. Cititorii interesaţi de cunoaşterea variatelor „misiuni” şi a modului de structurare funcţională a celorlalte categorii de îngeri pot consulta mai multe cărţi descriptive din numeroase ţări, inclusiv din România. Bogata ilustrare a acestei cărţi le va fi, desigur, utilă şi în cazul unor asemenea conspectări, ca un reper analitic comparativ – întru totul obiectiv.

Autorul

Capitolul 1

Tăinuiri *versus* dezvăluiri

„Căci nu este ceva tăinuit, care să nu se vădească, sau ascuns, care să nu iasă la iveală.”

Marcu 4, 22

Cunoaşteri ascunse

Protoistoria reală a planetei noastre – şi implicit a omenirii – este mult mai amplă şi mai complexă – iar în multe situaţii chiar diferită – faţă de cea reconstituită prin tot mai ample eforturi ştiinţifice. Pe de o parte, e normal să nu se fi ajuns încă la cunoaşteri mult mai extinse; modificările geologice extrem de variate ale reliefului scoarţei terestre şi ale întinderii oceanelor, completate de manifestări puternice ale schimbării polilor magnetici, precum şi de intense schimbări zonale ale climei, nu au putut fi studiate în detaliu; este astfel evident că succesiunile acestor fenomene ample şi intense, precum şi diferenţierile ştiinţifice pe zeci şi sute de milioane de ani ale erelor geologice trebuie să fie mereu reactualizate în funcţie de noile descoperiri geofizice şi geologice.

Însă cu totul regretabilă este atitudinea conservatoare a unor persoane influente din unele comunităţi ştiinţifice – aparent susţinute de unele organisme „oficiale” –, care „frânează” eliminarea vechilor scheme cognitive; pentru menţinerea forţată a unor concepţii vechi, depăşite de importante descoperiri, s-a ajuns chiar şi la ascunderea faţă de public a unor noi descoperiri extraordinare!

O extinsă exemplificare în acest sens, foarte sugestivă, a fost oferită pe Internet la finele verii anului 2009: hackeri necunoscuţi au spart o importantă arhivă ştiinţifică „strict secretă” şi au preluat imagini documentare impresionante, care prezentau aspecte ale unor descoperiri senzaţionale, şi le-au distribuit pe Internet fără nici o explicaţie, pe un site, cu titlul *Fotos secretas*! Cele 46 de înregistrări ascunse cunoaşterii publice şi dezvăluite în mod anonim erau tulburătoare, unele relevând efectiv „fantasticul”! De exemplu, dintre înregistrările fotografice făcute de cosmonauţi americani pe Lună, o imagine a surprins un astronaut (cu costumul murdărit de un strat gros de praf lunar, probabil în urma căzăturilor din cauza gravitaţiei selenare mult reduse), care a venit împreună cu un coleg dinspre LEM-ul aselenizat, în faţa unei *construcţii* (!!!) abia începute: erau executate doar fundaţia şi pardoseala parterului, din lespezi mari şi groase de piatră, lungi, dreptunghiulare şi bine finisate. *Deci pe Lună*, cândva, *„cineva” începuse să construiască o clădire!* „Fiinţele” respective au fost oare trimişii unei „alte civilizaţii terestre”, care ar fi existat într-o eră anterioară? Cu foarte mult timp în urmă, fiinţe inteligente, foarte avansate din punct de vedere tehnic, au dorit să construiască ceva pe Lună, proiect care totuşi – din motive de forţă majoră – nu a mai fost finalizat. Faptul că în jurul construcţiei stratul de praf lunar a acoperit urmele respectivelor fiinţe şi ale utilajelor cu care au fost aduse şi montate lespezile – clişeul redând doar urmele celor doi astronauţi – indică vechimea foarte mare a lucrării respective: milioane sau poate zeci, sute de milioane de ani?! Dar de ce în zilele noastre

această „fantastică descoperire” a fost şi continuă să fie ascunsă întregii omeniri de un grup de oameni de ştiinţă şi de instituţii oficiale? Omenirea nu ar trebui oare să afle că a mai existat un străvechi ciclu evolutiv terestru, iar această civilizaţie, când a ajuns la nivelul superior al executării unei construcţii pe Lună, a fost distrusă de (sau poate „prin”) un cataclism planetar? Care ar fi „taina selenară” ce nu ar trebui să fie cunoscută de pământeni şi *cine* a decis această secretizare? Dar tăinuirea continuă, acest site anonim fiind *desfiinţat* la scurt timp după publicarea fotografiilor „ascunse”.

Un alt exemplu semnificativ, dintre zecile de „imagini secrete” cu diferite evenimente de o importanţă majoră petrecute pe Pământ în trecutul omenirii şi chiar al planetei, este la fel de tulburător: pe fundul oceanului Atlantic, în zona insulelor Bimini (situate în estul oraşului-staţiune Miami, din statul american Florida), a fost filmată o piramidă înaltă, în cadrul unui ansamblu de construcţii din piatră mai extins. Această construcţie avea un aspect total diferit de al piramidelor mayaşe din America Centrală – care nu sunt prea înalte, au câteva trepte late bine finisate şi la vârfuri au fie sanctuare, fie observatoare astronomice şi care, evident, au fost construite cu zeci de mii de ani mai târziu. Piramida scufundată este mult mai înaltă şi fără trepte late, fiind construită din blocuri de piatră ce au aproximativ aceleaşi dimensiuni. Aspectul exterior este însă foarte asemănător piramidelor egiptene – construite tot din blocuri de piatră, dar cu o prelucrare mai brută. Deşi poza este făcută subacvatic şi, prin urmare, claritatea nu este prea bună la distanţă, se pare că s-ar mai distinge două piramide, iar în jurul lor diferite construcţii, de asemenea din piatră. Evident, ansamblul respectiv este o dovadă directă a scufundării „civilizaţiei Atlantidei”, însă afectează actuala schemă a istoriei „oficiale”, motiv pentru care şi acest tragic cataclism este în continuare ascuns. Dar, mai mult, ansamblul piramidelor scufundate ar confirma o ipoteză tot mai vehiculată în „cunoaşterile paralele”: un grup

de atlanţi s-a refugiat în Egipt – condus de marele preot iniţiat şi rege atlant Thot – şi a construit piramidele de la Giseh – în urmă cu circa 38.000 de ani! Ca şi la piramidele scufundate ale Atlantidei, aceştia ar fi folosit însă metode tehnice care depăşesc cunoaşterea ştiinţifică actuală: blocurile de piatră ar fi fost „degravitate”[1] şi aduse prin aer de la cariere din apropiere sau mai îndepărtate (de pe celălalt mal al Nilului). Deci o altă ipoteză care „afectează” istoria şi alte ştiinţe ce se predau în învăţământul de pe glob este evitată la fel: printr-o altă „tăinuire” a unor cunoaşteri majore din trecut, pe care omenirea nu ar avea voie să le ştie, deşi au o importanţă extraordinară.

În cartea *Floarea Vieţii* (tradusă la Editura Adevăr Divin, Braşov), autorul american Drunvalo Melchizedek dezvăluia un fapt la fel de sugestiv: scafandri profesionişti trimişi oficial – dar în secret – ar fi deschis căile de acces spre spaţiile interioare ermetizate ale piramidei scufundate şi ar fi găsit acolo arhive importante. Preşedintele Societăţii de Egiptologie din Miami, Aaron DuVal, afirma la scurt timp că documentele respective, care dovedeau existenţa Atlantidei, urmau să fie publicate la începutul anului 1999. Dar „tăinuirea” oficială a continuat cu aceeaşi strictеţe şi publicul nu a mai aflat nimic de atunci.

Alte trei „imagini secrete” (primele două fiind mai relevante) aduc dovezi suplimentare impresionante în privinţa trecutului geologic agitat al planetei noastre: în diferite zone aride, ridicări sau coborâri ale scoarţei au produs denivelări cu pereţi verticali, iar între straturile sedimentare dezvelite în plan vertical clişeele arată un strat orizontal, gros de circa 3-4 metri, de materie cu aspect lucitor de *sticlă topită*, care în perioade ulterioare a fost acoperit de alte straturi sedimentare cu aspect nisipos. Sclipirile luminii reflectate de „stratul sticlos” gros sunt evident diferite de reflexiile mate şi întunecate specifice rocilor vulcanice, sugerând topirea unui strat gros de nisip amestecat cu alte sedimente. Dar problema este aceeaşi: de ce aceste înregistrări au caracter secret? Ascund şi ele o taină?

Din punct de vedere ştiinţific au, evident, o importanţă deosebită: topirea unui strat gros de nisip (care, după structura straturilor sedimentare de asemenea nisipoase de deasupra, ar fi fost cândva la suprafaţa solului) pare să fi fost produsă de energii extraordinar de intense, emise de la înălţime (straturile inferioare neprezentând urmele unui astfel de efect termic catastrofic, aceasta demonstrează că nu a provenit din interiorul planetei). A fost oare un cataclism termic produs de uriaşe energii generate temporar de Soare sau poate de trecerea unui mare asteroid care, datorită vitezei, s-a „aprins" la traversarea atmosferei terestre ori a fost un fenomen galactic de proporţii mai ample? De fapt, fenomene termice extrem de intense ar fi avut loc pe zone extinse din Europa, dar şi în alte părţi ale globului, atât în Jurasic, cât şi mai târziu, în Cretacic: atunci au fost pietrificate (metamorfozate termic) atât imense depozite sedimentare de argile calcaroase – ulterior devenite prin mişcări tectonice şiruri de munţi calcaroşi –, cât şi imense depozite silicioase – transformate în şiruri de munţi de gresie prin „încreţirile" de mai târziu ale scoarţei terestre. Or, imaginile secrete respective, care par să provină din America de Nord, ar confirma extraordinara extensie pe glob a unui cataclism termic ce „a ars" cândva suprafaţa planetei! Interzicerea difuzării acestor imagini nu pare însă a fi legată strict de protoistoria geologică a planetei (un domeniu mai puţin urmărit de publicul larg), ci de un alt motiv: este vorba mai degrabă despre o lungă perioadă de la „începuturile omenirii", pe care oamenii de azi nu ar trebui să o cunoască, din moment ce însăşi protoistoria omenirii continuă să fie ascunsă…

Până în Antichitate, cunoaşteri străvechi surprinzătoare ale omenirii nu au fost ascunse prin această amplă tehnică de „tăinuire" actuală; de fapt, generaţiile anterioare au tot transmis oral posterităţii variate cunoaşteri tulburătoare, care după inventarea scrierii au fost consemnate în diverse texte de oameni culţi ai civilizaţiilor antice. Însă în Evul Mediu şi apoi, în special, în epoca modernă a ştiinţei, aceste cunoaşteri au fost

eliminate dirijat din orice domeniu de cercetare, fiind desconsiderate public ca imaginări literare ale unor barzi şi ale unor scribi din vechime.

În secolul al IV-lea î.e.n., filozoful grec Platon a prezentat în cartea sa *Critias* o parte din instruirea primită în Egipt (cu două secole înainte) de tânărul grec Solon – care avea să devină apoi unul dintre cei şapte mari înţelepţi ai Greciei antice şi conducătorul reformator al statului. Iată o consemnare ulterioară a spuselor lui Solon – memorate şi notate de Critias, un descendent al său – despre cunoaşterile iniţiatice care i-au fost oferite de bătrânul preot Sankis (de la templul zeiţei Neith din Sais), incluse de Platon în cartea lui:

> Oamenii au tot fost distruşi şi vor mai fi distruşi încă în multe feluri. Prin foc şi prin ape au avut loc distrugerile cele mai grave. Au fost însă altele mai mici, în mii de feluri. Căci ceea ce se povesteşte şi la voi, că odinioară Phaeton, fiul lui Helios, care înhămase caii la carul tatălui său, nefiind în stare să-i mâne pe drumul tatălui său, a ars tot ce era pe Pământ şi a pierit el însuşi lovit de trăsnet – toate acestea s-au spus în formă de legendă. Iată însă adevărul: uneori se produce o deviere a corpurilor care se deplasează în cer. Şi la intervale de timp mult îndepărtate tot ce a fost pe Pământ a tot pierit prin supraabundenţa focului… la intervale regulate, ca un flagel, valurile cerului se revărsau asupra voastră şi nu lăsau să supravieţuiască dintre voi decât ignoranţii. Astfel redeveneaţi din nou tineri începători, fără să ştiţi nimic din ceea ce s-a întâmplat aici, şi la voi, în timpurile din vechime. Căci aceste genealogii pe care le citezi pentru moment, o, Solon, privind evenimentele de la voi, diferă foarte puţin de poveştile copiilor…

Dar asemenea cunoaşteri sumbre au fost transmise ca legende din generaţie în generaţie în vechime şi într-o altă zonă de pe Pământ, care în

Antichitate nu putea avea nici o legătură cu înţelepţii egipteni şi greci: în literatura vechilor popoare din America Centrală acestea se regăsesc în *Legenda Sorilor* – „Sorii” reprezentând de fapt ere preistorice. (În limba română au fost făcute traduceri ale Legendei[2] atât sub forma unui poem, cât şi a unui extras dintr-un codice[3].) Iată un citat semnificativ din poemul respectiv:

> …de când Pământul a fost făcut şi întemeiat,
> a fost menit în taină să străbată prin cinci vârtejuri ale vremii…
> prin prăbuşiri de zări şi ceruri, prin cataclisme repetate…
> Întâiul soare se numeşte al Tigrului…
> Al treilea soare al vieţii s-a zămislit sub semnul Ploii,
> iar când şi-a împlinit ursita…
> oamenii au murit în ploi de flăcări, ce au împânzit întreaga lume
> şi au ars cetăţile şi munţii…
> prin zări se vântura cenuşa din tot ce-a fost viaţă în lume.

Desconsiderarea în mediile ştiinţifice a consemnărilor din aceste texte vechi, asociată cu ascunderea înregistrărilor fotografice care dovedesc „material” că asemenea cataclisme termice s-au produs pe Pământ în ere foarte îndepărtate, distrugând „tot ce-a fost viaţă în lume”, demonstrează o acţiune dirijată într-un mod cu totul subiectiv. Dar de ce oare umanitatea actuală nu „ar avea voie” să cunoască aceste adevăruri? Anticii le cunoşteau totuşi, întrucât încă din timpuri străvechi înţelepţii fiecărei generaţii aveau *conştiinţa obligaţiei umane* de a transmite în mod onest urmaşilor marile evenimente ale istoriei omenirii.

Asemenea tăinuiri actuale sugerează o anumită ipoteză în privinţa motivului întreruperii modului ancestral de transmitere a marilor cunoaşteri istorice: la niveluri *superioare* s-ar considera că oamenii de azi nu ar trebui să afle că multitudinea formelor de viaţă create „cândva” pe

Pământ au fost distruse periodic prin mari cataclisme (termice, potopuri) şi că acele distrugeri totale ale formelor de viaţă organică – în urmă cu zeci şi sute de milioane de ani – ar fi fost urmate de alte „cicluri de creaţie", cu înmulţirea şi evoluţia *altor mulţimi de specii* pe solul primitoarei planete „experimentale" Terra! O acceptare a spuselor acelui preot antic egiptean, precum şi a *Legendei Sorilor* cunoscute de vechii amerindieni sau a mitului chinez al celor *Zece Sori* ar „dărâma" actuala schemă temporală ce explică „apariţia vieţii pe Pământ" susţinută de comunităţile ştiinţifice şi prezentată în toate şcolile şi universităţile din lume. În acest context al conservatorismului excesiv se preferă chiar şi ascunderea „dovezilor materiale"…

O altă serie de înregistrări fotografice doveditoare, completată de data aceasta şi de unele cercetări ale unor oameni de ştiinţă nonconformişti, a condus la alte tăinuiri şi desconsiderări subiective, încă din primele decenii ale secolului XX, din partea unor cadre universitare şi grupuri de specialişti asociate lor. Din acelaşi domeniu al protoistoriei, încă atât de puţin cunoscut de public şi chiar de cercetători, reiau sintetic câteva exemple sugestive pe care le-am prezentat şi într-o carte anterioară, cu un alt profil al conţinutului (*Marile taine ale omenirii*).

Către sfârşitul verii anului 2008, geologul Constantin Andraş – din conducerea administraţiei Rezervaţiei Parcului Naţional al masivului Ceahlău – a făcut o descoperire tulburătoare în timpul unui control de rutină al versanţilor acestui munte. Într-o zonă cu stânci din gresie de diferite mărimi, ridicate la nivelul respectiv de imensele mişcări telurice care, începând din Cretacic şi până în Paleogen, au înălţat treptat acest impresionant masiv, geologul a remarcat un detaliu derutant: pe faţa verticală a unui bloc de stâncă era „imprimată" o „urmă" alungită, foarte asemănătoare ca formă şi mărime cu cele lăsate în terenurile moi de tălpile oamenilor – dar ale oamenilor *încălţaţi*! De fapt, pe acel versant toate stâncile proveneau dintr-un strat masiv de argile nisipoase care

fusese pietrificat în Cretacic – ultima perioadă a Erei Secundare, când, conform versiunii oficiale actuale, nici nu putea fi vorba despre existenţa oamenilor… Intrigat de ciudata descoperire, a revenit peste câteva zile şi a fotografiat „urma” şi a măsurat-o (ilustraţia 1); avea 28,3 centimetri lungime, corespunzătoare în zilele noastre numărului 42 la încălţăminte. Fiind „prins” de coincidenţa respectivă, a consultat un fost profesor de la universitate. Acesta nu putea să conceapă că în Era Mezozoică ar fi existat oameni pe Pământ şi i-a dat un răspuns ferm: *nu putea* fi urmă de om; probabil pe solul elastic al argilei nepietrificate încă a căzut o piatră cu acea formă, imprimând în lut amprenta respectivă. Dar oare „de unde” a căzut presupusa „piatră”, căci pe terenul „urmei” – situat foarte departe de munţii vulcanici – era doar „câmpul” de argilă moale al unui imens depozit sedimentar? Iar după pietrificare acel câmp a fost acoperit de ape ce au depus şi o „căptuşeală” calcaroasă în „urmă”, munţii de fliş din întreaga zonă fiind ridicaţi tectonic abia după milioane de ani de cumplitele cutremure ale „încreţirii scoarţei terestre”, ce au sfărâmat şi imensele stânci ale fostelor depozite sedimentare. Lipsa de realism a ipotezei respective este evidentă chiar şi dacă ne gândim la modul în care „ar fi plecat” piatra în formă de încălţare din locaşul argilos: pe conturul „urmei” nu era nici cea mai mică deformare sau zgârietură în stratul ce avea să devină – după un timp – suprafaţa lisă a imensului depozit sedimentar transformat termic într-o masă de rocă stâncoasă.

Aspectul lipsit de orice asperitate al feţei stâncii şi forma perfect asemănătoare amprentelor lăsate de oameni în straturi argiloase i-au întărit geologului C. Andraş supoziţia privind originea umană; cunoscând faptul că şi în alte părţi ale lumii au fost găsite urme similare, pentru a nu se pierde informaţia despre descoperirea sa, a trimis poza respectivă la un ziar din Piatra Neamţ. Fiind o „noutate locală” deosebită, redacţia a publicat-o cu un text explicativ sub titlul „Urmă de om veche de o sută de milioane de ani”.

Dar acea fotografie merita mai mult. Aflând că am unele preocupări docte nonconformiste, dl C. Andraş m-a vizitat şi mi-a explicat situaţia geologică locală şi mi-a prezentat discret supoziţia sa, lăsându-mi un set de fotografii ale locului respectiv. Desigur, am fost atras de evidenţa acelei amprente umane protoistorice, care m-a condus la o documentare într-un alt domeniu „rebel". Ştiam din unele publicaţii că pe teritoriul SUA – în diferite state – au fost descoperite amprente de tălpi umane, în special în zone cu argile calcaroase pietrificate în Cretacic, la finalul Erei Secundare; astfel de amprente au fost descoperite în statele Virginia, Pennsylvania, Kentucky, Illinois, Missouri, Utah, Nevada – în unele cazuri existând şi ilustrări. Mai spectaculoase au fost însă urmele de tălpi ale unor oameni uriaşi (pe Internet există imagini foarte convingătoare ale acestora), fapt ce dovedeşte şi o altă evidenţă tulburătoare: în Era Secundară existau pe Pământ simultan şi rase de oameni uriaşi, pe care ştiinţele actuale îi „tăinuiesc" cu aceeaşi lipsă de onestitate. În seria de „fotografii secrete" care au ajuns pe Internet au fost incluse şi cinci imagini doveditoare ale descoperirii şi dezgropării de către arheologi a unor schelete complete de uriaşi, precum şi o a şasea poză, a unui schelet similar pe fundul oceanului Atlantic – în zona în care se aflau vestigiile Atlantidei scufundate. Dar de ce se ascund şi dovezile existenţei reale ale uriaşilor, despre care se vorbeşte în repetate rânduri şi în Biblie (Vechiul Testament), în Cartea lui Enoh, precum şi în mitologiile tuturor popoarelor vechi? Chiar şi relativ mai recent s-a difuzat – inclusiv pe Internet – imaginea decopertării accidentale într-o localitate din munţii Greciei (în 2011) a două schelete de uriaşi, în urma unei alunecări de teren (localnicii şi turiştii au făcut poze de neuitat!). Şi totuşi, comunităţile ştiinţifice păstrează o tăcere totală pe marginea acestui subiect. O asemenea atitudine va persista probabil până când însăşi opinia publică va determina eliminarea tăinuirilor subiective.

O carte[4] scrisă prin anii ’70 de profesorul A.E. Wilder-Smith (de la Universitatea din Illinois) – tradusă şi în limba română – m-a determinat să abordez mai pe larg această tematică în volumul *Marile taine ale omenirii*, pentru a susţine atât importanţa fotografiei „urmei” de pe Ceahlău, cât şi a imaginii amprentelor similare descoperite pe versantul calcaros de la Cetăţeni, Argeş, respectiv a „urmei de picior uman încălţat” din munţii Mehedinţi, din zona Topleţ. Acest profesor nu a acceptat dogma din nebulosul domeniu al protoistoriei omenirii şi, în urma efectuării unor cercetări într-o zonă cu numeroase dovezi materiale ale existenţei omului în Cretacic, a evidenţiat lipsa de onestitate a unor specialişti, prezentând şi următorul caz:

> Este interesant de ştiut că dr. Dubois, care l-a descoperit pe *Pithecanthropus erectus* în insula Java, a descoperit încă două cranii la acelaşi nivel al săpăturilor. Dar el a ţinut sub cheie timp de douăzeci de ani acele cranii care se asemănau cu cele ale băştinaşilor moderni din Australia şi nu a scris nimic despre ele. Dacă s-ar fi ştiut despre existenţa acelor două cranii moderne găsite la acelaşi nivel cu *Pithecanthropus erectus*, cu siguranţă că un număr însemnat de teorii asupra semnificaţiei evoluţioniste a pitecantropului ar fi fost formulate altfel.

Profesorul A.E. Wilder-Smith a efectuat propriile cercetări (în 1965) pe malul calcaros al râului Paluxy, în zona oraşului Glen Rose, Texas, împreună cu un experimentat geolog, dr. Clifford L. Burdick. Acolo, pe un teren lung de peste un kilometru, există numeroase urme de dinozauri. Dar printre aceste „amprente” ale marilor animale din Era Mezozoică descoperite pe solul argilei calcaroase pietrificate la un moment dat de un cataclism termic planetar au rămas imprimate pentru posteritate şi urme diferite de tălpi umane: amprente ale unor oameni având statura semenilor

actuali (ilustraţia 2), precum şi ale unui uriaş dintr-o rasă diferită de cea a uriaşilor care au lăsat urme în alte zone terestre. Fotografiile făcute acolo şi publicate apoi în cartea sa sunt întru totul edificatoare asupra acestei realităţi tulburătoare, neacceptată încă „oficial" de comunitatea ştiinţifică: pe Pământ, către sfârşitul Erei Secundare, în urmă cu peste o sută de milioane de ani, înainte de teribilele pietrificări ale imenselor depozite de argile calcaroase şi silicioase, existau într-adevăr diferite rase de oameni; acel ciclu de existenţă al unei omeniri cu rase umane foarte variate pe întregul glob ar fi fost întrerupt însă de un neştiut cataclism termic planetar.

De fapt, ansamblul urmelor din Cretacic existente pe malul şi în albia râului Paluxy fusese cercetat anterior de dr. Roland T. Bird (de la Secţia de Paleontologie a Muzeului american de istorie naturală), care a organizat şi tăierea unor porţiuni de rocă având urme de animale şi de om, pe care le-a dus la muzeu. Dar nu a lăsat să fie expuse decât urmele de animale, considerând că urmele de om au fost falsificate, întrucât, *conform teoriei, oamenii nu puteau exista în aceeaşi perioadă cu marile animale din Era Secundară.* Totuşi, dr. R.T. Bird afirmase la întoarcere un fapt semnificativ, pe care nu l-a explicat însă în mod realist, profesorul A.E. Wilder-Smith citându-l în cartea sa ca un exemplu al lipsei lui de onestitate:

> Am avut şi eu pietrele în mână – cele mai stranii lucruri de felul acesta pe care le-am văzut în viaţa mea. Pe suprafaţa fiecăreia era imprimată forma unei tălpi de om, *perfectă în orice detaliu.*

În studiile amprentelor marilor animale descoperite pe acel mal şi în albia râului Paluxy pe care le-a publicat ulterior, cercetătorul R.T. Bird nu a mai făcut însă nici o menţiune despre urmele de om, căci, pentru gândirea şi poziţia sa, acestea *nu puteau fi* adevărate.

Profesorul A.E. Wilder-Smith a prezentat mai detaliat constatările făcute pe teren şi fotografiile demonstrative şi a extins consideraţiile sale din carte cu un subcapitol intitulat la fel de categoric: „Urme de om în Carbonifer şi în Cretacic”, în care a menţionat descoperiri similare făcute în alte locuri din SUA. Dar în concluzii şi-a exprimat regretul că există în continuare oameni de ştiinţă care, prin conservatorism, frânează dezvoltarea cunoaşterii şi implicit a progresului general:

> Adevărata piedică în calea progresului este prejudecata bazată pe o teorie veche, care produce un fel de barieră intelectuală. Îndată ce teoriile depăşite sunt înlăturate, se dă cale liberă progresului.

Pozitivism şi realitate

În întreaga lume a fost descoperit treptat un bogat fond de cunoaşteri, cu variate aspecte scientizate, provenind din Antichitate, care a fost consemnat în cadrul diferitelor texte de scribii unor popoare ce au format civilizaţii. Deşi, în bună parte, acest fond a fost verificat şi dezvoltat de înţelepţii generaţiilor următoare, conţinutul lui e puţin cunoscut şi în prezent, întrucât a fost desconsiderat din punct de vedere valoric: a fost apreciat în general ca un produs al fanteziei oamenilor din vechime, care, neavând mijloace tehnice de cercetare, au „imaginat” explicaţii cosmogonice şi ale originii şi ale structurării vieţii terestre, bazate fie pe „revelaţii” ale unor fiinţe care, într-un mod foarte confuz, ar fi venit din „ceruri”, fie pe anumite investigaţii prin metode „nefizice”, care nu puteau fi acceptate de ştiinţa modernă.

Ţinând cont de tematica acestei cărţi, trebuie amintite însă în mod special cunoaşterile avansate ale complexei structurări funcţionale a fiinţei

umane – ca asociere admirabil funcţională a unor corpuri „energetice” din materii invizibile, deservite temporar de un trup carnal. În fapt, aceste cunoaşteri fundamentale au fost obţinute parţial încă din timpuri străvechi: în cadrul grupurilor de populaţii răspândite pe întregul glob s-au născut mereu şi oameni care manifestau o „capacitate extrasenzorială”, mai mult sau mai puţin dezvoltată, de a percepe aceste corpuri invizibile ale fiinţelor umane – şi chiar a menţinerii acestei asocieri a corpurilor nevăzute şi după separarea de trupul decedat! În vorbirea curentă, acestei asocieri i s-a dat denumirea generică de „suflet”. Unii dintre aceşti oameni – denumiţi *şamani* –, acumulând în plus felurite cunoaşteri, au devenit mai „înţelepţi” şi astfel, de-a lungul timpului, au fost mereu respectaţi de colectivităţi; chiar şi în zilele noastre, în grupurile de populaţii neintegrate încă în societatea modernă, aceştia beneficiază de un „rang” înalt. Dar în trecut, prin „venirea zeilor” şi apoi prin introducerea ritualurilor cu fond religios, unii dintre aceşti oameni cu capacităţi deosebite au devenit „intermediari” între „zei” şi grupurile de populaţie din zonele respective (de exemplu, cazul *patriarhului* Enoh[5]) şi apoi, treptat, au devenit preoţi principali în temple: preoţii „văzători” aveau un rang înalt şi însuşi Marele Preot era ales ca „Marele Văzător”. (Unele informaţii în acest sens se găsesc în *Cartea egipteană a morţilor*[6], în *Cartea tibetană a morţilor*[7] şi în *Cartea mayaşă a morţilor*[8].)

Cunoaşteri ale structurării şi ale rolurilor funcţionale îndeplinite de fiecare corp din materii invizibile al fiinţei omeneşti au fost consemnate cu multe milenii în urmă şi de „cercetătorii văzători” din templele Egiptului antic. Aceştia au reuşit să afle prin percepţii extrasenzoriale că fiecare om are mai multe corpuri invizibile, care îşi continuă vieţuirea, însă în anumite moduri specifice: un corp *Ka* – „dublul” fantomatic care manifesta energia vitală şi energia creatoare; inima *Hati* – care era şi corpul păstrător al memoriei, dar atribuindu-i-se şi un sens de inimă fizică, după deces era „cântărită” pentru faptele „înregistrate” în timpul

vieţii respective: acţiunea era efectuată de zeul Anubis sub supravegherea zeului Thot (ilustraţia de la p. 119), pentru stabilirea zonei de vieţuire a sufletului destrupat – în raiul din *Amenti* sau în iadul din *Duat*; corpul *Akh* – corpul înţelepciunii acumulate în şirurile de încarnări; inima *Ib* – corpul voinţei ce manifesta conştiinţa morală avansată, singurul care putea pleca spre stele împreună cu corpul *Ba* nemuritorul, spiritul, care avea capacitatea de a acţiona individual (de aceea, în textele hieroglifice acest corp *Ba* era reprezentat simbolic prin silueta unei păsări).

Unii cercetători din templele egiptene, care şi-au dezvoltat capacităţile extrasenzoriale prin practici spirituale, au extins cunoaşterile privind capacităţile funcţionale deţinute latent de corpurile respective; astfel, au transmis *iniţiatic* posterităţii, prin „instruirile în misterele lui Thot", metode de dezvoltare energetică a anumitor corpuri, foarte utile progresului spiritual. Dar faptul că fiecare regiune (Egiptul de Sus şi Egiptul de Jos) folosea adesea aceiaşi termeni şi aceleaşi nume, dar pentru noţiuni diferite – care au variat mult şi de-a lungul veacurilor – a întreţinut până în zilele noastre anumite confuzii, ce se regăsesc în explicaţii diferite ale arheologilor şi ale altor cercetători. Acest aspect al termenilor diferiţi există şi în denumirile şi noţiunile din metodele respective, dar, în fond, nu aspectul formal al denumirilor interesează, ci conţinutul util al cunoaşterilor oferite. Un exemplu al amestecului formal de termeni şi atribute este metoda transmisă iniţiatic de-a lungul mileniilor ca un „mare secret" şi pe care abia în zilele noastre câţiva instructori au început să o prezinte public în diferite ţări, în faţa unor grupuri ce se reunesc pentru progresul lor spiritual: este vorba despre metoda *Mer-Ka-Ba* de creştere a potenţelor energetice latente ale corpurilor noastre invizibile – şi implicit de ridicare a nivelului de conştiinţă, dar şi a felului de percepere şi chiar de trăire în „alte plane ale realităţii" –, obţinută prin dezvoltarea corpurilor *Ka* şi *Ba*. Însă, la grupul egiptean antic care a consacrat metoda, atributele acestor două corpuri erau oarecum inversate faţă de noţiunile (specificate

mai sus) redate de egiptologi mai documentaţi în textele antice ale altor grupuri de iniţiaţi, din alte temple: în cadrul grupului (probabil mai izolat) care a consacrat metoda, corpul Ka era considerat deţinător al conştiinţei, iar corpul Ba ca fiind o manifestare a spiritului.

Metoda a fost preluată şi transmisă iniţiatic şi de înţelepţi antici ai poporului evreu – care în Antichitate s-a aflat un timp îndelungat în „robia egipteană"; chiar despre eliberatorul şi remarcabilul lor conducător Moise se ştie că a beneficiat de tânăr de o extinsă iniţiere în anumite temple egiptene. Dar şi înţelepţi ai unor popoare arabe, care au cucerit mai târziu Egiptul, au preluat această metodă a dezvoltării potenţelor energiilor proprii, pentru progresul spiritual. Totuşi, înţelepţii acestor popoare, care s-au iniţiat în practicile dezvoltării spirituale, au considerat că atât cunoaşterile ce se află la baza metodei *Mer-Ka-Ba*, cât şi metoda nu pot fi oferite decât persoanelor care au obţinut un nivel ridicat al evoluţiei spirituale. Astfel, au menţinut-o şi o menţin în mare măsură şi acum ca pe un „mare secret" pentru restul oamenilor. Un exemplu semnificativ în acest sens se găseşte în vechiul text ebraic de instruire religioasă *Mişna*, din care eruditul comentator Adam Franck a preluat şi pasaje foarte ferme, redate în cartea sa *La Kabbale* (editată la Paris în anul 1892), din care iată un citat mai restrâns:

> Este interzis să se explice… *Mercaba* – vehiculul ceresc chiar unei singure persoane, dacă nu este un om înţelept, care să înţeleagă prin el însuşi… pentru a fi iniţiat în această ştiinţă misterioasă şi sfântă a Mercaba, nu este suficient ca cineva să se distingă prin inteligenţă şi printr-o poziţie superioară.

Mai dezvoltate în mileniile anterioare şi mai extins consemnate în texte vechi au fost „cercetările înţelepţilor văzători" din cadrul populaţiilor hinduse, care au fost transmise prin tradiţiile şi textele vedice;

aceştia au descoperit existenţa a şase corpuri din materii invizibile[9], „create” cu roluri funcţionale distincte, pentru a „deservi” evoluţia „scânteii divine, nemuritoare” ATMAN – care este *spiritul* fiecărei fiinţe umane. De-a lungul timpului au fost percepute şi structurările intime ale acestor corpuri – prin centri energetici (*chakre*) proprii şi prin reţele filiforme de distribuire a energiilor (*nadis*); apoi aceşti înţelepţi au descoperit că fiecare corp nevăzut constituit dintr-un anumit tip de materie fină invizibilă ar avea în compoziţie câte trei feluri de particule (din cele şapte feluri specifice fiecărui tip), pe care le-ar purifica pe măsura „evoluţiei lui ATMAN”. Mai mult, au descoperit că trei corpuri care au „vibraţii” mai apropiate de cele ale trupului carnal, după ce s-au separat de trupul respectiv, se dezagregă treptat (unele după ani sau chiar zeci de ani)[10] şi se refac la fiecare reîncarnare; celelalte trei au particule „mai fine” şi nu se dezagregă deloc, ci doar se dezvoltă foarte lent. Astfel, în cunoaşterea spirituală hindusă, corpurile care se dezagregă treptat au fost denumite „triada inferioară”, iar grupul celor trei care nu „ar muri” în lungul ciclu al existenţelor terestre ar fi „triada superioară”; mai mult, acest „grup superior” ar fi de fapt adevăratul Suflet, care nu piere în cursul lungului şir de reîncarnări. Evident, asemenea cunoaşteri sunt mult mai detaliate sub diferite aspecte şi au devenit o adevărată ştiinţă, care abia către sfârşitul secolului al XIX-lea a început să fie oferită şi Occidentului, preponderent prin textele de „teozofie”.

Poate că, fiind sub influenţa acestor cunoaşteri hindo-tibetane, înţelepţii clarvăzători ai Chinei antice au consemnat şi ei existenţa a două feluri de corpuri invizibile, considerând însă că fiinţa omenească ar avea „două suflete” – cu energii diferite, dar complementare[11]: era un fel de extindere a cunoaşterii energiilor fundamentale *Yin* şi *Yang*.

În cadrul civilizaţiilor asiatice şi al zonelor lor de influenţă, aceste cunoaşteri vechi ale complexei structurări a fiinţei umane şi implicit ale existenţei nevăzute a Sufletului şi Spiritului individuale au fost dezvoltate

continuu de-a lungul secolelor – chiar şi în zilele noastre în spaţiul hindo-tibetan – de clarvăzătorii din temple sau de înţelepţi localnici. Astfel, într-o extinsă zonă asiatică (dar nu numai acolo), aproape o treime din populaţia globului este instruită din copilărie cu elementele de bază ale acestor cunoaşteri fundamentale.

În zona Europei, prin destrămarea încă de la începutul erei noastre a culturii antice a Egiptului – transmisă un timp prin intermediul culturilor greacă şi romană –, a survenit un nou orizont al gândirii şi, respectiv, al cunoaşterilor: a iradiat tot mai intens creştinismul, profunda religie superioară a iubirii spirituale. Printre noile valori etice ale apostolatului primilor săi teologi, timp de trei secole au fost menţinute şi elemente ale cunoaşterilor obţinute prin clarvedere (de exemplu, scrierile din secolul al III-lea, cu real aport teologic, ale apologetului Origene, Părinte al Bisericii creştine timpurii); dar în urma unor influenţe exterioare, în cursul secolului al VI-lea, asemenea cunoaşteri au fost cenzurate în textele religioase. Apoi, timp de peste un mileniu, eliminarea lor „forţată" din cunoaşterile publice, precum şi a manifestărilor extrasenzoriale – care erau native la diverşi oameni – a ajuns până la exagerările penibile ale inchiziţiei în ţări vest-europene şi chiar şi în America. Astfel, în aceste regiuni extinse, s-au pierdut treptat cunoaşterile complexităţii structurării fiinţei umane, menţinându-se ferm doar explicaţia vagă a existenţei unui „Suflet nepieritor" şi a unui *singur* trup temporar.

Abuzul unor ecleziarhi europeni, care insistau să limiteze conţinutul gândirii şi al cunoaşterilor oamenilor (de exemplu, arderea pe rug în anul 1600 a filozofului italian Giordano Bruno din cauza afirmării ferme a necesităţii de extindere a orizontului ideatic şi cognitiv), a condus însă la efecte inverse mult mai ample în cadrul epocii Renaşterii: pe de o parte, a produs extinderi ale scindărilor Bisericii creştine apusene, iar pe de alta, a stimulat o reacţie de durată a grupurilor de oameni dedicaţi tinerelor

ştiinţe – care, dezvoltându-se rapid, aveau să declanşeze revoluţiile ştiinţifice, industriale şi, indirect, sociale.

Începutul şirului descoperirilor intimităţii materiei şi ale energiilor sale specifice a deschis un orizont cognitiv atât de amplu, încât a orientat gândirea ştiinţifică şi chiar filozofică strict către „concretul perceput senzorial” – cu excluderea atât a cunoaşterilor şi a dogmelor privind existenţa lumilor şi a fenomenelor „imateriale”, cât şi a cunoaşterilor structurării invizibile a fiinţelor umane. Filozoful francez Auguste Comte a lansat aceste idei în prima jumătate a secolului al XIX-lea şi a considerat că fazele primare ale gândirii umane ar fi mai întâi cea teologică şi apoi cea metafizică, însă cea „mai avansată” ar fi gândirea bazată pe „cunoaşterea pozitivă”. Dar, întrucât „cunoaşterea pozitivă” nu poate explica totul, a ajuns la o exagerare: omul nu ar putea ajunge să cunoască vreodată originea fenomenelor.

Pentru a evita acest agnosticism al „pozitivismului”, adepţi ulteriori ai filozofiei sale, impresionaţi în cursul secolului XX de ampla dezvoltare a cunoaşterilor ştiinţifice, au modulat concepţiile respective în cadrul unui „curent filozofic neopozitivist”: respingând orice cunoaştere şi explicaţie din domeniul metafizicii şi al fenomenelor „fizicii materiilor invizibile”, promotorii acestui nou curent au enunţat un alt principiu al logicii moderne: „realitatea” este tot ce poate fi cunoscut prin simţurile omului şi, respectiv, ce poate fi identificat şi experimentat prin aparatura tehnică modernă; „altceva” nu ar mai exista… Acest principiu a fost atât de mult pe placul unor grupuri ştiinţifice contemporane, încât, printr-un consens „oficial”, a fost generalizat aproape în toate domeniile în care domină personalităţi ştiinţifice satisfăcute de propriile realizări şi în colectivele subordonate acestora. Însă astfel de atitudini au condus la repetate alunecări spre un conservatorism ce a frânat mereu chiar şi mari descoperiri din domeniile „realităţii acceptate” în mod pozitivist. În sine, adevărata „cunoaştere a realităţii” nu are limite care pot fi stabilite de

oamenii tereştri, fie ei şi chiar ale ştiinţei. În mod obiectiv, „mintea umană” bazată pe anumite repere cognitive şi ideatice specifice fiecărei etape şi chiar tehnica cea mai modernă se află încă departe de orizontul „marilor cunoaşteri” (cum ar fi, de exemplu, călătoriile intra- şi extragalactice). Sensul existenţei noastre este „evoluţia continuă”, asemenea limitări trebuind mereu depăşite prin progresul permanent al modului creativ de a gândi şi de a ne manifesta – bazat pe noi cunoaşteri şi pe o treptată dezvoltare spirituală. Eliminarea apriorică, total subiectivă, a cunoaşterilor obţinute prin clarvedere sau a cunoaşterilor „metafizice” – care au la bază o amplă ştiinţă încă foarte puţin cunoscută a „fizicii materiilor invizibile” – este un aspect regretabil al modului în care „pozitivismul” mai vechi şi actual frânează progresul întregii omeniri. Asemenea concepţii plafonează în mod penibil extinderea cunoaşterilor creative şi avansul continuu în imensul orizont al realităţii terestre şi cosmice în care trăim şi în care „trebuie” să evoluăm permanent. În acest sens, este foarte sugestivă „mărturisirea” autorului indonezian C. Jinarajadasa (care era clarvăzător), preluată într-o carte editată în prima parte a veacului trecut (tradusă în multe ţări şi chiar şi în limba română[12]), dar desconsiderată de comunităţile ştiinţifice cu orientare pozitivistă:

> Nu ştiu ce capacităţi speciale posedă centrii creierului meu faţă de cei ai unui om obişnuit; sunt însă conştient de faptul că există permanent în jurul meu o lume invizibilă, foarte greu de descris, care traversează, pătrunde şi învăluie toate lucrurile lumii noastre… Această lume invizibilă poate fi văzută, dar nu cu ochii… Vederea cu ochiul fizic şi vederea interioară sunt independente una de cealaltă şi totuşi ambele funcţionează simultan… Această altă lume este luminoasă şi fiecare punct din spaţiul ei pare că are o lumină proprie şi de o natură diferită de lumina din lumea fizică… Trebuie să mărturisesc cu toată

autoritatea că pentru conştiinţa mea, pentru tot ceea ce cunosc ca „eu”, această lume invizibilă există şi este mai **reală** decât lumea fizică.

Stranie descriere pentru modul nostru de a gândi! Există în jur „o altă Realitate”, mai luminoasă *în invizibil* şi mai amplă, care o cuprinde pe cea pe care o percepem vizual şi cu aparatura modernă! Cu câţiva ani în urmă, o persoană clarvăzătoare din ţara noastră mi-a făcut o descriere similară a acestei „realităţi paralele” care există în mediul nostru vital şi care, de fapt, s-a edificat odată cu formarea planetei noastre – cu miliarde de ani înainte de a apărea orice formă de viaţă terestră.

În lumea oamenilor de ştiinţă de azi există totuşi – chiar printre somităţi – persoane care acceptă logic şi intuitiv o largă deschidere către o realitate mult mai amplă. De exemplu, spre jumătatea veacului XX, reputatul fizician Albert Einstein şi-a exprimat direct dezaprobarea faţă de curentul filozofic al pozitivismului; într-un interviu[13], el afirma ferm fondul neştiinţific al principiilor respective:

Pozitivismul afirmă că ceea ce nu poate fi observat nu există. Această concepţie nu poate fi apărată însă pe temeiuri ştiinţifice, pentru că este imposibil să faci afirmaţii de nerespins despre ce „pot” sau ce „nu pot” să observe oamenii. Ar trebui să spui că „există numai ce observăm”, ceea ce este în mod evident fals.

În sine, noţiunea de *realitate* are o amploare ce nici nu poate fi concepută în totalitate de „mintea omenească”, întrucât o analiză de fond ne transpune direct la aspectele întregului Univers. Dacă gândirea ştiinţifică modernă s-ar deschide către un orizont mult mai larg al cunoaşterilor, noţiunea generală a *realităţii* ar cuprinde o serie de trepte spaţiale ale unor „realităţi descrescătoare” ca amploare (fiecare nivel cuprinzând „treptele inferioare”); principalul criteriu ce ar caracteriza

fiecare „realitate parţială” ar fi numărul dimensiunilor aflate la baza edificării ei – sau, mai apropiat gândirii noastre, în funcţie de numărul dimensiunilor percepute de fiinţele inteligente integrate în localizările spaţiale respective. Un om de ştiinţă cu o astfel de gândire „neplafonată” de un regretabil consens limitativ a fost fizicianul David Bohm (profesor la Universitatea din Londra), care, prin remarcabile contribuţii aduse fizicii moderne, a fost considerat un urmaş al lui Albert Einstein. În cartea sa destinată publicului larg *Plenitudinea lumii şi ordinea ei*[14], a analizat atât modul de a gândi al cercetătorilor, cât şi al publicului larg în problema „realităţii” şi a pus accent pe necesitatea eliminării fragmentării şi limitării cunoaşterilor:

> Însăşi ştiinţa cere o viziune nouă, nefragmentară, asupra lumii, în sensul că modalitatea actuală de analiză a lumii în părţi de sine stătătoare nu funcţionează bine în fizica modernă…
> Trebuie să fim foarte atenţi la faptul că teoriile noastre nu sunt descrieri ale *realităţii aşa cum este ea*, ci mai degrabă forme de înţelegere mereu schimbătoare, ce pot indica o realitate implicită (de o dimensiune redusă, cuprinsă de alta, mai amplă, care nu este, în fond, descriptibilă în totalitatea sa…).
> Este necesar în primul rând să înţelegem marele pericol de a persevera pe calea unui proces de gândire fragmentar. În mod cu totul general, ordinea implicită trebuie extinsă la o realitate multidimensională. Realitatea cea mai comprehensivă, mai adâncă şi mai lăuntrică nu este nici mintea, nici trupul, ci *o realitate de o dimensiune mai înaltă*, care este fundamentul lor comun şi *a cărei natură este dincolo de ambele*.

De altfel, printre fizicienii care s-au dedicat dezvoltării tot mai ample şi mai complexe a cunoaşterilor ştiinţifice, a crescut mereu numărul celor „nonconformişti”, care nu aderă la consensul limitărilor pozitiviste.

Fizicianul F. Capra s-a exprimat la fel de ferm în cartea sa *Taofizica*[15] cu privire la apropierea semnificativă dintre cunoaşterile fundamentale ale fizicii moderne şi cunoaşterile scientizate antice, consemnate în vechi texte ale înţelepţilor din Orient, dar şi cu privire la inerenta limitare subiectivă a actualelor cunoaşteri ştiinţifice:

> Cele două fundamente ale fizicii secolului XX – teoria cuantică şi teoria relativităţii – ne obligă să privim lumea într-o manieră foarte apropiată de aceea a budiştilor, a hinduiştilor şi a taoiştilor… În acest domeniu, paralelele dintre fizica modernă şi mistica orientală au un impact şi mai puternic şi vom întâlni adesea afirmaţii pe care nu vom şti cui să le atribuim – fizicienilor sau misticilor orientali.
>
> Fizicienii construiesc prin aproximaţii teorii parţiale succesive, cu grade de precizie din ce în ce mai înalte, dar fără ca vreuna să reprezinte o explicaţie absolută a realităţii. Aceştia au constatat că teoriile lor cu privire la fenomenele naturii, inclusiv „legile" pe care le descriu, sunt creaţii ale mentalului, proprietăţi ale hărţii conceptuale a realităţii, şi nu realitatea însăşi. Această schemă conceptuală este în mod necesar limitată şi aproximativă, aşa cum sunt toate teoriile ştiinţifice şi „legile naturii" pe care ele le cuprind.

Deşi asemenea concluzii ale anumitor fizicieni reputaţi s-au înmulţit în întreaga lume şi, în consecinţă, chiar şi în cadrul opiniei publice, conturându-se tot mai pregnant o orientare în acest sens a gândirii unui număr tot mai mare de oameni de pretutindeni, predominanţa concepţiilor „neopozitiviste" pare a fi dirijată în continuare de la „niveluri superioare conservatoare" necunoscute. Fiindcă nu există aparatură modernă pentru identificarea şi studierea „materiilor invizibile", percepţiile clarvăzătorilor antici, medievali şi din întreaga epocă modernă nu sunt luate în

considerare, ca şi cum aceste materii fine nu ar exista. Şi totuşi, existenţa lor este fundamentală încă de la „începuturile cosmice”!

În secolul XX, încă din primele decenii, s-a declanşat în toate activităţile umane „marea revoluţie ştiinţifică” ce avea să schimbe lumea. Astfel, în paralel cu remarcabilele realizări ale cercetătorilor din Occident, care au consacrat. Fizica drept ştiinţă de bază, ceea ce a condus la o dezvoltare rapidă a tuturor ştiinţelor, tot la începutul veacului trecut diverşi cercetători recunoscuţi pentru meritele şi metodele lor ştiinţifice s-au organizat „neoficial”[16] şi au demonstrat public, prin experimente – înregistrate fotografic –, existenţa în structurarea fiinţei umane a diferitelor corpuri din materii invizibile; apoi, mare parte din aceste demonstraţii au fost publicate de pionieri ai consacrării aspectului fundamental al Ştiinţelor Spirituale din Anglia, Franţa şi SUA. Însă „noutatea” descoperirilor respective şi a acelei literaturi „neoficiale” care venea să confirme chiar şi cunoaşterile antice orientale privind conexiunea funcţională dintre „fizica materiilor invizibile” reală şi „energiile psihice” ale fiinţei umane a supărat comunităţile ştiinţifice ale vremii; şi această supărare a fost atât de profundă, încât se menţine şi în zilele noastre: bogata problematică ştiinţifică, relevată printr-o literatură scientizată „paralelă”, este desconsiderată în mod oficial, este evitată în marea majoritate a instituţiilor de cercetare şi exclusă din preocupările comunităţilor ştiinţifice. Dar dincolo de aceste atitudini care au început să fie criticate în mod repetat de public, în statele mai dezvoltate s-au organizat grupuri restrânse de cercetători care au abordat aceste probleme fundamentale, activităţile şi realizările acestora fiind însă efectiv „secretizate”[17] şi astfel neaducând beneficii pentru restul omenirii. De ce oare se continuă asemenea respingeri şi cine le dirijează? De ce dezvoltările ştiinţelor sunt orientate numai spre intimităţile materiilor grele şi ale energiilor lor specifice, pe când cele privind *problemele fundamentale* ale „materiilor invizibile” şi ale „lumilor invizibile”,

precum şi cele ale energiilor specifice fiinţei umane sunt desconsiderate şi eliminate din orice orientare ştiinţifică? De ce oare omenirea nu trebuie să afle asemenea cunoaşteri?

Observând această „plafonare" a cunoaşterilor dirijată în mod subiectiv, oameni de ştiinţă, şi nu numai, şi-au manifestat de asemenea public dezacordul faţă de astfel de limitări cognitive. În prima parte a uneia dintre cărţile sale (scrisă împreună cu un reputat teolog francez), biologul Rémy Chauvin – profesor onorific al importantei universităţi pariziene Sorbona – se exprima astfel[18]:

> Straniul apare peste tot, imediat ce răzuim suprafaţa obişnuită a lucrurilor. Oare paranormalul nu ar fi decât normalul pe care nu vrem să-l vedem *fiindcă ne deranjează enorm*? (…) Totuşi, nu cred că această atitudine de refuz ar fi cea mai indicată. La ce ar servi să refuzăm faptele? (…) Chiar dacă ne este frică de fapte, noi totuşi nu le suprimăm nicidecum; ele vor ieşi la iveală mai devreme sau mai târziu (s.n., F.G.).

Fiinţele întrupate au şi corpuri invizibile!

Faţă de necesităţile oamenilor de a avea o trăire normală – atât din punct de vedere biologic, cât şi psihic –, poate cel mai regretabil exemplu de plafonare a cercetărilor teoretice şi aplicative privind unele cunoaşteri fundamentale vine chiar din domeniul ştiinţelor care au ca obiect „fiinţa umană" (şi, implicit, toate fiinţele de pe planeta noastră): aceste ştiinţe nu au abordat „oficial" nici până acum „realitatea" esenţială a complexei asocieri a trupului carnal cu un grup de corpuri la fel de funcţionale, constituite însă din materii invizibile. În şcolile şi universităţile

administrate de organisme „oficiale” din lumea întreagă nici măcar nu se menţionează această realitate fundamentală, pe care anticii o cunoşteau, deşi nu aveau instituţii de cercetare cu instrumente „moderne”. Totuşi, „în particular”, cercetători nonconformişti din Occident au prezentat la începutul secolului XX „redescoperirea” ei: iniţial, prin acţiuni solitare, a fost descoperită „experimental”, de către medicul englez Walter J. Kilner, existenţa corpului eteric[19]: nefiind clarvăzător, el a inventat o metodă proprie de observare a acestui corp şi chiar de folosire medicală a constatărilor respective. Treptat, de atunci, în statele occidentale s-au organizat, „în mod particular”, asociaţii de cercetători tot mai atraşi de asemenea cunoaşteri, care au susţinut decenii la rând numeroase expuneri şi demonstraţii publice privind structurarea reală a corpurilor invizibile ale fiinţei umane; evident, noutatea acestor cunoaşteri a stimulat permanent implicarea tot mai multor grupuri, iar în zilele noastre sunt numeroşi oamenii foarte interesaţi de acest domeniu. De fapt, interesul este justificat: „redescoperirile” respective ofereau anumite sugestii practice pentru sănătatea trupească şi chiar sufletească, inclusiv unele terapii „energetice” foarte eficiente; totodată sugerau căi directe spre atât de necesarul progres spiritual – corpurile invizibile fiind total implicate în fundamentalul „proces al evoluţiei spirituale”. Or, chiar dacă activităţile respective au fost desconsiderate mereu prin „pozitivism oficial”, tot mai numeroşi autori, cu diverse niveluri de iniţiere, au publicat o bogată literatură a reactualizării scientizate a cunoaşterilor teozofiei hindo-tibetane privind adevărata structurare a fiinţei umane; astfel, a apărut o instruire „paralelă” a unor grupuri tot mai numeroase de persoane, din multe ţări în care cultura europeană întreţine încă pozitivismul stagnant: asemenea instruiri oferă oricui doreşte atât anumite cunoaşteri fundamentale ale fiinţei umane, cât şi aplicaţii foarte utile ale acestor cunoaşteri.

În ultimele decenii, nici măcar argumentul „pozitivist” al nedescoperirii prin mijloace tehnice a acestor corpuri nevăzute ale fiinţei umane şi chiar ale fiinţelor „întrupate” de pe Pământ nu mai poate fi luat în considerare. Aparatele medicale moderne de investigare şi tratamente prin *biorezonanţă* sunt bazate direct pe cercetarea detaliilor funcţionale ale unora dintre corpurile invizibile ale pacienţilor! Prezenţa pe ecrane a aspectelor generale ale corpului *eteric* şi, separat, ale celui *astral*, dar şi detalii funcţionale ale acestora demonstrează regretabila limitare cognitivă întreţinută de gândirea pozitivistă conservatoare. Şi acest aspect trist al ascunderii cunoaşterilor avansate privind adevărata structurare a fiinţei umane se evidenţiază chiar la nivelul instituţiilor de învăţământ superior medical: după decenii de difuzare şi utilizare medicală a acestor aparate, nu există încă o prezentare didactică a lor pentru generaţiile de studenţi, cu relevarea doctă a conexiunilor fiziologice esenţiale dintre trupul carnal şi ambele corpuri din materii invizibile – corpuri care stau de fapt la baza sănătăţii biologice a fiecărui om. Or, pe de o parte, asemenea aparate indică pe ecran – prin redarea culorii radiaţiei emise de aceste corpuri nevăzute – starea sănătăţii şi a gândirii pacientului; în ilustraţiile 3 şi 4 prezint două exemple diferite pentru corpul eteric, însă în cărţi anterioare am inclus explicaţii şi ilustrări şi pentru alte detalii funcţionale ale corpului eteric, redate pe ecrane, toate oferind informaţii medicale importante. Pe de altă parte, acestea prezintă separat până şi aspectul şi nivelul funcţional ale „centrilor energetici” ai corpului eteric, care au o importanţă esenţială în vitalizarea organelor interne ale trupului carnal. (În cartea *Strania energie a gândirii*, la figura 29, şi în cartea *Karma şi taina reîncarnării*, la figura 4, am prezentat fotografii cu doi dintre aceşti centri energetici invizibili, redaţi pe ecran prin biorezonanţă.) Dar studenţii din învăţământul medical, biologic şi psihologic nu învaţă nimic în acest sens… Totuşi, în ultimele decenii, opinia publică a reacţionat tot mai activ. Din păcate, faptul că astfel de cunoaşteri au fost obţinute prin

„percepţii extrasenzoriale” le face încă de neacceptat pentru grupurile de „slujitori ai Ştiinţei”, insuficient informaţi, dar şi dominaţi de influenţele limitărilor pozitiviste.

Un alt „aparat al tehnicii moderne” – aparatul de fotografiat – oferă de asemenea de mult timp o creştere spectaculoasă a „dovezilor materiale obiective” privind realitatea existenţei corpurilor invizibile ale fiinţei umane. Tehnica fotografică tot mai dezvoltată a devenit şi ea un mijloc de obţinere a celor mai variate înregistrări documentare ce demonstrează în mod ştiinţific această cunoaştere. De fapt, toate peliculele fotosensibile au substanţe care – spre deosebire de ochiul uman – reacţionează la un domeniu mai extins al frecvenţelor vibratorii ale radiaţiilor emise în spaţiile vizate şi înregistrează în bună măsură prezenţe şi fenomene pe care oamenii nu le percep. În procesul fotografic intervine totuşi un important fenomen selectiv: nu orice persoană obţine astfel de înregistrări şi chiar şi cei care reuşesc să facă asemenea poze nu obţin întotdeauna fotografii ce preiau şi prezenţele invizibile. După cum specifica şi profesorul Scarlat Demetrescu[20] cu mai bine de opt decenii în urmă, numai persoanele care au o anumită capacitate a mediumnităţii pot obţine fotografii din invizibil. De altfel, în acest sens, o somitate a fizicii moderne, profesorul William A. Tiller (de la reputata universitate americană Stanford), a explicat cum a constatat experimental condiţionarea respectivă în prefaţa unei cărţi[21] apărute în SUA în 2007. (Verificarea experimentală efectuată de profesor am făcut-o şi eu, dar cu aproape trei decenii înainte – în zona fenomenelor invizibile din celebra pădure Hoia, pe care le cercetasem anterior împreună cu biologul clujean Al. Sift.)

De fapt, înregistrarea documentară a existenţei corpurilor invizibile ale fiinţelor umane (şi ale altor fiinţe) se obţine în condiţii şi mai selective: aceste corpuri constituite din materii extrem de fine, de diferite tipuri, sunt strâns legate funcţional de trupul carnal şi se află cantonate în

interiorul trupului respectiv. În mod normal, doar *corpul eteric* este ieşit foarte puţin în exterior. Dar dacă materiile de tip eteric care constituie acest corp sunt activate energetic, părţi mai mici sau mai mari, uneori aproape întregul corp eteric, pot ieşi temporar din trupul carnal (am oferit un exemplu sugestiv în cartea *Strania energie a gândirii*, figura 47). *Corpul astral*, *corpul mental-inferior* şi *corpul mental-superior* (*corpul cauzal*) pot ieşi de asemenea din trup – însă în cantităţi mai reduse – numai atunci când particulele lor sunt mai intens activate energetic de energii cu frecvenţe vibratorii mai ridicate: fie anumite trăiri sau concentrări intime ale gândirii – în funcţie de intensitatea şi frecvenţa vibratorie a energiei gândirii implicate în stările psihice respective –, fie anumite energii-gând ale altor oameni, care pot intra în rezonanţă cu frecvenţele specifice ale persoanei, fie chiar anumite energii naturale (telurice etc.) sau artificiale emise în mediul exterior la niveluri specifice activante. De obicei, la asemenea activări iese mai uşor corpul eteric-vitalizant; dar, în funcţie de „conţinutul şi intensitatea trăirii interioare", uneori pot ieşi simultan şi emisii din corpul astral şi chiar din corpul mental-inferior; mult mai rar iese parţial şi corpul mental-superior. Ceea ce au remarcat clarvăzătorii – chiar din milenii anterioare – este faptul că la persoanele care au capacităţi mediumnice dezvoltate ieşirile acestor corpuri se produc mai uşor şi uneori chiar în „cantităţi" mai mari.

În general, asemenea ieşiri parţiale ale corpului eteric, mai restrânse sau mai extinse, sunt înregistrate de clişeele fotosensibile în două moduri: cele mai restrânse apar ca înceţoşări locale colorate; cele mai extinse apar cu formele identice – dar ceva mai „dilatate" – ale porţiunilor de trup din care au ieşit; reproducerile părţilor de trup sunt adesea foarte fidele, dar, prin dilatare mai extinsă, pot avea şi deformări. (Datorită acestei asemănări cu forma trupului sau a unor porţiuni de trup, corpul eteric a mai fost numit şi *dublul eteric*). Poate cele mai sugestive înregistrări fotografice documentare ale unor ieşiri de corpuri eterice (din cele peste

50 de imagini pe care le-am selectat şi le-am publicat în cărţi anterioare) sunt figurile 43 şi 44 din cartea *Strania energie a gândirii*. Prima imagine (pe care am ales-o dintr-un set de fotografii stranii obţinute de o localnică – în toamna anului 1996 – la un concert susţinut într-o mare piaţă din oraşul francez Nantes) a surprins ieşirile ceva mai dilatate, dar cu reproduceri eterice invizibile foarte fidele ale părţilor superioare din trupurile a patru persoane; de fapt, „activările energetice" ale materiilor eterice din acele părţi corporale au fost induse de intense „trăiri plăcute ale armoniilor muzicale". A doua imagine (obţinută în staţiunea Vama Veche în vara anului 2009) a surprins însă o ieşire mult *distanţată* faţă de trup *numai* a „capului eteric" invizibil al unei persoane tinere, care avea o „intensă trăire intimă"; şi în acest caz, nevăzutul „dublu eteric" al capului era o reproducere foarte fidelă a părţii respective din trup, demonstrând la fel de categoric existenţa fundamentală a acestui corp invizibil.

La celelalte corpuri, ieşirile sunt mai restrânse, acoperind local zonele emanărilor din trup cu un înveliş ceţos, care în general are o culoare specifică: la corpul mental- inferior, culoarea este de obicei galben (de exemplu, figura 1 din cartea *Seniorii Cosmosului*) – mai închis sau mai deschis, în funcţie de nivelul evolutiv al persoanei; la corpul mental-superior, radiaţia invizibilă este redată de clişeu ca fiind alb-luminoasă (de exemplu, figurile 10 şi 11 din *Corpurile invizibile ale fiinţei umane*).

Ca imagine demonstrativă a existenţei corpurilor invizibile şi, respectiv, a acestor ieşiri, printre ilustraţiile acestei cărţi am selectat o înregistrare documentară mai deosebită: emanaţii simultane din trei corpuri invizibile, activate energetic printr-o intensă concentrare spirituală a preotului Vasile Ungureanu – la o slujbă, în altarul Mănăstirii Bucium (Iaşi), când rostea epicleza la oficierea Sfintelor Taine (ilustraţia 5). Clişeul respectiv a înregistrat clar ieşiri ascendente locale ale corpului eteric, radiind în roşu, ca emanaţii nevăzute din palmele care ţineau prescura agneţului, din întreaga faţă şi din partea superioară a capului. De

asemenea, a redat ieşiri difuze intense în partea superioară a toracelui şi din braţe – emisii care în invizibil au acoperit culoarea verde a veşmântului: acestea proveneau atât din corpul mental-inferior – radiind în galbenul deschis al intelectului dezvoltat –, cât şi din corpul mental-superior – radiind în albul intens al spiritualizării. Este un document fotografic foarte interesant şi foarte sugestiv în dezvăluirea adevăratei structurări funcţionale a fiinţei umane şi a puterii deosebite a concentrării gândirii de a activa energetic propriile corpuri invizibile.

După cum am menţionat şi mai sus, nu doar oamenii au corpuri invizibile cu roluri funcţionale importante. Absolut tot ce este „o formă de viaţă" cu cele mai variate trupuri din materii organice – începând de la fiinţele unicelulare şi până la admirabila creaţie care este omul – „a fost creat" de Ierarhia Creatorilor veniţi din spaţiu; aceştia au conceput „programe" pentru fiecare regn şi specie în parte, având la bază idei primordiale ale Gândirii Creatorului Unic: fiecare fiinţă să aibă corpuri din materii invizibile – mai simple sau mai dezvoltate, în funcţie de complexitatea structurării biologice a „trupului" din materii grele care le va deservi. În mod evident, structurările „cantitative" şi „funcţionale" ale acestor corpuri diferă foarte mult de la o „formă a trupului" la alta, în funcţie de imensa complexitate conceptuală care a condus la extraordinara varietate a speciilor create pe planeta Pământ. Totuşi, între creaţia prototipului om şi cea a imensei mulţimi de prototipuri ale celorlalte fiinţe terestre există o diferenţă fundamentală: omul este singura fiinţă la care asocierea dintre un trup organic şi corpuri din materii invizibile are scopul superior de a deservi evoluţia unui „nucleu spiritual" – acea „Scânteie divină" nemuritoare care este „Spiritul uman"! Nici o altă fiinţă terestră cu trup organic nu a fost creată cu un asemenea „nucleu divin" – ce deţine latent capacităţile divine ale gândirilor abstracte superioare, ale inventivităţii şi ale creativităţii, pentru a fi transpuse ideatic în ştiinţe tot

mai complexe şi în impresionante realizări tehnice şi artistice – având la bază înalta energie a Iubirii spirituale.

Pentru a deservi evoluţia acestei entităţi de „esenţă divină” – Spiritul –, în plus faţă de celelalte fiinţe întrupate pe Pământ, omului i-au fost create încă trei corpuri invizibile, din materii tot mai fine (pe care toate celelalte specii de fiinţe întrupate nu le au): *corpul mental-superior* – al gândirii abstracte (numit şi corpul cauzal) –, *corpul budic* – al intuiţiei şi al creativităţii superioare în absolut toate domeniile ontologice – şi *corpul atmic* – al voinţei spirituale de transpunere a Gândirilor Creatorului Unic în realizări planetare şi apoi spaţiale, care să întreţină armonia şi continua evoluţie a înfrumuseţării Creaţiei cosmice.

În prezent, demonstrarea „materială” prin fotografii a existenţei corpurilor eteric, astral şi mental-inferior la absolut toate fiinţele întrupate de pe planeta noastră ar impune, într-adevăr, acţiuni de mare amploare, susţinute şi de anumiţi cercetători selectaţi – fiindcă ar trebui să aibă capacitatea fotografierilor în invizibil. Dar asemenea tematici nici nu au ajuns să fie „dorite” în mod oficial. În cadrul atât de variat al fotografiilor „ciudate”, mereu întâmplătoare – obţinute de persoane şi în locuri foarte diferite –, au existat totuşi unele înregistrări întâmplătoare de acest fel, câteva fiindu-mi oferite. Întrucât conţinutul lor pare foarte valoros din punct de vedere ştiinţific documentar, în completarea succintei demonstrări a existenţei la oameni a unor corpuri invizibile ofer şi imagini similare care au surprins la trei specii diferite de fiinţe terestre evidenţa „ieşirii din trupuri” a unor corpuri invizibile „activate” energetic.

În cărţi anterioare am prezentat şi înregistrări fotografice foarte interesante ale unor ieşiri nevăzute din corpurile invizibile ale unor persoane, provocate însă de energii necunoscute provenind din interiorul Pământului (de exemplu, figurile 7, 17, 24, 39, 41, 59 şi 60 din cartea *Uimitoarele fenomene din invizibil şi energiile benefice*). Revin însă asupra cazului fenomenelor de pe terenul unde se află ruine ale cetăţii

dacice de la Costeşti (judeţul Hunedoara), întrucât, pentru emisia telurică, de acolo am găsit o înregistrare fotografică mai deosebită. (Se pare că această „descoperire” a emanaţiei din adâncul planetei – pe care am prezentat-o în cartea citată – nu a fost relevată de nimeni până acum, setul de fotografii obţinute acolo în vara anului 2014 fiindu-mi transmis de o familie din Braşov.) Pentru cititorii care nu au conspectat cartea respectivă, redau în ilustraţia 6 un detaliu clar al înregistrării ciudatului efect produs în invizibil: energia emisiei din sol genera în zonă un „câmp activant” ce a stimulat ieşiri din corpurilor eterice ale celor două persoane care, prin fotografii reciproce, au surprins persistenţa nevăzută a fenomenului. Deşi acele poze-amintiri le-au fost „stricate”, ele au totuşi o valoare documentară: astfel de fotografii vin să confirme din nou, pe o cale naturală, ampla realitate fundamentală a existenţei corpurilor invizibile ale fiinţelor umane.

În cadrul uneia dintre înregistrări există şi o imagine unicat, cu o deosebită importanţă documentară: la o distanţă de 5-7 metri de zidul în ruină al cetăţii, către marginea pădurii, un clişeu a surprins ciudata *emisie localizată de materie invizibilă* care ieşea din sol ca un şuvoi ascendent de abur colorat cu un diametru de cca 4-5 metri (ilustraţia 7) – potent energetic prin radiaţia sa nevăzută în albastru-deschis. Detaliul mărit (ilustraţia 8) redă în premieră aspecte evident foarte importante ca fond ştiinţific: pe lângă modul în care materiile fine radiante în albastru ale marelui şuvoi se ridicau, ca un fel de gheizer, până la câţiva metri deasupra solului, este foarte interesantă şi dispersia lor nevăzută în spaţiul din jur, ajungând chiar deasupra şi pe sub micul acoperiş din tablă al ruinei, pentru a „dispărea” apoi, dezactivate, în aer – fără o revenire către sol. (În sine, radiaţiile albastru-deschis sunt benefice tuturor structurilor biologice, fapt ştiut de radiestezi încă din vechime. Este foarte probabil ca asemenea radiestezi nativi daci să fi identificat emisia benefică respectivă

şi să-l fi convins pe regele dac să construiască alături cetatea – care în secolul I î.e.n. devenise chiar reşedinţă regală.)

Însă culoarea albastră a materiilor fine invizibile este cunoscută numai în „fizica materiilor invizibile”: aceasta este o ştiinţă „paralelă neoficială”, apărută în a doua jumătate a secolului XX, experimental într-o primă etapă, care a oferit totuşi remarcabile descoperiri ale unor cercetători nonconformişti[22]; prin cercetările pionierilor acestei „fizici apocrife”, s-a putut demonstra că radiaţia albastră este specifică materiilor fine de tipul *eter chimic*. (În cartea citată mai sus am redat şi ilustrat – prin figura 10 – cazul unei emisii telurice albastre similare mai extinse, înregistrată fotografic în pădurea Hoia din vestul oraşului Cluj-Napoca, dar seturile de poze făcute acolo nu au surprins localizarea pe sol a centrului emanaţiei. De fapt, problema emisiilor telurice invizibile este mult mai complexă, întrucât, în alte locuri, materiile invizibile emise din subsolul terestru au şi alte culori ale radiaţiilor – de exemplu, figurile 37 şi 38, din Tibet.)

Un alt clişeu făcut la Costeşti, care a cuprins şi terenul din exteriorul restului de zid antic, a înregistrat – de asemenea în premieră – şi o extensie, extrem de interesantă şi de importantă din punct de vedere documentar, a efectului activant al „câmpului energiei albastre”: într-o zonă cu flori, înseşi corpurile invizibile ale margaretelor sălbatice crescute printre ierburi au fost activate! Pelicula fotosensibilă a surprins în jurul numeroaselor flori albe câte un discret „norişor” ce radia invizibil în albastru-deschis. Mărit, detaliul a două flori (ilustraţia 9) din grupul de margarete cu „aureole” albăstrui este efectiv impresionant prin „noutatea” fenomenului – neştiut de oameni: prin activare cu o energie exterioară (care uneori poate fi chiar şi gândirea pozitivă a omului), corpuri din materii fine invizibile ale florilor plantelor ies şi ele în exterior, demonstrând un fapt fundamental: orice fiinţă terestră are corpuri invizibile! Desigur, organizările funcţionale ale acestor corpuri sunt mai restrânse la fiinţele cu structurare biologică mai simplă – şi invers, mai

dezvoltate pe măsura creşterii complexităţii structurărilor organice ale speciilor. De altfel, acest fapt este relevat de grupul micilor margarete fotografiate: fiecare corolă – care constituie partea cea mai complexă a fiecărei plante – avea ieşită local partea ei de corp radiant, pe când la tulpini, care au o structurare funcţională mai simplă, nu au fost surprinse ieşiri ale părţilor respective de corpuri invizibile.

Această impresionantă înregistrare ridică şi o problemă de detaliu, care ar impune abordarea unor cercetări ştiinţifice specifice: culoarea corpurilor eterice invizibile ale acelor flori era în mod natural albastră sau acea culoare a fost indusă de radiaţia albastră a câmpului activant generat în zonă de emisia telurică? Vor fi, desigur, necesare multe alte înregistrări asemănătoare, din alte locuri, care să ofere un răspuns în acest sens, însă ilustraţiile acestei cărţi oferă totuşi fotografii ale altor „fiinţe verzi", din alte locuri, care sunt la fel de sugestive.

Evident, fotografia respectivă – care demonstrează atât existenţa energiei activante, cât şi a ieşirii „aurei invizibile albastre" la un numeros grup de margarete înflorite – nu poate demonstra şi existenţa unor corpuri astrale, respectiv a unor corpuri mentale la plantele terestre. Dar cine a citit sau va citi cartea *Viaţa secretă a plantelor*, scrisă de doi cercetători americani[23], va constata că aceste „fiinţe terestre", deşi nu au creier şi sistem nervos, manifestă bucurii, frici şi alte emoţii specifice existenţei unui *corp astral* (desigur, mult mai simplu decât la fiinţele superioare); asemenea „trăiri efective" au fost demonstrate, de exemplu, şi prin aparatul de înregistrare inventat în SUA de dr. Cleve Backster[24] şi folosit în multe ţări pentru investigarea psihic-emoţională a infractorilor. Mai mult, în carte sunt prezentate acţiuni care demonstrează comunicarea telepatică dintre plante şi chiar dintre plante şi oamenii care le oferă afecţiune, dar şi acţiuni ce relevă „decizii mentale" – specifice unui *corp mental-inferior* invizibil (de asemenea, mult mai simplu decât la animale, respectiv la oameni). O imagine foarte convingătoare din cartea respectivă

demonstrează un real „discernământ mental”: poza unui cactus care „a fost convins” verbal – după multe îndemnuri care îi erau repetate zilnic de reputatul genetician L. Burbank – să renunţe la spinii săi lungi, fiindcă îi erau „inutili” în locuinţa unde avea să trăiască protejat de „omul-prieten”. De altfel, pe această linie a unor manifestări mentale ciudate, cunoaştem cu toţii un fapt atât de normal, încât nu-i mai acordăm nici o atenţie: plantele agăţătoare – de exemplu, viţa-de-vie, dar şi multe alte specii asemănătoare, lipsite de ochi şi creier – „ştiu” să-şi aleagă foarte bine locul de pe propriul „trup” de unde să genereze „cârlige” subţirele de agăţare, pe care le *dirijează* spre locul apropiat cel mai favorabil atât pentru extinderea stabilă a tulpinii, cât şi pentru o expunere cât mai bună la soare.

Cartea autorilor americani a prezentat sintetic şi ample cercetări efectuate de grupuri de oameni de ştiinţă din Rusia şi din SUA (până în anii ’70) privind „manifestările energetice ale plantelor”, specificând însă că acestea au fost efectuate „în secret”. Totuşi, în scop explicativ, au menţionat ipoteza cercetătorilor ruşi privind existenţa „aurei plantelor”, care ar fi doar o „bioplasmă” constituită din electroni sau din alte particule ale materiei grele emise continuu. Cercetări de o fineţe superioară efectuate de alţi oameni de ştiinţă au eliminat însă această ipoteză a „bioplasmei electronice”; dr. Fritz-Albert Popp a descoperit ulterior că la oameni fiecare moleculă din ADN are în „spaţiul” ei până la o mie de fotoni, astfel că fiecare om ar avea o „resursă energetică” constituită din aproape o mie de cvadrilioane de fotoni! Dar, fie dintr-o lipsă de informare în fizica apocrifă a „materiilor invizibile”, fie, poate, dintr-o precauţie tactică, atât autorii cărţii menţionate mai sus, cât şi cercetătorul F.-A. Popp au evitat problema existenţei unor „corpuri din materii invizibile” ale plantelor, autorii cărţii *Viaţa secretă a plantelor* amintind doar că anumite concepţii orientale şi teozofice evidenţiază importanţa corpului eteric în manifestările fizice deosebite ale fiinţelor vegetale. Or,

numeroase aspecte analitice susţinute de înregistrări fotografice întru totul convingătoare pe care le prezint în această carte sunt argumente care demonstrează direct realismul „concepţiilor şi al cunoaşterilor orientale”.

În mod evident, şi copacii au corpuri funcţionale din materii invizibile. Variate înregistrări fotografice care au surprins întâmplător astfel de aspecte prezintă clar un fapt fundamental: în creaţiile protoistorice ale acestor specii vegetale mai complexe ca structurare biologică faţă de plante, au fost adoptate aceleaşi soluţii de principiu întâlnite şi la „surorile mai mici”; arborii ar avea structurări relativ la fel de simple ale celor trei corpuri invizibile, desigur, mai mari, dar cu aceleaşi tipuri de materii eterice, astrale şi mentale. Aduc în atenţie acest detaliu fundamental în baza altor fotografii documentare, obţinute de asemenea în condiţiile unor activări invizibile prin energii telurice necunoscute. În cartea *Uimitoarele fenomene din invizibil* am expus şi ilustrat un fapt la fel de important: în zona pădurii Hoia se manifestă mereu o importantă emisie telurică. Aceasta a fost surprinsă fotografic (figura 7) chiar de fizicieni locali – de la Institutul de Fizică Atomică şi de la Universitate – care au acceptat să mă însoţească pe teren. După cum am ilustrat în cartea respectivă prin fotografii făcute acolo şi de alte persoane, vara, la orele amiezii, când emisia se manifesta mai intens, câmpul energiei sale nu numai că producea fenomene specifice activării materiilor invizibile din aer (figurile 9, 11, 12, 13, 14, 16), ci activa intens şi corpurile eterice ale copacilor: acestea ieşeau în exteriorul trunchiurilor (figura 10), radiind nevăzut în *albastru*.

Am primit mai recent câteva fotografii făcute la Mănăstirea Petru Vodă (din Munţii Stânişoarei, Neamţ), care este înconjurată de codri de brazi, iar în una dintre imagini am remarcat un ciudat contrast de culori la un grup de arbori. Mărind detaliul respectiv, am constatat că, deşi un grup de fagi din prim-plan avea frunzişul verde, la câţiva brazi tineri dintr-un grup retras din planul doi cetinile păreau „învelite” într-un fel de

„manşoane” invizibile de culoare albastru-deschis. Era acelaşi fenomen ca acela din pădurea Hoia, respectiv ca acela de lângă micile ruine ale cetăţii dacice de la Costeşti: o emisie telurică localizată acolo activase corpurile eterice ale fiecărui brad! Acest fenomen aparent ciudat, surprins doar de pelicula fotografică fotosensibilă, sugerează aceeaşi ipoteză menţionată şi pentru alegerea locului de construire a cetăţii dacice din Munţii Orăştiei: aici, un neştiut monah sau poate chiar un localnic, având capacitatea de a percepe emisii ale Pământului, a ales acel loc dintre codrii munţilor Stânişoarei pentru ridicarea unui locaş de închinare, simţind cât de benefică era energia ce izvora din adânc.

De fapt, cu multe veacuri înainte – tot prin percepţia unei emisii telurice de către un „radiestez” localnic, dar în codrii de dincolo de versantul estic al Munţilor Stânişoarei –, a fost ales locul pentru ridicarea unui schit din lemn (secolul al XIII-lea). Constatându-se efectele benefice pentru oameni a emisiei respective, în primele decenii ale secolului al XIV-lea domnitorul Alexandru cel Bun a hotărât ca, în locul schitului, să fie construită Mănăstirea Neamţ – a cărei biserică amplasată chiar pe emisie a fost refăcută monumental după jumătate de veac prin grija domnitorului Ştefan cel Mare. (Dată fiind înregistrarea fotografică a acestei importante emisii, o prezint în capitolul 3.)

Din aceeaşi zonă a munţilor din judeţul Neamţ, geologul Constantin Andraş mi-a oferit un bogat set de înregistrări fotografice ale unor frumoase peisaje din diferite locuri ale masivului Ceahlău; or, în unele imagini am putut să identific un detaliu remarcabil: asemenea emisii telurice invizibile se produc şi în numeroase locuri de pe versanţii împăduriţi ai impunătorului munte, acestea evidenţiindu-se prin variatele lor efecte „activante”! La diferite grupuri *localizate* de arbori şi plante, unele fotografii au înregistrat şi ieşiri invizibile ale anumitor corpuri din materii fine – care radiau invizibil în *albastru-deschis*.

După cum am menţionat şi în subcapitolul „Cunoaşteri ascunse”, ansamblul muntos al Carpaţilor Orientali – al căror ax central stabil este vechiul „şir cristalin” al unor munţi vulcanici – a fost extins de-a lungul întregii porţiuni estice din Moldova, prin şiruri paralele de munţi cu structuri de fliş, cu totul diferite faţă de cele din Carpaţii Meridionali. Munţii din „flişul cretacic” au început să se „ridice” după sfârşitul Erei Secundare cu sute de metri – şi unii chiar cu peste un kilometru deasupra nivelului solului, prin teribile mişcări tectonice provocate de „încreţirea scoarţei terestre”, care „au sfărâmat” de-a lungul părţii estice uriaşele depozite sedimentare ce fuseseră pietrificate anterior în gresii şi conglomerate calcaroase. Or, se pare că, datorită înălţării acestor munţi din mase stâncoase „sfărâmate”, de-a lungul erelor ce au urmat după „ridicarea lor” s-au menţinut mult mai multe falii ale diferitelor emisii telurice de materii invizibile – activate mereu de energiile planetare asociate cu cele ale Soarelui. Accentuez acest aspect al multitudinii de emisii telurice din zonele estice – care par însă cu totul necunoscute – întrucât fotografiile care au înregistrat total obiectiv fenomenele activante din invizibil oferă prime indicaţii utile pentru localizarea şi cercetarea lor ştiinţifică, dar şi pentru eventuale amenajări cu scopul utilizării energiilor lor benefice.

Revenind la fotografiile frumuseţilor naturii specifice impresionantului masiv Ceahlău – care domină prin înălţimea sa şirurile muntoase ale „flişului cretacic” –, am rămas surprins de un fapt insolit: între imaginile primite am identificat nouă înregistrări mai deosebite, din locuri diferite, care evidenţiază clar localizări ale manifestărilor unor energii telurice activante. (Este întru totul posibil ca, datorită identificării multiplelor emisii benefice chiar din veacuri ale erei anterioare, dacii să-l fi considerat un „munte sfânt”[25].) Din imaginile selectate – care au redat activări de „aure albastru-deschis” invizibile atât la brazi înalţi, cât şi la tufe de arbuşti montani, dar şi la mici plante ale căror frunze şi flori erau

„îmbrăcate” discret de propriile emisii în azur – am inclus un detaliu (ilustraţia 10) semnificativ: un grup de brazi înalţi având corpuri din materii fine intens activate până la vârfuri evidenţia prin culoarea azurie a „manşoanelor” nevăzute – larg ieşite în exteriorul fiecărei ramuri – faptul că emisia telurică avea o frecvenţă vibratorie specifică la un nivel destul de ridicat; totodată, releva şi faptul că presiunea emisiei din sol era puternică, după detenta în aer, activând „aurele” arborilor pe toată înălţimea lor, „rupând” şi chiar antrenând vertical mici porţiuni din „aurele” invizibile activate.

Aceste fotografii documentare, valoroase din punct de vedere ştiinţific, s-au asociat însă şi cu o altă descoperire personală – împreună evidenţiind existenţa unei multitudini de emisii telurice în şirul estic al „flişului cretacic”: o neştiută emisie activantă ar exista chiar la vârful Muntelui Rarău (din Carpaţii Orientali ai Bucovinei). În vara anului 2015, acolo am făcut poze împreună cu soţia, lângă marile stânci Pietrele Doamnei; ulterior, în fotografiile făcute de fiecare, am constatat un fapt surprinzător, pe care nu îl remarcaserăm vizual: brazii din pâlcul de lângă stânci *aveau aure foarte extinse* la fiecare ramură în parte – care radiau în invizibil (ilustraţia 11) într-un plăcut albastru-deschis (ca şi florile de la Costeşti), fenomen extins şi în jurul trunchiurilor. Alţi arbori – din prim-plan – nu aveau însă nici o activare, nici o emisie invizibilă, frunzişul verde şi crengile lor neprezentând nici o acoperire şi nici o schimbare de culoare. Emisia telurică activantă era deci în planul mai retras al stâncilor, în funcţie, probabil, de un anumit „canal” stabilit prin grosimea scoarţei terestre. La ora fotografierilor, emisia telurică era suficient de puternică nu numai ca activare energetică, ci şi ca presiune a materiilor invizibile emanate din adâncuri: clişeele au înregistrat şi aici – ca şi în masivul Ceahlău (ilustraţia 10) – mici aglomerări de materii albăstrui „rupte” – de presiunea nevăzutului curent ascendent – din aurele albastre ale crengilor şi împinse în afara copacilor. Evident, asemenea înregistrări fotografice

documentare sunt un îndemn pentru lărgirea cunoaşterii ştiinţifice şi a informării generale a publicului din întreaga lume.

În privinţa demonstraţiilor privind corpurile astrale şi mentale ale copacilor, sunt de menţionat, de exemplu, cercetările ştiinţifice ale modului în care aceştia îşi comunică „suferinţele" provocate de anumite „agresiuni" exterioare, informându-şi „fraţii" din jur – care, în consecinţă, iau imediat „măsuri de apărare". O interesantă cercetare în acest sens au efectuat în urmă cu peste trei decenii biologii americani Th. Baldwin şi G. Schultz, cu un grup de plopi şi arţari tineri. Puse în vase aşezate la distanţă unul de celălalt şi separate în plus cu paravane, aceste fiinţe vegetale ar mai fi putut comunica între ele? Experimentul a început prin ruperea unor frunze şi lăstari la unul dintre copăcei; pentru vindecarea „rănilor", acesta a secretat, normal, în întregul „trup" şi chiar şi în frunze o substanţă de vindecare a „rănilor" ce conţinea fenol. Partea extrem de interesantă a experimentului a fost realizată după câteva ore: analize chimice ale frunzelor celorlalţi copăcei au demonstrat că toţi secretaseră aceeaşi substanţă de apărare, preluând „informaţia" transmisă (cum?) de „fratele" agresat şi rămas în suferinţă. Este întru totul evidentă existenţa şi la copaci a unui corp astral care, suferind, a declanşat secreţia substanţei vindecătoare, dar şi a unui corp mental care – la fiecare dintre ceilalţi copaci – „a decis" secreţia interioară a substanţei respective. Cercetătorii nu au mai prezentat însă modul fizic de comunicare între copăceii distanţaţi şi separaţi prin paravane, întrucât nici ei nu l-au putut identifica.

În luna mai 1969, biologul clujean Al. Sift a surprins fotografic, din întâmplare, modul în care comunicau trei cactuşi înalţi plantaţi la distanţă unul de celălalt, lângă clădirea laboratorului Grădinii Botanice din Cluj-Napoca: pelicula fotosensibilă a înregistrat între mugurii acestora comunicări „materializate din materii fine invizibile", sub forma unor mici segmente egale, separate între ele (ca un fel de semnale Morse) şi expediate foarte rapid în linie dreaptă, de la o plantă la alta. Foarte straniu

fenomen pentru nivelul cunoaşterii noastre! Imaginea respectivă am publicat-o recent, în cartea *Straniile inteligenţe invizibile* (2014), la figurile 37 şi 38.

În cartea citată mai sus, a celor doi autori americani, au fost prezentate ilustrat şi cercetările inginerului american L. George Lawrence, care a inventat un aparat de înregistrare a „undelor biologice" emise de arbori. Ideea sa a fost foarte originală: a folosit ca receptor o bucată de ţesut vegetal viu şi, prin intermediul unor aparate de tipul electroencefalografului, a transpus în mărimi electromagnetice semnalele preluate de bucata respectivă de la alţi arbori. (Este, desigur, interesant de remarcat o „ciudată" coincidenţă: în aceeaşi perioadă în care biologul Al. Sift făcea fotografia de la Grădina Botanică, acest inginer se documenta asupra modului în care *arborii comunicau între ei.*) Experimentele sale din deşertul Mojave, extinse la cactuşi şi yucca crescuţi acolo, au început să fie efectuate abia în octombrie 1971. Rezultatele remarcabile obţinute l-au orientat spre o cercetare mult mai îndrăzneaţă: „spectrul undelor biologice" ale arborilor fiind cu totul diferit de cel al undelor electromagnetice (care pot fi afectate de influenţele perturbatoare ale Soarelui şi implicit ale tuturor stelelor), ar putea fi „spectrul comunicaţiilor" cu alte fiinţe din spaţiu – cel puţin cu fiinţe vegetale de pe alte planete. Ideea sa de a construi un „telescop biologic" – pe care l-a denumit *Stellartron* – a fost apreciată de anumiţi oameni de ştiinţă nonconformişti; drept urmare, în iunie 1973 a putut să inaugureze primul „observator de comunicaţii interstelare pe bază biologică" în cadrul Anchor College – unde a şi fost ales vicepreşedinte. Câtă creativitate există în gândirea fiinţei spirituale umane dacă nu e constrânsă limitativ prin conservatorism şi dogmatism!

Trecând la o treaptă superioară a complexităţii structurării biologice a fiinţelor create pe Pământ, menţionez că am primit o înregistrare fotografică foarte sugestivă a existenţei şi la animale a corpurilor

funcţionale invizibile – fapt fundamental strict necesar adaptării oricărei fiinţe întrupate la condiţiile atât de variate ale convieţuirii planetare. Majoritatea oamenilor îşi pozează animalele în cele mai diferite ipostaze; dar puţine persoane obţin înregistrări ale unor emisii din corpurile invizibile ale acestor „prieteni” – deşi se pare că asemenea amănunte nici nu le atrag atenţia persoanelor respective. Totuşi, o doamnă terapeută din Iaşi şi-a pozat „alintata” pisică din casă şi a remarcat în fotografie discrete emisii roşiatice din capul acesteia; intuind că ar fi ceva deosebit, a dorit să afle motivul fenomenului şi mi-a cerut părerea.

Mărind pe calculator detaliul capului şi contrastul culorilor, lângă urechile pisicii s-au evidenţiat, într-adevăr, două emisii ce radiau invizibil în roşu (ilustraţia 12); or, chiar din privirea „micului prieten” se distinge clar că emisiile au fost provocate de o foarte intensă concentrare a gândirii sale: pe de o parte, din corpul eteric ce radia în roşu, „dublurile urechilor” erau mult ieşite în exterior, în timp ce pe cap şi pe conturul pieptului (în dreapta pozei) şi pe blana de pe trunchi (în partea stângă a pozei) emisia roşie era mult mai restrânsă; pe de altă parte, pe partea superioară a capului (începând de la ochi), acea colorare în galben reda o evidentă emisie a corpului mental (nuanţa deschisă indicând o inteligenţă dezvoltată). Dar obţinerea mai multor fotografii care au surprins în situaţii diferite aceleaşi fenomene fizice permite asociaţii de idei care conduc la noi clarificări – uneori foarte importante sub aspect cognitiv. Această fotografie pune mai bine în evidenţă un fapt fundamental constatat mai sus la regnul vegetal: aşa cum în cadrul aceluiaşi regn biologic – chiar dacă există mari diferenţe între specii în complexitatea lor funcţională – materiile din care sunt constituite trupurile din materii grele sunt aceleaşi, la fel şi corpurile lor invizibile sunt compuse din aceleaşi feluri de materii fine. De fapt, în cazul fotografiei pisicii, este evidentă asemănarea culorilor emisiilor corpurilor sale invizibile cu nuanţele emisiilor corpurilor triadei inferioare a oamenilor (de exemplu, ilustraţia 5),

provocate şi la micul animal tot de o intensă concentrare a gândirii. La fel s-a putut constata şi în ilustraţia „fiinţelor regnului vegetal”: corpurile eterice ale plantelor şi ale arborilor, activate tot de un anumit fel de energie (telurică), radiau în aceeaşi culoare albastră, diferind doar nuanţele de la caz la caz.

Tehnica fotografică ne oferă şi ne va oferi din ce în ce mai multe înregistrări documentare, peste tot în lume, care impun, într-adevăr, reconsiderări tot mai evidente în multe dintre cunoaşterile actuale şi în ansamblul multor concepţii ştiinţifice.

Note

1. Textele înţelepciunii spirituale transmise posterităţii de Thot (marele preot iniţiat şi rege de pe insula Undal, din ansamblul insular al „Marii Atlantide”), denumite acum *Tăbliţele de smarald ale lui Thot, atlantul* (traducere la Editura Cristal Life, Arad), dezvăluie în Tăbliţa 1 modul de aducere şi ridicare a blocurilor de piatră la Piramida Mare: „Ridicat-am deasupra intrării o puternică piramidă, folosind puterea ce întrece forţa Pământului [gravitaţia, n.tr.]”. Cu toate că specialişti din diferite ţări dezvoltate au avansat felurite ipoteze privind modul de transportare din cariere a blocurilor de piatră şi de ridicare a lor – evaluate la 2.500.000 de bucăţi, cu o masă totală de circa 6.000.000 de tone (!) –, până în prezent nu există o explicaţie „ştiinţifică oficială”; se evită însă ferm ipoteza „degravitării” acestora prin „energia gândirii” – menţionată şi în textul antic –, fiindcă ştiinţele actuale nu recunosc inferioritatea celor patru „forţe fundamentale” descoperite până în prezent faţă de „forţa primordială a gândirii spirituale”, deşi

există tot mai multe dovezi fizice în acest sens (cum am arătat şi în cartea *Strania energie a gândirii*).

2. În bogata colecţie mitologică realizată de cercetătorul chinez Yuan Ke (ajunsă la ediţia VII-a), tradusă în limba română de Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică în 1987 cu titlul *Miturile Chinei Antice*, se găseşte şi interesantul text al legendei celor Zece Sori. Întrucât straniul fenomen al cerului ar fi avut urmări catastrofale pentru omenirea acelei epoci, iată un extras semnificativ: „În vremea domniei lui Yao, pe cer s-au ivit dintr-odată zece sori… În fiecare zi ieşeau împreună… Flămânzi şi suferind cumplit din pricina arşiţei, oamenii nu mai puteau îndura seceta şi dogoarea înspăimântătoare a celor zece sori… Oamenii sufereau cumplit. Alungate de arşiţă, animale fioroase şi păsări ciudate ieşeau din pădurile în flăcări şi din râurile clocotitoare, schilodindu-i pe oameni şi făcându-le viaţa un chin, care devenise şi aşa insuportabilă".

3. Poemul a fost inclus de cercetătorul Francisc Păcurariu în cartea sa *Antologia literaturii precolumbiene*, Editura Univers, Bucureşti, 1973. De asemenea, cercetătorul Victor Kernbach a preluat în cartea sa *Miturile esenţiale* (Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1978) traducerea *Legendei Sorilor* redată în manuscrisul aztec *Codicele Chimalpopoca*, din anul 1558.

4. Wilder-Smith, A.E., *Originea omului, destinul omului*, f.l., f.a.

5. ***, *Le livre d'Enoch*, R. Laffont, Paris, 1975.

6. ***, *Cartea egipteană a morţilor*, Editura Sophia, Arad, 1993.

7. ***, *Cartea tibetană a morţilor*, Editura Arca, Arad, 1992.

8. Arnold, P., *Cartea mayaşă a morţilor*, Editura Antet, Bucureşti, 1996.

9. În cartea *Kundalini Shakti* (Editura Anandakali, Bucureşti, 1994), iniţiatul S. Narayanananda a redat pentru corpurile invizibile ale fiinţei umane şi denumirile sanscrite ale acestora, relevând astfel vechimea

cunoaşterii existenţei şi a funcţiilor lor în cadrul complexei asocieri cu trupul carnal.

10. Gheorghiţă, F., *Karma şi taina reîncarnării*, ediţia a III-a, Editura Polirom, Iaşi, 2014.
11. Culianu, I.P., *Călătorii în lumea de dincolo*, ediţia a II-a, Editura Nemira, Bucureşti, 1996.
12. Jinarajadasa, C., *Evoluţia ocultă a umanităţii*, Editura Herald, Bucureşti, 2002.
13. Caloprice, A., *Einstein. Cuvinte memorabile*, ediţia a III-a, Editura Humanitas, Bucureşti, 2008.
14. Bohm, D., *Plenitudinea lumii şi ordinea ei*, Editura Humanitas, Bucureşti, 1995.
15. Capra, Fr., *Taofizica*, ediţia a III-a, Editura Tehnică, Bucureşti, 1995.
16. În anul 1882, la Londra, reputaţii fizicieni englezi Sir William Barrett şi Sir William Crookes au înfiinţat Society for Psychical Research (SPR), la care s-au afiliat şi alte personalităţi din Anglia şi din alte ţări. De asemenea, câţiva oameni de ştiinţă americani – la fel de nonconformişti – au fondat în 1885, la New York, American Society for Psychical Research (ASPR). Un grup de medici francezi bine documentaţi a înfiinţat, la Paris, în 1919, Institut Métapsychique International (IMI), care a reunit, alături de medici remarcabili, şi diferite personalităţi cu orientare spirituală. Toate aceste asocieri au beneficiat de colaborarea unor mediumi ce aveau capacităţi extrasenzoriale cu totul deosebite, pe care le-au oferit onest în numeroase demonstraţii extraordinare privind „fizica materiilor invizibile şi a energiilor lor specifice”.
17. Ostrander, S., Schroeder, L., *Fantastiques recherches parapsychiques en U.R.S.S.*, R. Laffont, Paris, 1973; Bertrand, R., *La Télépathie et les royaumes invisibles*, R. Laffont, Paris, 1974.

18. Brune, François, Chauvin, Rémy, *À l'écoute de l'au-delà*, Du Félin, Paris, 1999.
19. Medicul englez Walter J. Kilner a descris în cartea sa *The Human Atmosphere* (publicată în 1911) modul în care a putut face vizibil – prin ecrane colorate – corpul invizibil eteric (el nefiind clarvăzător). Totodată, a arătat şi că, în funcţie de schimbările culorilor acestor corpuri la diferiţi pacienţi, a putut să pună diagnostice şi, implicit, să aplice tratamente medicale.
20. Demetrescu, S., *Din tainele vieţii şi ale universului*, ediţia a IV-a, Editura Emet, Oradea, 2001.
21. Ledvith, M., Heinemann, K., *Proiectul Sfera*, Editura Adevăr Divin, Braşov, 2010.
22. Marti, E., *The Four Ethers*, Schaumberg, Roselle, IL, 1984; Constable, T.J., *The Cosmic Pulse of Life*, ediţia III-a, Borderland Science, Bayside, CA, 1990; Gheorghiţă, F., *Lumi invizibile*, Editura Polirom, Iaşi, 1996.
23. Tompkins, P., Bird, C., *Viaţa secretă a plantelor*, Editura Elite, Bucureşti, 1996.
24. Autorul american David Wilcock a prezentat şi el în cartea *Cheia sincronicităţii* (tradusă la Editura Adevăr Divin, 2014) demonstraţia experimentală a inventatorului american Cleve Backster că şi „fiinţele inferioare" – chiar şi cele microscopice – au „reacţii emoţionale şi mentale" similare cu cele ale oamenilor: cu ajutorul „poligrafului" inventat pentru „detectarea prin emoţii reflexe a minciunilor spuse de oameni", acesta a demonstrat că plantele, ouăle de găină, insectele şi chiar bacteriile din iaurt reacţionează la agresiuni, emiţând unde ale suferinţei; aceste unde sunt recepţionate nu numai de fiinţele din aceeaşi specie, ci şi de fiinţe din alte specii şi chiar din alte regnuri.
25. În cartea *Din trecutul vieţii monahale în zona Ceahlău* (Editura Trinitas, Iaşi, 1998) medicul Gh. Iacomi a evidenţiat în două capitole

faptul că Muntele Ceahlău este cunoscut chiar din Antichitate de daci ca fiind un „munte sfânt”. Citându-l în acest sens şi pe cercetătorul Romulus Vulcănescu, a redat următoarea afirmaţie din cartea *Mitologie română*: „Aceste hieropole (cetăţi sfinte) se pare că au fost trei la număr: prima şi cea mai importantă este la Grădiştea Muncelului; a doua pe Ceahlău şi a treia în Munţii Apuseni, în preajma Muntelui Găina. Am socotit acest număr aproximativ de hieropole, deoarece am constatat că *Kogaionul*, muntele sacru în care se afla peştera lui Zalmoxis, a fost plasat de cercetătorii lui în aceste trei zone din Carpaţi”.

Capitolul 2

Apropiata lume a sufletelor

„Natura este triplă; există o natură vizibilă, obiectivă, o natură invizibilă, imanentă şi stimulatoare a mişcării… deasupra acestor două există Spiritul, sursă a tuturor energiilor, unică, eternă şi indestructibilă.”

H.P. Blavatsky, *The Secret Doctrine*

Culorile nevăzute ale sufletelor

Marea majoritate a oamenilor din întreaga lume au fost învăţaţi din copilărie – de părinţi sau de slujitori ai unor culte ori de diferiţi şamani sau înţelepţi locali – că fiinţa umană ar avea un *suflet* nevăzut, care, după separarea de trupul carnal, îşi continuă viaţa invizibilă în condiţii suficient de confuze, ce variază foarte mult de la o credinţă la alta. Însă mulţi dintre cei care îi învaţă pe copii nu ştiu şi nu pot să explice ce este sufletul: cum arată, cât este de mare, din ce e făcut, ce culoare are, unde sălăşluieşte ziua şi noaptea, vara şi iarna, cum se hrăneşte, cum poate să se deplaseze,

cum vede şi aude, cât timp va rămâne nevăzut etc. În ţările care au dezvoltat viaţa socială prin progresele ştiinţelor moderne şi prin tehnologii foarte avansate, existenţa „sufletului” nu este acceptată în mod oficial, astfel că percepţiile clarvăzătorilor şi comunicările cu „sufletele nevăzute” prin intermediul persoanelor-medium „nu pot fi luate în considerare din punct de vedere ştiinţific”. Mai mult: întrucât tehnica modernă nu ar fi inventat aparate care să demonstreze realitatea unei atare „existenţe” şi cu care cercetătorii să poată studia această tematică din domeniul invizibilului, complicatul „subiect” a fost pur şi simplu eliminat (în mod dirijat) din amplele preocupări ale ştiinţelor actuale.

Totuşi, după cum am arătat în capitolul anterior, tehnica modernă a început să demonstreze prin aparatele cu biorezonanţă existenţa şi aspectele funcţionale esenţiale a două „corpuri invizibile” specifice fiinţei umane (din cele şase percepute prin clarvedere). Însă pe această linie a intervenit mult mai extins un alt aparat modern, aflat la îndemâna oricui: în diferite locuri din lume, un număr tot mai mare de fotografi amatori înregistrează întâmplător existenţa mai multor corpuri invizibile ale fiinţelor umane (până la patru), a două-trei corpuri nevăzute la animale şi chiar a unui corp (din trei) la fiinţe din regnul vegetal. Grupul acestor „componente” invizibile asociate, admirabil adaptate funcţional de „creatorii” lor la fiecare specie terestră în parte, a fost totuşi preluat în vorbirea curentă: acesta ar fi „sufletul” individual, care la om ar fi chiar „nemuritor”. În urma evidenţelor demonstrate prin astfel de înregistrări fotografice, valoroase şi din punct de vedere documentar-ştiinţific, pentru cititorul mai puţin informat este, desigur, normal să-şi pună o întrebare esenţială: după decesul trupului oricărei fiinţe şi inerenta „părăsire” a lui de către „corpurile invizibile”, acestea mai rămân în aceeaşi asociere funcţională – ca „suflet” – şi mai pot fi fotografiate separat sau împreună?

Folosirea tot mai intensă a aparatelor de fotografiat a dus însă în ultimele decenii la o nouă problemă „deranjantă” atât pentru oamenii de

ştiinţă, cât şi pentru publicul neinformat, întrucât se manifesta în domeniul atât de evitat al „nevăzutului”: în întreaga lume, un număr tot mai mare – sute şi apoi mii – de înregistrări demonstrau existenţa feluritelor „entităţi radiante în invizibil” necunoscute şi neînţelese, prezentate ca o curiozitate pe Internet şi în unele publicaţii sub numele confuz de „orbs”[1] – fiindcă aveau formă rotundă.

Am primit încă din anii ’70 ai veacului trecut un bogat documentar fotografic şi astfel am putut constata că unele entităţi de acest fel – şi chiar grupuri de entităţi similare – aveau *manifestări inteligente* în mediul nostru vital. Prin urmare, am putut discerne treptat un fapt esenţial[2], confirmat în paralel de diferite persoane clarvăzătoare: variatele *entităţi inteligente nevăzute* erau *suflete umane*, ale căror corpuri radiau în invizibil în diferite culori! În faţa unei astfel de afirmaţii survine inerent o primă întrebare logică: dacă sufletele umane sunt compuse din corpuri invizibile, care este energia activantă ce produce radiaţia lor nevăzută şi care impresionează peliculele fotosensibile? Răspunsul este cunoscut încă din Antichitate de „clarvăzătorii” străbuni şi a fost foarte bine sintetizat în vechiul text ebraic *Zohar* (*Cartea splendorii*):

> Viaţa simţurilor [trupul – n.m., F.G.] nu posedă prin ea însăşi nici o lumină… Deasupra vieţii simţurilor se află sufletul, care o domină, impunându-i legi şi iluminând-o atât cât îi cere natura sa. În fine, deasupra sufletului se înalţă spiritul, care îl domină la rândul său pe suflet şi care reflectă asupra acestuia o lumină a vieţii. Sufletul este iluminat prin această lumină şi depinde cu totul de spirit (partea II-a, f. 112).

Într-o exprimare în termenii fizicii moderne, răspunsul este clar: sufletul omului (corpurile din materii fine) este activat energetic prin

„lumina” (radiaţia) spiritului – care este *adevărata fiinţă umană nemuritoare* – şi „depinde cu totul” de energia acestuia.

Prin urmare, în cadrul multitudinii de înregistrări din invizibil obţinute în întreaga lume ale feluritelor *entităţi nevăzute* au fost surprinse în mod general „sufletele fiinţelor care au nucleu spiritual”, activate de propriul spirit. Însă pentru obţinerea acestor fotografii trebuie să se întrunească două condiţii esenţiale, neştiute în general de public: în primul rând, fotografii trebuie să aibă la fel de necunoscuta capacitate „mediumnică” de a fotografia din invizibil; în al doilea rând, trebuie ca însăşi entitatea respectivă – sau grupurile de suflete – să „vrea” (dorinţă sau necesitate) să le fie fotografiată „forma din materii fine”, care continuă să protejeze şi să deservească spiritul în mediul planetei noastre. La fiinţele fără „nucleu spiritual” – animale –, în cazuri foarte rare, au fost fotografiate totuşi suflete invizibile ce au aparţinut unor „animale individualizate”; acestea le-au fost poate „activate” de fiinţe spirituale din exterior, pentru a fi fotografiate cu scop demonstrativ, sau poate unele – foarte puţine – au reuşit singure să le activeze radiaţia. Totuşi, anumite animale cu o inteligenţă şi o viaţă afectivă deosebite – bazate şi la ele pe o structurare biologică şi psihică suficient de complexă a deservirii sufletului (corpurile triadei inferioare) de către un trup carnal –, după „individualizare”, pot, prin concentrarea gândirii, să declanşeze, chiar şi în timpul vieţii întrupate, activări energetice care pot fi fotografiate – fapt ce a fost evidenţiat de ilustraţia 12.

La fiinţele „verzi” – plante – care au suflete constituite din corpuri foarte simple ale „triadei inferioare”, astfel de efecte au loc numai când există activări din exterior produse de anumite energii, cum este cazul emisiilor telurice, care au fost evidenţiate în ilustraţiile 9-11).

De fapt, la imensele mulţimi de fiinţe din toate regnurile lipsite de nucleu spiritual, problema „sufletului individual” e mai complexă şi puţin cunoscută. De exemplu, la nivel planetar există un aspect fundamental

aproape necunoscut de public şi chiar de oamenii de ştiinţă: în cadrul fiecărei specii există foarte multe „suflete-grup” specifice, din care, pentru fiecare „întrupare” individuală, ar pleca mici triade inferioare, iar după fiecare „deces individual” acestea s-ar întoarce şi s-ar „amesteca” din nou în „sufletul-grup” – pe care „îl îmbogăţesc” treptat cu „experienţa învăţată” în perioada întrupată. Preluând din vechile cunoaşteri cristalizate de-a lungul mileniilor de înţelepciunea din zona hindusă, teozoful englez A.E. Powell a prezentat unele detalii impresionante ale problemei „sufletelor-grup” animale, vegetale şi chiar minerale, în ultimul volum[3] din bibliografia sa despre corpurile invizibile ale fiinţei umane. Menţionând, de exemplu, faptul că la „fiinţe” precum muştele şi ţânţarii un asemenea suflet-grup ar integra milioane de insecte, a remarcat comparativ un fapt foarte important: cu cât inteligenţa şi psihicul sunt mai dezvoltate la anumite specii de animale, cu atât numărul lor e mai redus în cadrul fiecărui suflet-grup specific. Dar mai există un aspect puţin cunoscut, caracteristic anumitor specii: animalele care au fost create special sau care ajung să fie în preajma omului – deservindu-l într-un anumit mod şi învăţând de la el anumite manifestări – evoluează mai repede şi astfel numărul de „suflete individuale” se tot reduce în cadrul fiecărui suflet-grup din speciile respective; iată cum sintetiza iniţiatul englez acest fapt:

> Pentru tipurile de animale capabile să se individualizeze, în general nu sunt decât câteva sute ataşate la fiecare suflet-grup şi, în timpul dezvoltării lor, acest număr descreşte rapid. În timp ce un suflet-grup poate să cuprindă vreo mie de câini sălbatici, când e vorba de câini sau pisici cu adevărat inteligente nu regăsim decât zece sau doisprezece ataşaţi la fiecare suflet-grup.

De fapt, reducerea numărului de suflete-animale aparţinând unui anumit suflet-grup se produce treptat, prin procesul de evoluţie a corpurilor astral şi mental (reflectată atât în inteligenţa, cât şi în psihicul lor); acest proces invizibil a fost consacrat prin termenul modern „individualizare”. Or, uneori constatăm efectiv că evoluţia individuală a unor animale ajunge să avanseze – din anumite puncte de vedere (de exemplu, puterea de sacrificiu, sentimentele etc.) – chiar mai mult decât a multor suflete umane aflate pe treptele de evoluţie mai joase ale manifestărilor individuale. Ca „dovadă materială” a unui astfel de avans evolutiv deosebit, redau trei înregistrări fotografice care, prin obiectivitatea lor, sunt „evidenţe” foarte clare (dovezi pe care autorul englez nu le-a avut însă la timpul scrierii cărţilor sale); aceste poze-document au fost obţinute în ani diferiţi, de persoane diferite, în locuri diferite, dar totuşi în aceeaşi zonă cu emisii telurice activante energetic de la marginea pădurii Hoia. Clişeele respective au surprins „sufletul” câte unui câine ajuns prin individualizare la o treaptă atât de avansată, încât, fiind deztrupat, a ştiut totuşi să-şi refacă din corpurile invizibile ale triadei inferioare – fiecare în felul lui – *imaginea capului* avut la ultima întrupare. O asemenea acţiune devine posibilă – atât la unele suflete umane, cât şi la unele animale individualizate – datorită unei anumite instruiri oferite de suflete umane mult avansate evolutiv sau chiar de fiinţe din Lumea Îngerilor – acţiuni aproape neştiute, care se produc totuşi permanent în imensa Lume de Dincolo! Dar pe această linie ţin să remarc un aspect: chiar şi în lumea sufletelor umane (în cadrul căreia fotografierile individuale şi de grup s-au înmulţit extraordinar) nu au fost înregistrate multe imagini ale chipurilor avute în viaţa întrupată, deşi marea majoritate a sufletelor din Lumea de Dincolo fac mereu eforturi pentru a demonstra că „nu au murit”.

În cartea *Straniile inteligenţe invizibile* am prezentat la figurile 36 şi 37 un detaliu dintr-o înregistrare obţinută de biologul Al. Sift în

septembrie 1968, în zona cu activări energetice telurice extinsă şi în preajma pădurii Hoia: lângă mâna dreaptă a biologului, clişeul înregistrase strania fantomă invizibilă a unei fiinţe umanoide, diferită de actualul om terestru. Dar lângă mâna sa stângă (într-o porţiune cu iarbă) clişeul a surprins şi *silueta* invizibilă a capului unui câine-lup „individualizat" (ilustraţia 13), care dorise să stea „prieteneşte" să fie fotografiat şi el lângă perechea de oameni întrupaţi.

Aproape şase ani mai târziu – în mai 1974 (în acea vreme locuiam în Cluj-Napoca) –, mergând, aşa cum făceam periodic, în acea „zonă activă", am văzut într-o mică adâncitură dintr-un luminiş al pădurii Hoia trupul unui câine mort, acoperit cu câteva crengi uscate; la insistenţa copilului meu, i-am făcut o poză, fără a vedea însă nimic deosebit. Totuşi, clişeul „a perceput" şi a înregistrat „ceva" în plus: deasupra crengilor era *capul unui câine* constituit din materii invizibile ce radiau în alb-patinat, pe care sufletul individualizat al acelui animal *a vrut* şi *a ştiut* să şi-l modeleze foarte rapid (ilustraţia 14), special pentru a fi fotografiat! De fapt, nevăzutul suflet-animal – rămas încă lângă trupul decedat – şi-a activat intens materiile invizibile din corpul astral şi din cel mental pentru a realiza impresionanta „materializare" a „fantomei capului", indicând, într-adevăr, un nivel evolutiv mai ridicat. Un al doilea clişeu expus după vreo 20 de secunde nu a mai înregistrat decât o mică fâşie de materie invizibilă radiantă în alb. Tot efortul de activare energetică şi de realizare rapidă a micului cap invizibil a fost „gândit" de acel suflet-animal – sau poate de o fiinţă spirituală mai evoluată, rămasă însă nevăzută – cu un anumit scop: o demonstraţie din care oamenii să afle „ceva în plus" şi să se instruiască mai extins despre realitatea fundamentală a existenţei lumii sufletelor invizibile, care cuprinde nu numai miliardele de suflete umane, ci şi mulţimi neştiute de suflete-grup şi suflete individualizate de animale.

În iunie 1955, tehnicianul Geza Bukaresti – care a fotografiat în mod repetat entităţi şi fenomene invizibile din „zona activă Hoia" – a surprins

şi el un detaliu ciudat: într-o poză cu prezenţe nevăzute discoidale mai întunecate, clişeul a înregistrat deasupra unui copac şi un disc care stătea în aer şi care avea în interior… *capul unui câine* (ilustraţia 15). De această dată, demonstraţia avea o altă prezentare: sufletul acelui câine individualizat plutea nevăzut în aer într-o „formă rotundă" – ca şi sufletele umane – şi reuşise să-şi schiţeze foarte rapid portretul în spaţiul restrâns al unui disc, care nu radia însă pe suprafaţa lui, ca în cazul sufletelor umane.

Părăsind aceste impresionante demonstraţii ale unor suflete de animale care au dorit să ne îndemne la o gândire mai extinsă în privinţa aspectelor biologice şi psihice ale convieţuirii planetare a oamenilor şi animalelor, este poate utilă o analiză comparativă a acestor imagini.

Înregistrările oferite de acele suflete ale unor câini evoluaţi au fost posibile datorită existenţei în zona respectivă a unui câmp de energie activantă, care a uşurat efortul conştient al fiinţelor respective de a-şi reda „chipul". La oameni există însă permanent radiaţia potent-activantă a propriului „nucleu spiritual", care este deosebită şi se manifestă oriunde, indiferent dacă sufletele se află într-o zonă normală sau sunt într-un loc cu o activare telurică neştiută; desigur, pe terenuri în care există energii ale emisiilor din pământ acestea favorizează felurite manifestări ale fiinţelor din lumile invizibile – fapt care va fi prezentat mai amplu în capitolul următor. De asemenea, numai energiile unor grupuri de oameni pot fi uneori favorizante; de exemplu, o sugestivă demonstraţie de materializare rapidă a dorinţei de modelare a chipului avut din materiile propriilor corpuri invizibile a fost înregistrată întâmplător într-o biserică din Iaşi, la numai trei zile de la decesul trupului, după terminarea slujbei de înmormântare: deşi era încă tulburat de modificarea structurală şi funcţională, sufletul respectiv a făcut efortul schiţării feţei (ilustraţia 16) pentru o ultimă fotografie, oferind totodată şi un important document fotografic.

Evident, problema *fiinţelor spirituale* fotografiate ca „entităţi invizibile” în întregul mediu terestru este deosebit de complexă. Iar această complexitate începe chiar de la clarificarea tipului de „fiinţe spirituale” care există pe planeta noastră, întrucât, alături de miliardele de oameni întrupaţi şi de miliardele de suflete umane invizibile neîntrupate din lume, mai există şi alte mulţimi neştiute de fiinţe spirituale invizibile, de diferite feluri, în general foarte puţin cunoscute: Îngerii.

Să revenim însă la „lumea sufletelor umane nevăzute”, pe care ar trebui să o cunoaştem din ce în ce mai bine, întrucât, pe diferite căi, aceasta ne-a oferit mereu informaţii despre continuitatea vieţii chiar în apropierea noastră. Totuşi, o parte din informaţiile transmise de-a lungul mileniilor au fost comunicate de suflete mai puţin evoluate şi chiar de suflete „înşelătoare” – aşa cum erau şi în timpul vieţii încarnate – şi conţineau deformări care au persistat în timp din cauza regretabilei plafonări dirijate a cunoaşterilor reale. (Exemplele clasice cele mai vechi ale „deformărilor” sunt detaliile despre „iadul subteran”, cu felurite chinuri cumplite, şi despre „raiul din cer”, cu felurite bunătăţi.) De aceea, astfel de informaţii trebuie bine analizate şi comparate ca veridicitate cu cele oferite de marii înţelepţi ai diferitelor religii sau de acele persoane clarvăzătoare care manifestă un nivel spiritual mai ridicat. Pe această linie a unor informaţii cât mai reale şi mai obiective, acum, când sunt reactualizate cunoaşterile ezoterice, înregistrările fotografice oneste din invizibil au un aport foarte util; peliculele fotosensibile sunt total obiective în redarea detaliată a aspectelor şi chiar a unor activităţi ale entităţilor lumilor invizibile, precum şi a unor fenomene nevăzute din mediul apropiat. Publicând, din anul 1993, un gen de cărţi de informare-instruire ezoterică oarecum unic la noi în ţară, am redat mereu numeroase fotografii inedite din acest domeniu; toate aceste documente fotografice au oferit atât extinse cunoaşteri noi, cât şi confirmări sau infirmări ale diferitelor cunoaşteri vechi. Menţinând aceeaşi linie (încă singulară) a

unei bogate ilustrări obiective şi a unor analize realiste cu tente scientizate ca pregătire pentru intrarea în fondul tematic al acestei cărţi, prezint şi alte imagini care, înainte de abordarea unor noi segmente ale domeniului, vor oferi unele răspunsuri la seria de întrebări de mai sus.

În cartea *Dezvăluiri din invizibil* (ediţia a II-a) am reluat modul în care corpurile invizibile ale fiinţelor umane se reorganizează după separarea de trupul neînsufleţit, clişeele fotografice respective înregistrând stadiul reacomodării lor după trei zile de la deces (pozele au fost făcute după oficierea slujbelor de înmormântare din trei biserici diferite şi în ani diferiţi); în toate aceste cazuri, corpurile nevăzute s-au „autoorganizat" în primul rând ca „formă exterioară", ce apare ca fiind „tipizată" în discuri invizibile: unele semitransparente şi cu un aspect difuz al materiilor fine (figura 1, la Iaşi), iar altele cu o densificare şi chiar cu un început de organizare concentrică a corpurilor nevăzute (figura 33, la Suceava, şi figura 34, la Iaşi). Pentru a nu repeta ilustrarea anterioară şi pentru a oferi totuşi cititorilor acestei cărţi o exemplificare obiectivă a neştiutului fenomen general cu caracter fundamental al „autoorganizării" corpurilor invizibile rămase separate de trupul carnal, redau în volumul de faţă un alt detaliu (de la o înmormântare diferită de cea menţionată mai sus, la ilustraţia 16): după terminarea slujbei din biserică, entitatea discoidală semitransparentă („citită" prin clarvedere ca fiind sufletul persoanei decedate) a fost surprinsă fotografic (ilustraţia 17) spre ieşirea din locaş, aproape de masa colacilor care urma să fie scoasă afară. Deci din fotografiile publicate în cartea anterioară şi din cele prezentate aici rezultă clar un fapt general despre sufletele umane: după ieşirea corpurilor invizibile din trupul carnal decedat, conform „programului structural-funcţional" conceput cândva de Creatorii Superiori, acestea se reorganizează în scurt timp într-o „formă" fotografiabilă, având conturul unui *disc*. Am accentuat acest aspect al formei specifice a sufletelor umane terestre datorită unui fapt impresionant: din cele peste 40 de tipuri

diferite de *suflete venite din Galaxie* „să viziteze” Pământul – care au fost fotografiate din invizibil în ţara noastră între anii 2008 şi 2013 (exemplificate parţial în cărţi anterioare, de exemplu, în *Strălucitorii galactici*) –, cele mai multe aveau alte „forme”, precum şi structurări foarte variate şi ciudate.

Desigur, aspectul semitransparenţei „discului” sau, în alte cazuri, cel al densificării sale în acest interval de trei zile până la înmormântare şi eventualul început al organizării concentrice a materiilor corpurilor invizibile rezultă din anumite caracteristici proprii fiecărui suflet în parte – cum ar fi, de exemplu, modul propriu de a gândi. Totuşi, după înmormântare – în cursul unor perioade care variază de la suflet la suflet –, marea majoritate a fiinţelor umane „deztrupate” îşi autoorganizează corpurile invizibile componente într-o structurare concentrică (ilustraţia 18); în cadrul acesteia, corpurile constituite din particulele mai fine vor fi în centru, iar cele din particule mai puţin fine vor fi la exterior. În funcţie de nivelul conştiinţei individuale şi al „trezirii” ei prin modul de vieţuire în lumea invizibilă a sufletelor, după perioade de asemenea foarte diferite de la caz la caz, structurarea concentrică nu va mai fi percepută nici fotografic, întrucât corpurile „triadei inferioare” se vor dezagrega treptat. În schimb, corpurile triadei superioare vor rămâne în ordonarea concentrică, dar, cum radiaţia corpului mental-superior rămas la exterior e mai puternică energetic, clişeele fotografice nu mai pot surprinde şi aspectul interior al noii ordonări.

Pentru Lumea de Dincolo, un aspect foarte relevant al diferenţierilor „calitative” dintre suflete este culoarea radiaţiei invizibile emise la exterior de pe suprafaţa întregului disc: aceasta redă direct – printr-un „limbaj general al culorilor” specific – nivelul de evoluţie spirituală al fiecărei fiinţe umane şi, implicit, felul „caracterului” şi al „manifestărilor” avute în ultima viaţă întrupată. În principiu, la începutul „şcolarizării

terestre” – ce se desfăşoară prin şiruri de reîncarnări –, toate sufletele „aduse” treptat pe planeta noastră au avut acelaşi nivel spiritual, foarte scăzut. Însă după creaţia iniţială a „omului adamic”, înmulţirea fiinţelor umane a durat milioane de ani, până s-a ajuns la milioane şi, acum, miliarde de întrupaţi; este evident că, periodic, pe Pământ au tot fost aduse suflete „începătoare” care au pornit de la faza de „oameni primitivi”. Desigur, fiecare grup nou-sosit i-a găsit pe o bună parte dintre cei veniţi anterior la un anumit nivel de evoluţie cognitivă şi spirituală, fapt care în timp a condus la coexistenţa unor grupuri aflate pe trepte evolutive diferite. Aducerea miliardelor de suflete întrupate şi a miliardelor de suflete aflate „în aşteptarea” întrupării[4] a condus astfel pe întregul glob la diferenţieri tot mai accentuate între nivelurile de evoluţie individuală cognitivă şi spirituală – deosebiri pe care le constatăm mereu, cu mari regrete şi chiar cu mari neplăceri. Acesta este însă specificul „şcolarizării terestre” în condiţiile înmulţirii continue a sufletelor „aduse” pe Terra de neştiuţi „organizatori superiori” – care au continuat şi până în zilele noastre să „aducă” din spaţiu noi grupuri de suflete ce vor începe prin a se încarna ca oameni primitivi. În câteva cărţi pe care le-am publicat în ultimii ani, am prezentat detalii din înregistrările fotografice ale „valului” mai recent de suflete aduse prin unul dintre „portalurile terminale” existente pe bolta cerului terestru – cel din zona muntelui Rarău; dar prea puţină lume a aflat de acest caz (de exemplu, am oferit detalii semnificative în cartea *Dezvăluiri din invizibil*, ediţia a II-a, la figurile 67 şi 68).

Din cauza acestor „aduceri periodice” pe Pământ a unor mulţimi tot mai numeroase de suflete „începătoare”, au existat mereu mari diferenţieri calitative, care s-au menţinut în toată istoria omenirii, până în prezent, între principalele categorii de „caractere umane” aflate în etape diferite ale evoluţiei lor spirituale. Întrucât deosebirile încep de la modul de a gândi – respectiv, de la „energia gândirii” –, acestea au o bază fizică în însăşi

frecvenţa vibratorie a energiei-gând dominante a fiecărui suflet uman; faptul respectiv este redat în invizibil prin *culoarea radiaţiei* emise de fiecare suflet aflat în Lumea de Dincolo. O dovadă clară a acestui aspect general, regăsit la nivelul întregii omeniri terestre, prezint în ilustraţiile ce au surprins, prin specificul culorilor respective, tipurile principale de caractere ale sufletelor umane. În fapt, şi această serie de imagini confirmă cunoaşterile antice care au fost verificate şi consacrate în mod sistematic, timp de milenii, de clarvăzătorii fiecărei generaţii. În mod analitic, diferenţierile sunt mult mai extinse, fiindcă fiecare culoare are foarte multe nuanţe – respectiv, foarte multe frecvenţe vibratorii specifice, care variază de la om la om ca energii-gând dominante. Astfel, această problemă este în sine o adevărată ştiinţă în cadrul căreia psihologia modernă se îmbină strâns cu fizica modernă; pionierii nonconformişti din zilele noastre ai vechii şi totodată noii ştiinţe „psihofizice" i-au dat însă o denumire doctă: *psihologie transpersonală*; mai recent, unii cercetători ai acestei îmbinări atât de necesare au trecut în studiile şi în scrierile lor la o denumire mai sugestivă, de mare viitor: *psihologie cuantică*[5].

În cartea *Karma şi taina reîncarnării* am prezentat o scară a „caracterelor" în funcţie de culorile radiate – stabilită încă din trecut şi reactualizată de teozofia modernă –, pe care o redau sintetic aici, pentru cititorii mai puţin informaţi, începând de la frecvenţele vibratorii cele mai joase ale spectrului radiaţiilor colorate:

– radiaţia neagră (ilustraţia 29) indică o răutate extremă, bestialitate;
– radiaţia maro (ilustraţia 19) este a lăcomiei lipsite de onestitate;
– radiaţia roşie (ilustraţia 20) poate fi a senzualităţii, a plăcerilor sau a agresivităţii, ori a emoţiilor, a fricilor;
– radiaţia roz (ilustraţia 21) este specifică iubirii dezinteresate a aproapelui, iubirii spirituale;
– radiaţia galbenă (ilustraţia 22) indică intelectul dezvoltat;

– radiaţia verde-deschis (ilustraţia 23) este a inteligenţei receptive, cu tact, orientată spre creativitate;
– radiaţia albastră (ilustraţia 24) indică orientarea religioasă, care la nuanţe închise este specifică dogmatismului, iar la nuanţe deschise este caracteristică orientării spre credinţa spiritualizată;
– radiaţia azur (ilustraţia 25) e a pornirii ferme pe calea spiritualităţii;
– radiaţia albă (ilustraţia 26) este caracteristică sufletului mai evoluat, care preia activităţi de ajutorare şi inspirare a întrupaţilor, precum şi de instruire a grupurilor de suflete deztrupate puţin evoluate;
– radiaţia alb-intens (ilustraţia 27), adeseori cu emisii exterioare bipolare localizate (albastre şi roşii), indică preluarea misiunilor dedicate stimulării progresului spiritual în cadrul mulţimilor de suflete întrupate şi a celor deztrupate care au păşit pe calea evoluţiei spirituale.

Acest „limbaj al culorilor” nu se limitează doar la evidenţierea nivelului evoluţiei spirituale şi a „caracterelor individuale” în funcţie de radiaţiile emise de corpurile sufletelor umane, întrucât *energia fiecărui gând* produce în paralel şi alte fenomene fizice. Date fiind aceste diferenţieri inerente, pentru ca gândurile fiecărui om trimise către semeni mai apropiaţi sau mai distanţaţi să poată fi mai uşor recepţionate de „destinatari”, înţelepţii Creatori ai fiinţelor umane le-au dotat cu două feluri de transmisii fizice simultane: atât prin unde telepatice din spectrul energiilor „psihice” (spectru încă necunoscut ştiinţific, fiind diferit de cel al undelor electromagnetice), cât şi prin aşa-numitele *forme-gând*; aceste „forme” sunt un fel de „pachete cu informaţii” constituite din materii de tip „astral” şi/sau de tip „mental” emise de corpurile invizibile care transmit gândirile respective. Astfel, în funcţie de „conţinutul” fiecărui gând, datorită activării la o anumită frecvenţă vibratorie prin energia-gând respectivă, fiecare formă-gând va radia într-o culoare specifică. Duratele

acestor „aglomerări radiante” nevăzute pot fi foarte scurte, dar şi foarte lungi, în funcţie de intensitatea şi de menţinerea emiterii energiilor-gând în conştientul nostru. Producerea obişnuită de către orice om a *formelor-gând* am demonstrat-o ilustrativ în cărţi anterioare, atât prin variate înregistrări fotografice ale diferitelor persoane „emitente”, cât şi prin imagini de pe ecranele aparatelor medicale cu biorezonanţă – care prezintă în mod curent asemenea „materializări radiante în invizibil”, utile medicilor. (În cartea *Corpurile invizibile ale fiinţei umane* am prezentat şase imagini specifice ale diferitelor „forme-gând radiante”, redate foarte sugestiv pe ecrane ale aparatelor cu biorezonanţă – figurile 28-33 –, iar mai recent, în cartea *Karma şi taina reîncarnării*, figura 52.) Cele două tipuri de emisii bazate pe două feluri de radiaţii nu sunt „recepţionate” întotdeauna de „destinatari” şi de aceea pentru om a fost creată şi comunicarea vorbită şi scrisă. Recepţiile oricăror feluri de unde – ca la orice aparat de radio sau TV – depind direct de un fenomen fizic foarte normal: „destinatarul” trebuie să gândească în acele momente pe aceeaşi lungime de undă, respectiv pe aceeaşi frecvenţă vibratorie a „emitentului”, pentru că doar prin fenomenul natural al „rezonanţei” se pot prelua comunicările. De aceea, între oamenii cu caractere diferite (culori diferite ale radiaţiilor sufletelor) nu poate fi înţelegere reciprocă decât dacă există şi gândire înţeleaptă reciprocă.

Incursiuni în „Lumea de Dincolo”

În lumea sufletelor dezcarnate, criteriul fizic al „rezonanţei” este de o importanţă fundamentală: în lipsa sunetului şi a imaginii, toate relaţiile dintre mulţimile de fiinţe umane aflate în corpuri din materii invizibile se bazează pe emisii de unde; comunicarea se obţine însă numai între fiinţele

„care radiază în aceeaşi culoare”. Acest criteriu fizic este atât de ferm, încât *categoriile de fiinţe diferite nici nu se percep reciproc* ca prezenţe, chiar dacă sunt în imediata apropiere. Există totuşi o „dispensă” pentru fiinţele mai evoluate spiritual, care au radiaţiile energiilor gândirii la frecvenţe vibratorii mai ridicate: ele pot percepe prezenţele şi caracterele sufletelor cu niveluri evolutive mai joase – respectiv, cu vibraţii specifice mai reduse –, dar pentru a intra în comunicare cu acestea au două posibilităţi: fie fac dificilul efort de a-şi crea temporar un corp auxiliar, care să vibreze la frecvenţa mai joasă a interlocutorului, fie apelează la un suflet cu nivel intermediar de vibraţie – un fel de traducător.

După un număr de ani de la separarea de trupul carnal, sufletele nu se mai simt legate de un anumit loc şi se deplasează mult, din diferite motive; astfel, în general, peste tot în mediul vital terestru se află fiinţe de „culori diferite” care, neputând să comunice şi multe nepercepându-se reciproc, coexistă în acelaşi spaţiu, dar sunt separate ferm datorită „nivelurilor de evoluţie spirituală” diferite. Această separare „forţată fizic” în imensul amestec al vieţuirii miliardelor de suflete aflate în apropiata Lume de Dincolo – rezultată din fenomenul fizic întru totul natural al „rezonanţei” – are, evident, un aspect total diferit comparativ cu marele „amestec” de caractere şi niveluri de gândire din cadrul omenirii încarnate: la „întrupaţi”, între persoanele care nu intră „în rezonanţă”, comunicarea se realizează direct prin vorbire sau scris, indiferent de nivelurile evoluţiei spirituale individuale.

În literatura ezoterică a vechilor şi noilor cunoaşteri spirituale, aceste diferenţieri ferme din lumea sufletelor în privinţa percepţiilor reciproce şi a schimburilor de informaţii în funcţie de frecvenţele vibratorii au fost consacrate pentru fiecare nivel evolutiv prin termenul „plan”: astfel, există cinci „plane principale” de continuare a vieţuirii sufletelor în invizibil. Dar denumirea respectivă – care în vorbirea curentă are un sens spaţial – nu trebuie totuşi să fie înţeleasă ca o suprapunere etajată, cu delimitări

stricte în atmosfera terestră a unor „suprafeţe plane” de vieţuire a sufletelor. Fiind bazat strict pe fenomenul fizic al diferenţei treptelor de frecvenţe vibratorii specifice, termenul trebuie înţeles pe linia fenomenelor studiate de această ştiinţă: sufletele care au acelaşi nivel de evoluţie, redat prin aceeaşi culoare şi nuanţă a radiaţiei corpului, determinată de nivelul propriu al conştiinţei, respectiv de modul de gândire şi manifestare, aparţin unui anumit „plan”. Astfel, în orice zonă terestră, în *acelaşi spaţiu localizat* pot coexista – amestecat, şi nu etajat – suflete din mai multe „plane” (mai multe domenii de vibraţii), dar există o *separare fizică fermă* din cauza diferenţelor de frecvenţe vibratorii. Sufletele care au corpuri invizibile cu vibraţii mai reduse nu percep nici măcar prezenţa celor mai „luminoase”, care radiază la frecvenţe mai ridicate – şi implicit nu le pot comunica nimic; dar, cum am menţionat mai sus, cele cu vibraţii mai mari le percep pe cele inferioare şi chiar le află gândurile. Un exemplu în acest sens este prezentat în ilustraţia 42: sufletul radiind în roşu şi-a activat emisia gândirii cu o intenţie malefică, fără a percepe însă prezenţa sufletului alb, care, „citindu-i” gândurile, l-a îndepărtat „energetic” printr-un „câmp de energie” pe care sufletul roşu nu-l putea suporta. În urma cercetărilor clarvăzătorilor din mai multe generaţii, pe scara „vibraţiilor” crescânde specifice fiecărui „plan”, în literatura orientală a acestui domeniu au fost consacraţi următorii termeni pentru „domeniile existenţiale” care în Lumea de Dincolo separă „calitativ” sufletele mai puţin evoluate de cele care le sunt superioare ca frecvenţe vibratorii ale energiilor-gând:

– „planul astral” – domeniul sufletelor la care corpul din materii astrale a fost cel mai dezvoltat funcţional şi deci e mai potent energetic, gândirea lui la frecvenţe vibratorii mai scăzute dominând şi indicând astfel un nivel evolutiv mai redus al sufletelor respective. În întreaga lume, încă din vechime, majoritatea sufletelor aparţin acestui „plan”; de aceea, în literatura ezoterică actuală se consideră că majoritatea

oamenilor sunt încă „polarizaţi astral”. În baza îndelungatelor cercetări prin clarvedere s-a constatat şi un alt fapt important: în cadrul spectrului de frecvenţe specifice planului astral sunt diferenţiate şapte „subplane” cu vibraţii specifice intermediare;

– „planul mental-inferior” – domeniul în cadrul căruia comunică doar sufletele al căror corp mental-inferior a devenit dominant prin energia gândirii sale şi, implicit, a manifestărilor sale. Dar şi la acest „plan” s-au constatat diferenţieri ca fineţe şi ca vibraţii specifice ale particulelor materiilor de tip mental, astfel că prin cercetări s-a evidenţiat existenţa a patru „subplane” ale spectrului propriu de radiaţii;
– „planul mental-superior” – domeniul sufletelor cu corpul dominant compus din materii de tip mental ce au frecvenţe vibratorii specifice mai ridicate, diferenţiat şi acesta în trei „subplane” cu vibraţii caracteristice uşor diferite.

Mai există şi „planul budic”, precum şi „planul atmic”, în cadrul cărora îşi continuă vieţuirea sufletele cele mai evoluate, care se adună în grupuri specifice; acestea sunt foarte reduse însă numeric, întrucât – proporţional cu mărimea populaţiei umane de pe planetă – deocamdată extrem de puţine suflete umane au ajuns evolutiv la nivelul la care să fie dominante corpurile budic şi, respectiv, atmic. Datorită faptului că, în general, perioadele de vieţuire în lumea invizibilă se prelungesc tot mai mult pe măsură ce creşte nivelul evoluţiei spirituale, sufletele respective îşi continuă existenţa neîntrupată pe perioade foarte îndelungate, având însă permanent activităţi importante dedicate progresului omenirii. Totuşi, ca zonă de vieţuire în invizibil, acestea sunt distanţate oarecum de spaţiul în care primele trei „plane” menţionate mai sus convieţuiesc amestecate – dar separate prin imposibilitatea de percepţie şi comunicare, impusă de spectrele de frecvenţe vibratorii diferite. De fapt, această distanţare

spaţială relativă a ultimelor două plane – la alte înălţimi atmosferice – rezultă tot dintr-un aspect al „fizicii radiaţiilor”: fiindcă în spaţiile mai joase ale atmosferei terestre domină energiile la frecvenţe mai scăzute, emise de miliardele de oameni şi de masa materială a planetei, „nocivitatea vibratorie” este mai greu de suportat pentru fiinţele spirituale ale căror corpuri invizibile au ajuns să fie constituite din particule tot mai fine, cu vibraţii specifice la frecvenţe mai ridicate; de aceea, în diferitele „coborâri” pentru acţiuni dedicate progresului omenirii, aceste fiinţe umane mai evoluate rămase doar cu acele corpuri specifice ale sufletului trebuie „să-şi confecţioneze” cel puţin încă un corp intermediar – din materii invizibile specifice triadei inferioare. Pentru acţiuni importante şi pentru anumite intervale de timp petrecute pe pământ în diferite perioade ale omenirii, unele dintre aceste suflete umane mult evoluate şi-au confecţionat cu reale eforturi ale energiilor-gând atât corpurile triadei inferioare, cât şi trupuri „artificiale”[6] cu aspect carnal – denumite în vechea literatură hindo-tibetană prin termenul *mayavirupa*.

Anumite diferenţieri în ce priveşte modurile de vieţuire şi chiar de asociere în grupuri mai mari sau mai mici din cadrul câte unui „plan” dintre cele trei cu vibraţii specifice mai joase au fost surprinse fotografic tot mai des în ultimele decenii; astfel de înregistrări documentare constituie demonstraţii categorice ale acestei realităţi paralele fundamentale şi reale confirmări obiective ale vechilor cunoaşteri consemnate în textele înţelepciunii popoarelor cu civilizaţii antice. În general, când grupuri mai mari sau chiar mulţimi având acelaşi nivel vibrator specific (care le oferă rezonanţe în comunicare) se asociază pentru convieţuiri, acestea beneficiază de importante instruiri şi de acţiuni comune foarte utile progresului evolutiv, oferite de sufletele mai evoluate. Din numeroasele înregistrări fotografice de acest fel s-a putut remarca următorul fapt: astfel de „organizări” de grupuri mari sau chiar foarte mari apar ca fiind dirijate de „suflete-instructori” care au un nivel evolutiv mult

mai ridicat, distingându-se faţă de mulţimi prin radiaţia lor invizibilă în alb mai radiant (ilustraţia 28). De altfel, cum am menţionat mai sus, în succinta prezentare a „caracterelor” sufletelor în funcţie de culoarea radiaţiei, în perioadele de vieţuire în Lumea de Dincolo, sufletele umane ajunse la avansul evolutiv al radiaţiilor în alb preiau felurite misiuni de instruire a sufletelor aflate la niveluri evolutive mai reduse.

Legat de modul în care se manifestă sufletele după înmormântarea trupului neînsufleţit, din înregistrările fotografice pe care le-am analizat comparativ cu anumite descrieri ale autorilor iniţiaţi în teozofia orientală, precum şi din „citiri” ale pozelor de către persoane clarvăzătoare competente, am putut distinge unele aspecte semnificative. După separarea de trupul carnal, sufletele „începătoare” şi cele mai puţin evoluate au perioade mai lungi de conştientizare a noilor condiţii de existenţă şi astfel autoorganizarea funcţională a corpurilor lor invizibile durează mai mult; în intervalul respectiv nu se remarcă o ordonare concentrică a corpurilor, aspectul surprins fotografic redând menţineri ale unor semitransparenţe difuze ale materiilor care s-au retras în interiorul „discurilor” ce redau partea fotografiabilă a acelor suflete. În întreaga lume, aceasta este o categorie foarte numeroasă, fiind specifică „planului astral” şi în special „subplanelor sale inferioare”. În ceea ce priveşte densificarea corpurilor invizibile, aceasta este o problemă prelungită de-a lungul mai multor vieţi, întrucât dezvoltarea cantitativă şi „rafinarea” materiilor corpurilor invizibile se realizează în funcţie de modul în care fiecare suflet avansează – prin gândire şi manifestări – în procesul propriei evoluţii.

După o primă „trezire” la noua realitate vitală, sufletele mai puţin evoluate caută „ajutor” şi, întâlnind prin rezonanţă suflete similare, se reunesc în grupuri mai mici care se retrag în locuri mai izolate. Am rămas surprins de mulţimea diferitelor grupuri restrânse de „discuri semitransparente” care se refugiază prin subsolurile mai puţin frecventate

din diferite instituţii sau prin podurile bisericilor. (În cartea *Lumea sufletelor* am redat în figura 46 grupul invizibil al sufletelor cu corpuri semitransparente retras în podul vechii biserici catolice din Iaşi, iar în figura 47, un grup similar, la fel de numeros, retras în podul bisericii episcopale din Roman.) Până şi în spaţiile din adâncul marilor piramide de la Giseh sau din subsolurile unor construcţii antice din Egipt au fost fotografiate grupuri de suflete puţin evoluate ce se izolează de lumea întrupaţilor, nefiind încă adaptate la vieţuirea deztrupată. La noi în ţară, multe grupuri de suflete din această categorie se adună prin păduri (de exemplu, figurile 4 şi 5 din cartea *Uimitoarele fenomene din invizibil*). În unele zone muntoase, grupuri mari (sute) se adună şi în peşteri; în ilustraţia 28 redau un detaliu semnificativ al unei astfel de „înghesuiri" invizibile surprinse relativ recent (în vara anului 2013) în Peştera Ialomiţei. Se pare că, după o perioadă de adaptare, grupuri foarte numeroase sunt aduse în peşteri mai mari de anumite „suflete-instructor" mai evoluate – dintre cele care au ajuns la nivelul radiaţiei albe; acolo, „conducătorii" respectivi le oferă instruiri care să le trezească conştiinţa la un nivel mai ridicat faţă de cel avut în viaţa întrupată. Am prezentat astfel de înregistrări fotografice documentare în cartea *Lumea sufletelor* – în figurile 25 şi 26, obţinute în primăvara anului 2004 în marea peşteră Topolniţa (Munţii Mehedinţi), precum şi în figurile 27 şi 28, obţinute în primăvara anului 2004 în peştera de lângă Beliş (Munţii Apuseni). În astfel de fotografii este de remarcat o selecţie foarte interesantă: în grupurile de zeci sau în cele de sute de suflete care au corpuri semitransparente şi cu o radiaţie foarte slabă în alb-gri nu există nici o fiinţă discoidală care să radieze în culorile întunecate specifice „nivelurilor inferioare" ale evoluţiei. Un timp, „sufletele întunecate" ar „vagabonda" izolat sau în grupuri foarte mici (figura 19 din cartea *Nevăzuţii de lângă noi*), întrucât, din cauza „răutăţii" lor, se chinuie reciproc. Un exemplu interesant şi sugestiv a fost fotografiat întâmplător

şi apoi mi-a fost oferit de inventatorul electronografiei româneşti, medicul I.F. Dumitrescu, pe care l-am convins să vină în vara anului 1976 împreună cu câţiva cercetători din Bucureşti să investigheze fenomenele din pădurea Hoia. Ajungând în apropierea lizierei, a fost „agresat" din invizibil de un suflet a cărui radiaţie în negru indica menţinerea şi în Lumea de Dincolo a culmii răutăţii în gândire şi în manifestări; ulterior mi-a relatat că, din pricina influenţei neştiute a acestuia, a căzut în mod inexplicabil, murdărindu-şi hainele. Abia după developarea filmului s-a lămurit: unul dintre clişee l-a surprins pe „agresorul" nevăzut în momentul în care era îndepărtat de un suflet radiind în alb – mult mai potent energetic (ilustraţia 29) –, care a intervenit şi s-a interpus protector.

Din numeroasele înregistrări fotografice primite de-a lungul anilor am putut remarca şi un alt aspect general specific grupurilor mari de fiinţe mai puţin evoluate: după instruiri efectuate în invizibil în anumite locuri, urmează instruiri generale cu deplasări continue – probabil pentru pregătirea întrupărilor în alte condiţii de vieţuire faţă de cele din ultima încarnare (sau chiar din încarnările anterioare). Astfel de fotografii documentare obţinute mereu întâmplător din invizibil mi-au fost oferite atât din diferite locuri din România, cât şi din alte ţări – chiar şi de pe alte continente –, toate dezvăluind aspecte interesante din vieţuirile în Lumea de Dincolo.

La o slujbă de înmormântare dintr-o biserică din Timişoara (în aprilie 2005) a venit – fie, ca de obicei, la serviciile religioase, fie adus de vreun instructor – un grup numeros de suflete semitransparente: acestea au urmărit de la înălţime întregul ritual (ilustraţia 30), în timp ce sufletele legate de defunct şi de familia respectivă au persistat în apropierea sufletului separat care încă mai stătea aproape de sicriu şi de membrii familiei.

Câteva poze din august 2005 – în comuna Mociu, din judeţul Cluj – care au surprins deplasarea unei numeroase mulţimi de suflete pornite

pentru „documentare” în diverse locuri impresionează prin „înghesuiala” fiinţelor de tip uman ce se deplasau în invizibil (ilustraţia 31); după câteva minute de la expunerea primelor clişee, „norul viu” plecase.

Şi sufletele umane care şi-au ordonat structurarea corpurilor proprii, având şi un anumit nivel de evoluţie intelectualizat, se adună când au un scop comun: unele dintre ele vin să asiste nevăzute la manifestări cu caracter cultural, care continuă să le intereseze; dintre variatele înregistrări de acest fel, o fotografie interesantă (ilustraţia 32) a fost obţinută la expunerile în aer liber organizate în Lunca Dunării de Asociaţia „Atlantikron”.

Chiar şi restaurantele în aer liber atrag grupuri mari de suflete invizibile. O fotografie foarte sugestivă care a surprins o astfel de „vizită de instruire” – făcută în staţiunea Vama Veche în vara anului 2007 – se găseşte în figura 8 din cartea *Karma şi taina reîncarnării*, ediţia a III-a; înregistrarea respectivă a evidenţiat însă aspectul difuz al corpurilor şi intensitatea scăzută a radiaţiilor individuale – specifice unui nivel evolutiv redus.

S-ar părea că asemenea mulţimi extrem de numeroase de suflete – în cadrul cărora nu există nici o diferenţiere de rasă, religie, rang, principii politice, stare socială sau sex – se plimbă mereu peste tot în lume, pregătindu-se pentru întrupare; un asemenea caz, redat parţial ca detaliu în ilustraţia 33 – surprins deasupra zonei sudice a oraşului Iaşi în vara anului 2011 –, este de asemenea impresionant prin „înghesuiala” sufletelor fotografiate. În cazul unor astfel de familii mari sunt, desigur, mai mulţi „instructori”, cel radiind intens în alb (din centrul imaginii) distingându-se în mod evident faţă de restul „fiinţelor discoidale” cu aspect semitransparent.

Cele mai tulburătoare înregistrări din invizibil ale unor mulţimi „înghesuite” de suflete de „tip uman” – din categoria celor de nivel inferior – au fost obţinute întâmplător în august 2011 de informaticiana

Draga Balan, care poza peisaje frumoase în timp ce cobora pe Muntele Rarău spre Pojorâta (fotografii menţionate şi în subcapitolul anterior): clişeele au surprins însă „şuvoiul” unui mare număr de suflete *aduse din spaţiu* la „şcolarizarea terestră” prin *straniul portal galactic* apărut pe cer în lateralul vârfului acestui munte. Dintre fotografiile acelei „curgeri” (pe care am prezentat-o în cartea *Dezvăluiri din invizibil*, ediţia a II-a) am selectat un alt detaliu (ilustraţia 34) foarte semnificativ: pe de o parte, acesta redă semitransparenţa „sufletelor începătoare”, venite printr-un „tunel topologic” dintr-o constelaţie galactică neştiută; pe de altă parte, redă şi un amănunt terestru extrem de semnificativ: întrucât cadrul portalului era păzit de două entităţi strălucitoare „străine” (pentru ca nici un „venit” să nu se întoarcă), acea porţiune a şuvoiului sufletelor novice era preluată de unul dintre instructorii pământeni mai evoluaţi, implicaţi în ampla acţiune invizibilă – corpul lui radiind total distinct, în alb-intens. Pozele „stricate” făcute în cursul coborârii spre localitatea Pojorâta – care de fapt sunt înregistrări documentare din invizibil, foarte valoroase din punct de vedere informativ şi ştiinţific – confirmă şi un fapt fundamental, profund impresionant: pe planeta noastră au fost aduse periodic imense mulţimi neştiute de suflete „începătoare”, în baza hotărârilor unor Ierarhii Superioare necunoscute existente în Galaxie. Iar asemenea decizii au fost cunoscute şi îndeplinite epocă de epocă de Ierarhia Spirituală a planetei noastre! Or, pe linia respectivă, aceasta le-a dat mereu ca misiune diferitelor grupuri de „suflete-instructori” pământene ajunse evolutiv la nivelul radiaţiei în alb să ajute fiecare mulţime de suflete nou-venite să se adapteze în mediul terestru şi apoi să se integreze în ciclurile evolutive ale omenirii. (De fapt, şi noi am fost aduşi la fel cândva, şi tot la fel am fost ajutaţi de „fraţii mai mari”.)

Poate că un exemplu al modului în care unele suflete terestre mai evoluate – radiind în alb – se reunesc în grupuri specifice pentru a realiza anumite misiuni cu fond spiritual mai complex a fost surprins fotografic

(ilustraţia 35) în SUA, în localitatea Millesburg. Foarte sugestivă înregistrare fotografică, obţinută chiar de o româncă – dna Silvia Tărniceriu.

Însă deplasări ale diferitelor „familii" de suflete puţin evoluate pentru a fi instruite în vederea întrupării lor au loc pe cuprinsul întregului glob pământesc. Una dintre înregistrările tot mai numeroase ale asocierilor în grupuri foarte mari pentru deplasări deasupra unor zone extinse a fost obţinută la fel de întâmplător de o familie de turişti francezi aflaţi în Tunisia în luna iulie 1999, chiar la marginea deşertului saharian (ilustraţia 36), în zona Tozeur.

Egiptul este mereu vizitat nu numai de mulţimi de turişti, ci şi de mulţimi de suflete nevăzute antrenate în deplasări; în cărţi anterioare am publicat variate înregistrări fotografice de acest fel – oferite de turişti români, supăraţi iniţial că le-au fost „stricate pozele". Poate că cel mai ilustrativ document fotografic de acest fel obţinut în ţara celor mai impozante construcţii antice este o fotografie făcută în aprilie 2009 de profesoara universitară dr. Cristina Ionescu (din Iaşi): o „mare familie" invizibilă de suflete novice semitransparente, aflată sub dirijarea unui instructor al cărui corp radia puternic în alb, a fost surprinsă când vizita, noaptea, marile piramide de la Giseh (ilustraţia 37).

Şi în Asia au fost obţinute înregistrări documentare ce au surprins deplasarea a numeroase fiinţe discoidale invizibile. Un exemplu este poza unui grup „înghesuit" de suflete ale căror corpuri foarte puţin dense indicau un nivel evolutiv redus: în octombrie 2009 acestea cercetau de la mică înălţime (ilustraţia 38) clădirile iluminate ale unui oraş din nordul Indiei.

În cadrul unor astfel de „familii mari" de suflete umane aflate în stadiul de semitransparenţă a corpurilor se evidenţiază adesea unele suflete care, în decursul instruirilor şi al peregrinărilor, şi-au organizat corpul funcţional mai repede decât celelalte. Un exemplu de acest fel

(ilustraţia 39) a fost surprins fotografic în cadrul unei mulţimi de suflete invizibile care se deplasa în ianuarie 2007 la limita dintre două continente, pe cerul peninsulei Sinai: în partea dreaptă a detaliului selectat se remarcă (sus şi jos) la diferite suflete autoorganizarea funcţională a corpurilor proprii prin structurări concentrice ale acestora şi o sporire a intensităţii radiaţiilor lor invizibile.

Dintre înregistrările manifestărilor diferitelor grupuri invizibile conduse de „instructori" care s-au evidenţiat mereu prin radiaţia albă a corpului lor am selectat şi un detaliu dintr-o fotografie făcută în Spania, în mediul urban (în toamna anului 2012): la o fântână dintr-un scuar din zona centrală a Barcelonei se aflau turişti de diferite naţionalităţi, precum şi un grup nevăzut de suflete mai puţin evoluate (ilustraţia 40), conduse de un „frate mai mare" ce radia în alb, pentru a fi instruite în legătură cu vieţuirea actuală din marile oraşe.

Cât de interesantă este şi continuarea vieţii în Lumea de Dincolo, unde, după depăşirea pragului lipsei de conştiinţă, se învaţă mereu despre aspectele existenţei şi ale evoluţiei în mediul material al Creaţiei! Chiar şi sufletele pornite ferm pe calea evoluţiei beneficiază de instruiri extinse, oferite de „fraţi mai mari". De altfel, prin asemenea activităţi de pregătire pentru încarnare a „începătorilor" şi a celor puţin evoluaţi, sufletele care au ajuns să radieze în albastru, violet sau alb – care au obţinut un avans evolutiv – progresează şi ele spiritual atât prin eforturile lor de a-i ajuta şi de a-i instrui pe „fraţii inferiori", cât şi prin „iubirea frăţească" oferită tuturor sufletelor din grupurile sau mulţimile pe care le instruiesc.

„Fraţii buni” şi „fraţii răi” din invizibil

În subcapitolul anterior am prezentat şi am arătat în ilustraţia 29 o manifestare neplăcută din invizibil, care se repetă în mod neştiut – mai des sau mai rar – în cele mai diferite locuri din lume, în funcţie de contextul local: un suflet primitiv radiind nevăzut în negru – orientat spre agresivitate şi chiar bestialitate – l-a agresat pe conducătorul micului grup de cercetători veniţi din capitală în zona ciudatelor manifestări fizice din zona pădurii Hoia. Fiindcă nu se pot asocia în grupuri care să primească instruiri din cauza agresivităţii lor, aceste suflete „vagabondează” solitare o perioadă; dacă nu dau nici cele mai mici semne de remuşcare, vor fi antrenate la scurt timp în „vârtejuri ale reîncarnării”, pentru a ajunge, printr-o serie de vieţi întrupate în „condiţii grele de existenţă”, la o primă „trezire elementară” a conştiinţei. În perioadele în care se deplasează solitare şi îşi menţin orientarea gândirii numai spre răutăţi, reuşesc să le provoace întrupaţilor felurite suferinţe prin două influenţe principale. Pe de o parte, persoanele care au anumite stări psihice la frecvenţe vibratorii scăzute (supărări sau chiar gânduri rele faţă de alte persoane) pot fi stimulate prin rezonanţă telepatică să facă fapte foarte urâte – distrugeri, bătăi, sinucideri sau chiar tentative de omor. Dacă persoanele din apropiere au gândiri la frecvenţe mai ridicate şi nu pot fi influenţate să facă lucruri reprobabile, încearcă, prin concentrarea gândirii, să le stimuleze local musculatura, în special a picioarelor, pentru a se distra pe seama celor care cad şi, eventual, se accidentează. În asemenea situaţii, dacă prin preajmă există suflete cu radiaţiile luminoase ale culorilor cu frecvenţe vibratorii mai ridicate, persoanele cu gândire „pozitivă” beneficiază de intervenţiile protectoare ale acestora – întrucât, după cum am menţionat anterior, radiaţiile sufletelor mai luminoase sunt mai potente energetic şi efectiv „nu pot fi suportate” de sufletele ce radiază în culori întunecate. De fapt, prin modul nostru de a gândi şi de a ne

manifesta, putem atrage un fel sau altul de suflete nevăzute. Cu cât un suflet nevăzut s-a orientat mai mult spre progres evolutiv, cu atât va fi mai potent energetic în acţiunile sale, respectiv în dorinţa de a-i ajuta cât mai mult, cu iubire, pe „fraţii întrupaţi”.

Dintre numeroasele fotografii care mi-au fost oferite de-a lungul anilor, am selectat alte două imagini ale căror clişee au surprins asemenea intervenţii benefice din invizibil ale unor „fraţi buni”, pentru a-i apăra pe întrupaţi de agresiuni ale unor „fraţi răi” – din două categorii diferite.

Pentru a prezenta încercarea unor „suflete josnice”, radiind în negru, de a le provoca întrupaţilor neplăceri sau chiar suferinţe – care au fost totuşi blocate –, redau înregistrarea unei astfel de intervenţii, obţinută în august 1999 în Germania, în zona Mummelsee (ilustraţia 41): un „frate radiind intens în alb” (chiar mai potent energetic decât cel surprins în ilustraţia 29, întrucât radia la exterior şi în albastru-deschis) l-a blocat ferm pe cel întunecat (în colţul din dreapta-jos) prin nivelul superior al energiei sale, care nu putea fi suportată de sufletul negru.

Dintre „fraţii răi” fac parte şi sufletele ale căror corpuri radiază în roşu – culoare de asemenea cu frecvenţă vibratorie scăzută; de fapt, nuanţele acestei culori radiate de corpurile sufletelor nevăzute sunt în general specifice unor tipuri diferite de „caractere inferioare”: roşul întunecat este specific gândirii ce alunecă uşor spre furii agresive, roşul mediu indică predispoziţii spre supărări şi chiar frici intense – asociate uneori cu răzbunări dure, iar roşul viu e specific gândirii dominate de satisfacţiile senzuale ale trupului carnal.

Un document fotografic chiar mai sugestiv, care a surprins în mod similar nocivitatea unui suflet ce radia în roşu-viu, a fost obţinut la Kaliningrad (capitala enclavei ruse dintre Polonia şi Lituania) în vara anului 2001: sesizând o tânără zâmbitoare, un suflet „roşu” dominat de gândirea senzualităţii a venit în viteză să-i stimuleze telepatic asemenea plăceri. A intervenit însă foarte rapid să o apere un suflet cu aspectul unui

mic disc alb, care l-a împiedicat pe agresor să depăşească balustrada, în timp ce un suflet alb protector, mult mai potent energetic prin strălucirea sa (ilustraţia 42), i-a blocat apropierea – obligându-l să fugă printr-o coborâre în unghi drept.

Evident, oriunde în lume, sufletele umane care, prin purificarea gândirii şi a manifestărilor, şi-au dezvoltat şi conştiinţa – ajungând la nivelul evoluţiei spirituale ce se manifestă prin radiaţii albe – îi vor ajuta cu iubire, ca „fraţi buni", pe întrupaţii agresaţi de „fraţii răi" şi pe cei aflaţi în diferite momente de suferinţă specifice vieţii materiale. Sufletele care au avansat spiritual şi astfel şi-au ridicat nivelul frecvenţelor vibratorii ale propriilor radiaţii rămân mult mai mult timp în Lumea de Dincolo până la reîncarnarea următoare – zeci sau chiar sute de ani (în funcţie de nivelul individual al evoluţiei); astfel, în perioadele respective preiau efectiv şi variate misiuni de ajutorare a întrupaţilor. Pe această linie, în fotografiile documentare s-au evidenţiat categorii cu totul distincte; o categorie mai des fotografiată este cea a sufletelor cu corpuri ce radiază fie în albastru-deschis, fie în azur, fie în violet sau în alb, care caută să-i ajute pe întrupaţi în evoluţia gândirii şi a manifestărilor individuale şi colective, prin stimularea credinţei spiritualizate. În acest sens, unele preiau misiunea de a rămâne în locaşurile de cult ale *diferitelor religii*, generând acolo câmpuri de energii localizate ale gândirilor stimulatoare care să-i orienteze – telepatic – pe oameni spre apropierea tot mai profundă şi cu recunoştinţă faţă de Tatăl Creator şi de Fiinţele Spirituale Superioare, ce-i ajută mereu în urma rugăciunilor. Depinde însă de fiecare om aflat în aceste locaşuri dacă îşi ridică şi îşi concentrează propria gândire la frecvenţele mai ridicate ale credinţei spirituale curate, pentru a intra în rezonanţă cu energiile benefice emise de „fraţii buni" din invizibil. Întrucât mi s-au oferit variate înregistrări fotografice ale activităţilor „misionare" efectuate de suflete nevăzute cu frecvenţe vibratorii mai ridicate ale propriilor radiaţii, am selectat imagini

sugestive obţinute în locaşuri de cult mai importante din diferite locuri din lume, care deserveau *trei religii diferite*.

Din numeroasele fotografii obţinute în edificii de cult aflate pe trei continente a rezultat şi un alt fapt de un real interes: în foarte puţine dintre acestea au fost surprinse – dar numai ca prezenţe solitare de scurtă durată – şi suflete ale căror radiaţii colorate indicau niveluri evolutive mai scăzute (de exemplu, albastru-închis, verde-închis, gri); sufletele care veneau să asiste la serviciile religioase (păstrându-şi această obişnuinţă şi „Dincolo") aveau în general radiaţiile proprii în nuanţe deschise (ilustraţia 43), chiar dacă o semitransparenţă a corpurilor indica începutul evoluţiei lor spirituale. Faptul că nici un suflet cu radiaţia proprie în negru, maro sau roşu *nu intră* în biserici, temple sau case de rugăciuni are la bază – în mod evident – o motivaţie strict fizică: după cum am menţionat şi anterior, sufletele de nivel inferior *nu pot suporta* energiile cu frecvenţe vibratorii mai ridicate emanate fie de slujitorii cultului care au har, fie de „oamenii cu credinţa curată", fie de sufletele mai „luminoase" care vin nevăzute să-i stimuleze „misionar" pe participanţii la serviciile religioase. Mai mult, sufletele inferioare nu suportă să intre în astfel de locaşuri nici atunci când în interior nu este absolut nimeni, întrucât parte din energiile emanate la frecvenţe vibratorii mai ridicate în timpul oficierii slujbelor rămân un timp cantonate în pereţii clădirilor respective; şi chiar dacă aceste energii se descarcă treptat, la fiecare slujbă se produc realimentări – normale sau mai reduse – ce întreţin adesea în interiorul edificiului un câmp de energie care îi alungă pe „fraţii mai întunecaţi".

Pe această linie, iată o selecţie a unor detalii demonstrative din fotografii ce au surprins în variate locaşuri de cult prezenţa sufletelor nevăzute care au obţinut un avans evolutiv ferm şi s-au dedicat stimulării în întrupaţi a sentimentelor curate faţă de Tatăl Creator şi Fiinţele Spirituale Superioare care ajută mereu omenirea şi tot ce este viu pe Pământ.

În catedrala ortodoxă din Iaşi sunt mereu înregistrate suflete ale căror corpuri radiază în alb sau în albastru-deschis; unele persistă în anumite locuri, altele sunt surprinse când se deplasează rapid (ilustraţia 44), pentru o anumită acţiune.

Un suflet nevăzut, cu radiaţia în azur, stimulând orientarea spirituală în manifestarea credinţei religioase, îl „inspira" din apropiere (în septembrie 2008) pe preotul Vasile Ungureanu (la biserica Sf. Vasile din Iaşi) să expună în faţa credincioşilor (ilustraţia 45) îndemnuri benefice.

Sufletele cu o înclinaţie fermă către stimularea credinţei curate – cu corpuri ce radiază în albastru-deschis – sunt mai numeroase decât cele care emană radiaţii albe invizibile, fapt constatat fotografic şi în locaşurile de cult. O astfel de imagine sugestivă a fost surprinsă (ilustraţia 46) şi în biserica Sf. Ioan din Vaslui.

În bisericile mănăstirilor sunt prezente adesea suflete mai avansate evolutiv, care veghează nevăzute pentru a-şi îndeplini misiunea instructivă. Un detaliu dintr-o poză făcută la mănăstirea Galata din Iaşi redă prezenţa discretă în naos a unui suflet ajuns la stadiul evolutiv ce are ca specific radiaţia albastru-deschis (ilustraţia 47).

Aceeaşi activitate neştiută de oamenii care intră în biserici era susţinută şi la mănăstirea Hadâmbu (din judeţul Iaşi) de un suflet evoluat, cu o radiaţie în alb a corpului său invizibil (ilustraţia 48); retras la înălţimea bolţii, acesta emana energii stimulatoare în timpul slujbei.

În monumentala biserică a mănăstirii Neamţ, un clişeu a surprins din invizibil un grup de suflete care vegheau de la înălţimea bolţii naosului, în orele de vizită pentru turişti, pentru a-i susţine pe aceştia în misiunea lor, evidenţiind însă un stadiu evolutiv mai rar întâlnit în fotografii: avansate spiritual, erau totuşi în faza de trecere de la nivelul radiaţiei azurii a corpurilor către radiaţia albă (ilustraţia 49), dând impresia unei semitransparenţe a corpurilor.

În mod evident, prezenţe cu influenţe stimulatoare pentru credincioşii care îşi „cresc nivelul gândirii” ca să intre în rezonanţă cu „nevăzuţii” ce îndeplinesc astfel de misiuni elevate au fost surprinse de turişti români şi în biserici din alte ţări; mai numeroase au fost fotografiile din diferite biserici ortodoxe. Sugestiv a fost, de exemplu, detaliul dintr-o poză făcută pe insula grecească Rhodos, la o mănăstire de maici (ilustraţia 50).

Fotografiile făcute de diferite persoane în capela mică a Sfântului Mormânt din Ierusalim au înregistrat prezenţa mai multor suflete, dintre care unele erau intens radiante în alb (ilustraţia 51). Chiar şi în locaşuri aflate în zone mai izolate din ţara „locurilor sfinte” au fost înregistrate persistenţe ale sufletelor avansate evolutiv: acestea îşi îndeplineau acolo misiunea de stimulare evolutivă atât a întrupaţilor, cât şi a diferitelor suflete pornite pe această cale. Un detaliu dintr-o astfel de fotografie – făcută în biserica mănăstirii Sf. Gherasim – redă prezenţa unui „instructor” (ilustraţia 52) radiind în alb împreună cu alte suflete semitransparente cu o slabă radiaţie alburie, a „începutului pe calea înălţării gândirii”.

Şi în bisericile catolice de pretutindeni persistă suflete cu avans evolutiv ce îndeplinesc prin aceleaşi manifestări misiunea deosebită de stimulare a credinţelor religioase cu fond spiritualizat.

Tot din locurile de origine a creştinismului, din Betleem, din marea biserică catolică a Naşterii Domnului, un detaliu dintr-o fotografie a ansamblului naosului a redat prezenţa unui suflet radiind în albastrul credinţei spirituale (ilustraţia 53), care aşteaptă solitar grupul de pelerini pentru a-şi îndeplini misiunea instructivă.

Un exemplu mai discret este cel dintr-o fotografie făcută în catedrala din oraşul german München: un detaliu a redat prezenţa unui suflet ce radia nevăzut în albastru-deschis (ilustraţia 54), fără a emite în acele momente o aură distinctă.

Două suflete cu un nivel spiritual ridicat, evidenţiat de radiaţia albă strălucitoare a corpurilor lor şi de emisia în exterior a unor plăcute radiaţii azur, au fost fotografiate şi în catedrala catolică Stephansdom din Viena, chiar în faţa monumentului funerar al împărătesei Maria Tereza (ilustraţia 55).

Însă, după cum am menţionat anterior, astfel de prezenţe ale diferitelor suflete invizibile au fost surprinse în moduri asemănătoare şi în locaşuri de cult ale altor religii. Am primit o imagine interesantă dintr-o sinagogă: aproape de tavanul marii săli se afla un grup numeros de suflete pornite pe calea evoluţiei – o parte dintre acestea radiau discret în alb, iar celelalte evidenţiau semitransparenţa începutului evolutiv; întregul grup era condus de un „instructor" ce radia în alb intens (ilustraţia 56).

Am selectat dintre fotografiile turiştilor români, drept dovadă a generalizării la nivel planetar a acestor manifestări benefice asumate de suflete ce au obţinut avansuri evolutive pe parcursul reîncarnărilor individuale anterioare, şi două înregistrări documentare din locaşuri de cult îndepărtate, de pe continentul asiatic. Prima fotografie, obţinută în nordul Indiei, în zona budiştilor veniţi din Tibet, redă prezenţa discretă a unui suflet radiind în alb care coborâse printre vizitatorii români (ilustraţia 57), întrucât sesizase că şi aceştia aveau potenţialul de a ajunge pe calea spiritualizării.

A doua fotografie a surprins într-un templu budist din Beijing corpul nevăzut radiind în albastru-deschis al unui suflet avansat pe calea spiritualizării (ilustraţia 58), care a dorit să fie pozat pentru ca întrupaţii să aibă cunoştinţă de prezenţa sa în acel templu.

În imaginile explicate în acest subcapitol şi în cel anterior, cititorul a constatat, desigur, un aspect general de o mare importanţă: criteriul calitativ esenţial ce diferenţiază categoriile de suflete umane – fie întrupate, fie deztrupate – care vieţuiesc în continuare în apropiata „Lume de Dincolo" este *nivelul evoluţiei spirituale* obţinut de fiecare suflet în

parte! Deci şi pe această cale, prin analiza înregistrărilor documentare ale anumitor aspecte din cadrul coexistenţei în mediul terestru a sufletelor întrupate şi a sufletelor neîntrupate, se evidenţiază şi mai amplu scopul fundamental al vieţuirii omenirii pe Pământ: *evoluţia spirituală complexă a fiecărei fiinţe de tip uman adusă la „şcolarizarea terestră”*. Prin modelarea progresivă a gândirii şi a manifestărilor cu dezvoltarea continuă a conştiinţei, dar şi prin continua extensie a cunoaşterilor şi a iubirii spirituale creative, fiecare om trebuie să ajungă să-şi deblocheze şi să-şi dezvolte capacităţile divine deţinute în stare latentă, pentru a îndeplini apoi misiunea cosmică hărăzită de Tatăl Creator. De aceea sufletele care au „urcat” la treptele înţelegerii acestui scop fundamental – fie întrupate, fie în invizibil – caută mereu să ajute sufletele „începătoare, inferioare” să înţeleagă orizontul adevăratului sens al existenţei terestre; pe această linie, selecţiile de înregistrări fotografice prezentate în acest volum evidenţiază clar instruirea continuă ce se efectuează şi în Lumea de Dincolo – fie în cadrul „familiilor de suflete cu aceeaşi vibraţie”, fie, mai dispersat, prin locaşurile de cult sau prin locuri cu activităţi culturale. Totuşi, cu excepţia câtorva zeci sau, în prezent, poate sute de milioane de fiinţe umane, pentru miliardele de suflete întrupate, precum şi pentru miliardele de suflete încă neîntrupate, ajutorul „fraţilor buni” este încă într-o fază primară, dat fiind nivelul evolutiv scăzut al marii majorităţi a omenirii: această imensă majoritate a sufletelor terestre continuă să fie „polarizată astral” – fiind dominată în gândiri şi manifestări de dorinţele, satisfacţiile şi plăcerile trupului carnal, respectiv ale corpului astral. Dar gândirea primordială a Creatorului Divin, care a conceput încă de la începuturi admirabila complexitate a imensului „proces al evoluţiei cosmice”, a decis să existe şi alte feluri de fiinţe gânditoare, cu misiuni permanente de stimulare, ajutorare şi echilibrare a acestui proces în absolut toate domeniile ontologice – începând din macrocosmos până spre microcosmos. De aceea, şi pe „planeta experimentală Terra”[7] au fost

aduse numeroase alte categorii de fiinţe care să întreţină şi să dezvolte permanent evoluţia armonioasă atât a mediului material al planetei, cât şi a impresionantei varietăţi de fiinţe create şi dotate cu cele mai diferite tipuri de suflete – şi, implicit, a mulţimilor de fiinţe spirituale umane. Astfel, în realitate, lumile nevăzute ale Pământului sunt mult mai numeroase. Acest fapt a fost de asemenea bine cunoscut încă din Antichitate de clarvăzătorii fiecărei generaţii, care l-au consemnat prin diferite denumiri specifice în mitologia fiecărui popor. Totuşi, dată fiind existenţa acestora în invizibil, li s-au dat denumiri generice care să-i diferenţieze de lumea sufletelor oamenilor: în zona înţelepciunii şi a cunoaşterilor antice dezvoltate de popoarele hindo-tibetane, denumirea generală a fost consemnată prin cuvântul „Deva(s)”, pe când în vechea înţelepciune şi cunoaştere a Orientului Apropiat a fost generalizată denumirea „Îngeri”. Dacă prin misiunile lor variatele categorii de îngeri sunt implicate în activităţi pe care le realizează continuu fără ca oamenii să le perceapă prezenţele, prin fotografieri „întâmplătoare” s-a trecut la demonstrarea clară a existenţei lor apropiate – deocamdată doar pentru unele categorii. Capitolul următor are la bază tocmai astfel de înregistrări documentare unicat, care impresionează prin ineditul lor.

Note

1. Ledwith, M., Heinemann, K., *The Orb Project*, Aria Books, SUA, 2007.
2. Gheorghiţă, F., *Straniile inteligenţe invizibile*, ediţia a III-a, Editura Polirom, Iaşi, 2014.
3. Powell, A.E., *Le corps causal*, ediţia a VI-a, Adyar, Paris, 1990.

4. Iniţiatul C. Jinarajadasa menţiona la începutul secolului trecut, în cartea sa *Evoluţia ocultă a umanităţii* (ed. cit., cap. 1, n. 12), faptul că pe planeta noastră ar fi fost aduse 60 de miliarde de suflete umane (!) pentru a-şi realiza primul ciclu al evoluţiei spirituale. Aceeaşi cifră a fost indicată către finele secolului XX şi de iniţiatul englez Benjamin Creme, care a primit-o de la o altă sursă superioară, prezentând-o în volumele *Misiunea lui Maitreya*, pe care le-am tradus în limba română.

5. Curentul ştiinţific al psihologilor nonconformişti – iniţiat şi susţinut în multe ţări chiar de cadre universitare, sub denumirea de *psihologie transpersonală* – a lansat ferm şi o orientare modernă a întregului domeniu prin denumirea generică de *psihologie cuantică*. Şi în ţara noastră s-au publicat cărţi cu acest subtitlu, dar mai documentată a fost cartea psihologului dr. Ionel Mohîrţă intitulată *Psihologia sonoluminică – un proiect de psihologie cuantică* (Editura Universităţii din Bucureşti *Ars Docendi*, 2011).

6. Creme, B., *Misiunea lui Maitreya*, 3 vol., Editura Terra Nova, Iaşi, şi Editura Solteris, Piatra Neamţ.

7. Hurtak, J.J., *The Book of Knowledge*, ediţia a II-a, The Academy for Future Science, Los Gatos, CA, 2005.

Capitolul 3

Imagini din lumea îngerilor

„Îngerii sunt fiinţe celeste lipsite de ego, ceea ce înseamnă că nu ne judecă şi sunt pline de iubire.”

Doreen Virtue, *Medicina cu îngeri*

„Categoriile îngerilor se împart după rang şi capacităţi. Avem de-a face cu o adevărată «diviziune a muncii»… Unora le revine controlul individului uman, altora controlul popoarelor, al marilor comunităţi sau al unor epoci întregi. Există între îngeri spirite ale locului şi spirite ale timpului, spirite ale elementelor – aer, pământ, foc, apă – sau ale fenomenelor meteorologice (ploaie, vânt, nori etc.). Există îngeri ai mării, ai vieţii, ai morţii, ai milei, ai iertării, ai pedepsei, ai păcii.”

Andrei Pleşu, *Despre îngeri*

Aripile îngerilor

Din timpuri străvechi, în mai toate grupurile de populaţii s-au născut şi oameni care aveau – mai limitat la început, apoi tot mai puternic – „darul clarvederii”, al percepţiilor în invizibil; în anumite condiţii, aceştia „vedeau” apariţia şi diferite manifestări ale unor fiinţe stranii, cu totul miraculoase, care îşi făceau singure în aer felurite trupuri omeneşti, ce deveneau uneori vizibile chiar şi pentru oamenii obişnuiţi; acestea rămâneau să comunice cu clarvăzătorul şi uneori chiar cu oamenii din jur, anunţându-le anumite evenimente sau îndemnându-i la diverse acţiuni, iar apoi se destrămau şi dispăreau iar în invizibil. Trupurile şi îmbrăcămintea pe care şi le modelau din „nimic” erau extrem de diverse ca dimensiuni (de la „pitici” până la trupuri de dimensiuni normale sau chiar mai mari) şi ca aspect al chipului – adeseori de o rară frumuseţe. Cele mai impresionante apariţii erau însă acelea ale unor fiinţe cu trup uman ce radiau lumină şi se manifestau benefic, fiind capabile să facă şi anumite „minuni”. Astfel, de-a lungul a nenumărate milenii, relatările orale (şi, mai târziu, consemnate în diferite texte) au constituit părţi mai mult sau mai puţin extinse ale mitologiilor fiecărui popor. Din păcate, „legendele” respective – în mare parte pierdute – au fost desconsiderate de gândirea pozitivistă a ultimelor secole, care, necunoscând fizica materiilor invizibile şi „tainele Creaţiei”, le-a eliminat din cercetarea ştiinţifică. Conţinuturile acestora au fost considerate produse ale imaginaţiei unor oameni lipsiţi de orice cultură şi de cunoaşteri „ştiinţifice” impresionaţi doar de variate fenomene ale naturii.

Totuşi, clarvăzătorii şi înţelepţii din mileniile anterioare au reuşit treptat să interpreteze analitic părţi din specificul structural şi funcţional al manifestărilor respective şi chiar au beneficiat de unele explicaţii primite de la diferitele „fiinţe miraculoase”, care demonstrau coexistenţa paralelă – dar invizibilă – cu omenirea întrupată. De-a lungul timpului,

toate popoarele le-au dat acestor fiinţe un nume generic legat de aspectul miraculos al apariţiilor şi al manifestărilor lor, nume care exprima noţiunea de „zeu”. Însă în vechime au fost perioade în care pe Pământ au venit şi alte tipuri de fiinţe cu manifestări supraumane, dar cu activităţi legate de viaţa materială a oamenilor; pentru a se face o diferenţiere între acestea, popoarele care au format civilizaţii şi religii de adorare a „zeilor” le-au dat „fiinţelor benefice” şi adesea strălucitoare nume distincte – care în limba română s-au tradus prin termenul „îngeri”. De fapt, acest cuvânt provenit din grecescul *aggelos* („mesager”) a fost adoptat şi de limbile europene în zonele în care religia creştină l-a consacrat prin *Vulgata* – Biblia tradusă în limba latină.

Încă din Antichitate, cele mai extinse „cercetări” prin clarvedere, completate de cunoaşteri esenţiale din repetate „comunicări” obţinute de întrupaţi „aleşi” de fiinţele luminoase apărute din invizibil, au fost efectuate şi apoi consemnate în scris în zona asiatică locuită de populaţii hinduse. Dar vechile texte scrise în limba sanscrită au început să devină cunoscute în Occident abia către sfârşitul secolului al XIX-lea; astfel s-a aflat că numeroasele categorii ale acestor fiinţe atât de deosebite ce trăiesc în invizibil au fost consacrate în general prin numele sanscrit *Deva*. O interesantă prezentare a acestora a fost făcută prin anii ’30 ai veacului trecut de maestrul tibetan Djwhal Khul prin intermediul iniţiatei engleze Alice A. Bailey, în cartea *Iniţierea umană şi solară*[1]:

> Deva sau îngerul este în limba sanscrită un zeu, o divinitate strălucitoare… Devaşii se împart în mai multe grupuri şi nu sunt numiţi numai îngeri şi arhangheli, ci şi constructori minori şi majori… Cu excepţia acelor devaşi mai mari în rang, care au trecut în cicluri anterioare prin regnul uman şi cooperează acum în evoluţia omului, cei mai mici în rang încă nu sunt conştienţi de sine până acum. Ei cresc şi se dezvoltă prin *simţire*, şi nu prin puterea gândirii

conştiente… ei experimentează în mare măsură senzaţiile şi sensibilitatea… Aceştia caută să simtă, pe când omul caută să cunoască.

O explicaţie utilă a acestui citat şi a mottourilor pe care le-am ales pentru acest capitol am preluat-o dintr-o carte a înţeleptului indian Swami Narayanananda[2], scrisă câteva decenii mai târziu:

În tradiţia orientală, sub denumirea de DEVA sunt indicaţi ZEII sau FIINŢELE CELESTE PUTERNICE; în fapt, prin acest termen sunt desemnaţi locuitorii unor lumi paralele superioare (celei terestre)…
Tradiţia orientală secretă cunoaşte şi menţionează 28 de lumi distincte ale Zeilor (DEVAS), dintre care 6 se află încă în sfera dorinţei, 18 sunt în sfera corporalităţii subtile fără dorinţe (lumea paralelă a FORMEI PURE) şi 4 sunt în sfera foarte subtilă a necorporalităţii.

Şi în Orientul Apropiat vechi texte ebraice şi arabe menţionează în mod repetat apariţii ale îngerilor care, în comunicările lor directe cu diferiţi oameni aleşi, îi impresionau pe aceştia fie prin strălucirea trupurilor lor, fie prin producerea unor fenomene extraordinare; de exemplu, în prima Carte a Bibliei, Facerea, în capitolul 19 se descrie „pieirea Sodomei” prin acţiunea unor îngeri; dar grupuri de îngeri au oferit unei populaţii ebraice şi instruirea în cunoaşteri utile progresului cognitiv şi material – extins redate în *Cartea lui Enoh*[3].

Foarte interesante sunt descrierile privind „materializările” îngerilor ce aparţin „sferei foarte subtile”, care îşi formează în aer, prin propria energie a gândirii, trupuri cu aspect uman îmbrăcate asemenea oamenilor, ce emană o lumină strălucitoare; iată o descriere foarte sugestivă inclusă în Biblie, la Daniel 10:

5. Şi mi-am ridicat ochii mei şi iată un om îmbrăcat în veşminte de in, iar coapsele lui încinse cu aur curat şi de preţ;
6. Trupul lui ca şi crisolitul şi faţa lui ca fulgerul, iar ochii lui ca flăcările de foc, braţele şi picioarele lui străluceau ca arama lustruită.

Un detaliu care mi-a atras atenţia este faptul că în asemenea descrieri vechi nu se menţionează că îngerii ar avea *aripi crescute în spate*. Desigur, această „dotare biologică" – foarte bogat extinsă în iconografia creştină, dar absentă în icoanele cu îngeri ale altor religii vechi – ar putea să provină din dorinţa (artistică?) de a se evidenţia atât legătura permanentă a îngerilor cu „cerul", cât şi uşurinţa lor de a se deplasa prin aer într-un mod care să fie înţeles de oamenii puţin ştiutori.

Se pare totuşi că alta ar fi originea reprezentării „cu aripi", care la nivelul actualelor cunoaşteri scientizate şi al celor spirituale apare ca o idee depăşită. În cartea *Marile taine ale omenirii* am prezentat opere de artă antică egipteană, care ar evidenţia experimente biologice şocante efectuate de „creatori" veniţi pe Pământ din alte constelaţii galactice: aceştia modificau codul genetic al primelor creaţii umane, realizând experimental mici grupuri de oameni cu cap de pisică, de ibis, de crocodil etc. – care, datorită comportamentului lor, au fost zeificaţi de populaţia locală (figurile 9, 12, 13, 14A, 14B, 15A, 15B, 15C, 16, 17, 18A, 18B, 19A, 19B, 20). Însă în Egiptul antic nu au fost realizaţi „mutanţi umani" cu aripi de pasăre. În schimb, în Sumer, „creatori decăzuţi" au experimentat prin modificări genetice realizarea de trupuri omeneşti cu cap de vultur şi cu aripi lipite de spate (figurile 21A şi 21B); totuşi, aceştia nu aveau nimic comun cu reprezentările de mai târziu ale îngerilor – care au fost mereu redaţi cu trup şi cap de om şi cu aripi mari.

Am selectat însă dintr-un papirus egiptean o reprezentare foarte interesantă a unei fiinţe cu trup uman zeificate, care nu avea nici o modificare genetică a capului şi nici aripi, ci doar o anumită „dotare

tehnică”; aceasta ar fi fost o zeiţă cu un rol important încă din timpurile primordiale ale apariţiei omului pe Pământ: Nut, zeitatea bolţii cereşti, care se pare că se deplasa prin aer într-un mod foarte straniu, uimindu-i pe localnici. În portretizarea artistică a acestei zeiţe (ilustraţia 59) sunt evidenţiate două aspecte „tehnice” foarte semnificative: pe de o parte, pentru *zborul cu planare aeriană* avea lipită de spate şi prelungită pe braţe un fel de pelerină îngustă şi subţire – pictată ca un penaj colorat –, fixată de mâini numai prin brăţări. Nu avea aripi crescute la spate! Dar mai şocant este alt detaliu – extrem de rar în reprezentările zeilor (doar zeiţa Maat a mai fost redată cu un asemenea atribut tehnic): Nut stătea pe un fel de suport din care – pe sub tălpile ei – ieşeau mici flăcări roşii, ca un fel de raze scurte[4]. Or, în zilele noastre, acest „detaliu tehnic” se regăseşte în imaginile din filmele cu ridicări în aer şi deplasări experimentale ale unor „curajoşi” aflaţi pe un suport echipat cu un mic motor-rachetă. Când a văzut oare artistul antic o asemenea „demonstraţie tehnică” a acelei persoane zeificate pentru straniile sale zboruri, al căror „secret”, neînţelegându-l, l-a transmis şi posterităţii într-o formă simplificată? Feluritele fiinţe galactice care au venit pe Pământ – prin „dematerializarea navelor şi a propriilor trupuri” – fie cu scopul de a-i instrui pe oameni spre zorii unor civilizaţii, fie pentru a efectua cele mai variate experimente biologice –, considerate de asemenea „zei”, nu ar fi adus astfel de mini-dotări tehnice. Mai credibilă ar fi ipoteza venirii „zeiţei” Nut odată cu grupul de înţelepţi atlanţi refugiaţi cu vreo 52.000 de ani î.e.n., care[5], conduşi de regele lor, marele preot iniţiat Thot (zeificat şi el), ar fi civilizat anticul popor egiptean. Vechi texte locale au menţionat că Nut ar fi avut chiar cinci copii cu Thot, zeificaţi şi aceştia datorită acţiunilor lor deosebite[6].

Este natural ca unele elemente secundare de ritual religios, specifice antichităţii egiptene, să fi fost împrumutate pentru intervale mai mari sau mai reduse de evreii care au stat o lungă perioadă în robie în ţara

faraonilor. Date fiind numeroasele evenimente în care îngeri de rang superior au intervenit în mod favorabil[7] în viaţa agitată a poporului evreu, se pare că *amintirea imaginii* zeiţei egiptene care zbura a rămas în memoria generaţiilor trăite în robie şi a fost preluată simbolic *mai târziu* în descrierile acestor „intermediari divini” având mari aripi de pasăre ieşite însă din spate.

Or, după veacuri, tânăra Biserică Creştină, şi în special Biserica Ortodoxă, a adoptat diferite cunoaşteri şi elemente din vechiul ritual ebraic, iar printre acestea au fost preluate foarte natural şi unele a căror origine egipteană a fost de mult timp uitată; un exemplu al unei asemenea preluări intermediare este şi ritualul special la 40 de zile după deces – interval stabilit cu milenii în urmă prin clarvedere de preoţii egipteni. („Văzătorii” din temple au constatat încă din vechime că, după decesul omului, corpul său eteric se separă atât de trup, cât şi de suflet şi rămâne ca o fantomă în apropierea trupului pe care l-a vitalizat; dar, fiind lipsit de energia spiritului, se dezagregă treptat, la 40 de zile dispersia lui fiind totală. De-a lungul mileniilor, acest interval s-a tot redus pentru sufletele mai evoluate, dar vechiul ritual al „despărţirii finale”după 40 de zile se menţine şi în prezent.)

La fel, este foarte probabil ca *amintirea reprezentării antice a zeiţei* ce avea o „pelerină de zbor” să fi fost reluată numai ca idee şi în zonele creştine pentru prezentarea artistică a îngerilor ce apăreau şi coborau din cer; această imagine a fost modificată totuşi în privinţa unui detaliu esenţial: în reprezentările artistice ale îngerilor care au avut anumite acţiuni printre oameni – consemnate atât în Vechiul Testament, cât şi în Noul Testament –, amintirea milenară a „penajului pelerinei” prinse doar prin brăţări la mâini a fost transpusă sub forma a două aripi crescute din spatele trupurilor umane „materializate” temporar de îngeri.

O dovadă categorică a faptului că în anumite tradiţii creştine au fost preluate şi unele credinţe ce au rădăcini în reprezentări simbolice

imaginate de preoţii egipteni antici[8] – origini uitate după mii de ani – se regăseşte şi în modul în care este prezentată „judecarea sufletului” după deces. În vechile picturi egiptene, sufletul deztrupat era adus de zeul Anubis în sala zeiţei Maat, la „cântărirea faptelor” vieţii întrupate, „înregistrate” (ca pe un CD modern) de „inima Hati” – care în vechile cunoaşteri egiptene era „corpul mental” invizibil al decedatului.

Zeul Thot (în partea dreaptă a imaginii) consemna „păcatele” fiecărui suflet mai „grele” decât o pană, pentru a le prezenta celor 42 de judecători ai „tribunalului divin” (rândul de sus)

Dacă această „inimă” (care nu era din carne, ci din materii fine invizibile) cântărea mai mult decât pana de struţ purtată în păr de zeiţa Maat a Dreptăţii, atunci sufletul respectiv nu putea să urce în câmpiile din Amenti (raiul), ci trebuia să coboare în Duat (iadul).

Această „cântărire” a „inimii” sufletelor a fost transpusă şi în tradiţiile creştine, dar este atribuit unui înger de rang mai înalt, care îndeplineşte acelaşi ritual imaginar – atribuit însă cu milenii în urmă zeului Thot. Un exemplu foarte sugestiv al reprezentării artistice a acestei vechi credinţe a fost inclus şi în ornamentele cu sculpturi simbolice creştine care împodobesc catedrala catolică din oraşul francez Bourges, construită în secolul al XIII-lea.

În arta religioasă creştină a fost menţinută tradiţia „cântăririi fizice” a faptelor fiecărui suflet după separarea de trup, îngerul stabilind totuşi direct dacă acesta va merge în rai sau va fi preluat de un diavol pentru a-l duce în iad

Revenind însă la problema reprezentării simbolice a îngerilor în „programul lor biologic” cu trupuri umane şi cu aripi mari de pasăre crescute din spate, trebuie menţionat şi un alt amănunt, atent redat şi în iconografia ortodoxă din ţara noastră: diferenţierile care există ierarhic

sau ca profiluri de activităţi între diferitele categorii de îngeri s-au evidenţiat prin culori diferite ale penajului acestor aripi şi ale îmbrăcămintei! Ca exemplu al acestor deosebiri, am selectat un detaliu (ilustraţia 60) din marea pictură murală reprezentând scara ce ar urca la rai, executată (la începutul secolului al XVII-lea) pe un perete exterior al bisericii mănăstirii Sucevița (judeţul Suceava).

De fapt, problema diferenţierii categoriilor de fiinţe invizibile denumite generic „îngeri” este mai amplă: după cum releva înţeleptul indian citat mai sus, încă din vechime erudiţii asiatici au aflat de existenţa a 28 de categorii invizibile distincte ale acestora. Fiind lipsiţi de trupuri carnale, deosebirile ar proveni din felul în care arată corpurile lor funcţionale create din materii fine invizibile, ce ar evidenţia diferenţieri generice în cadrul a trei grupuri principale:

– 6 feluri de fiinţe invizibile, care au misiuni în medii diferite din natură, ar avea doar corpurile triadei inferioare, fiind astfel „supuse dorinţelor”; în literatura actuală sunt cunoscute sub numele de „spirite ale naturii”, care nu au nucleu spiritual, fiind astfel considerate inferioare omului. De exemplu, din această categorie fac parte silfii şi silfidele, nimfele (9 feluri), zânele, gnomii ş.a.;
– 18 feluri care nu au corpurile triadei inferioare, ci doar pe cele ale triadei superioare – deservind nucleul spiritual: acestea primesc misiuni complexe de ajutorare şi de susţinere a coexistenţei armonioase a tuturor formelor de viaţă existente pe planetă, precum şi de stimulare continuă a evoluţiei lor;
– 4 feluri de fiinţe „din sfera foarte subtilă” ar avea doar un corp al triadei superioare – lipsindu-le corpurile cauzal şi budic; astfel, nucleele lor spirituale protejate şi deservite numai de corpul atmic ar fi doar „forme de energie superioare”; aceste fiinţe „foarte subtile” au în special misiuni legate de realizarea Planului Divin al evoluţiei omenirii ca ansamblu, a întregii planete în cadrul sistemului solar, dar

şi misiuni „mai înalte”, la nivel spaţial, care depăşesc limitele cunoaşterilor umane.

Tânăra Biserică Creştină avea încă din primele secole ale erei noastre „cercetători” proprii – atât clarvăzători, cât şi înţelepţi ce aveau maturitatea şi cultura sintetizării unor cunoaşteri mai profunde. Înţelegând misiunea noii religii a iubirii spirituale ca factor esenţial al evoluţiei spirituale, un teolog ce a trăit în secolele V-VI e.n., Dionisie Pseudo-Areopagitul, a scris o carte în care a prezentat o clasificare a îngerilor superiori[9] în funcţie de misiunile pe care le-ar avea la diferite niveluri de manifestare, dedicate realizării Gândirii şi Planului Divin. Recunoscând că „*a fost iniţiat* în aceste taine ale spiritelor supracereşti”, acesta s-a exprimat astfel: „Noi nu afirmăm nimic de la noi; ci vom expune după puterile noastre toate viziunile despre îngeri, care au fost contemplate de teologii cei sfinţi, fiind şi noi iniţiaţi în acestea”. Dar este de remarcat şi motivarea dorinţei de a scrie textul respectiv – printr-o analiză corectă pornită de la „îndoială” –, pentru a oferi descrieri cât mai obiective, eliminând ipotezele imaginate şi ţinând cont de *fenomenele reale*:

> Nici noi poate nu am fi pătruns, pornind în cercetare de la îndoială, până la înţelesul superior, prin *studierea precisă* a problemelor sfinte, dacă nu ne-ar fi *înfiorat* partea *respingătoare* a explicării figurate despre îngeri. Acest lucru nu a îngăduit deloc minţii noastre să se apropie la figurile [de stil] disarmonice, ci ne-a îndemnat să ne îndoim de afecţiunile materiale şi să ne ridicăm cu sfinţenie spre înălţimile cele mai presus de lume, cu ajutorul *fenomenelor externe*. (s.n., F.G.)

Iată grupările pe triade ale Ierarhiilor Cereşti nominalizate de acel prelat care în urmă cu un mileniu şi jumătate dorea să elimine „respingătoarele explicări figurate” şi să ridice nivelul modului de

explicare teologică a *tainelor cereşti* „cu ajutorul fenomenelor externe”. Însă, fiindcă în veacul trecut profesorul universitar german Rudolf Steiner (iniţiat în teozofia orientală) a reluat exact clasificarea teologului Dionisie Pseudo-Areopagitul şi a completat-o cu explicaţii şi termeni folosiţi în literatura spirituală hindusă[10] la fiecare categorie de îngeri, pentru ca enumerarea să fie mai sugestivă, am pus între paranteze unele dintre specificările profesorului.

Prima ierarhie:

– Serafimi (Spirite ale Iubirii);
– Heruvimi (Spirite ale Armoniei);
– Tronuri (Spirite ale Voinţei, Flăcări, Vieţi Strălucitoare).

A doua ierarhie:

– Stăpâniri (Spirite ale Înţelepciunii);
– Puteri (Spirite ale virtuţii);
– Domni (Spirite ale Formei).

A treia ierarhie:

– Începători (Spirite ale Individualizării);
– Arhangheli (Fiii Focului);
– Îngeri (Fiii Amurgului).

Desigur, ansamblul misiunilor permanente ale acestor ierarhii şi complexitatea manifestărilor lor la nivelul întregii Creaţii prin energii spirituale care domină efectiv forţele fizice fundamentale cunoscute de ştiinţa modernă terestră[11] sunt de o amploare ce nu poate fi cuprinsă de cunoaşterea umană. Din cartea autorului român Andrei Pleşu[12], care a reluat idei principale ale unora dintre autorii consacraţi ai bogatei literaturi mai vechi şi mai noi privind îngerii, am citat în al doilea motto al capitolului o schiţă a imensului domeniu al activităţilor acestor fiinţe; în

completarea acestui subcapitol, redau şi un alt citat semnificativ din această carte, bazat pe spusele Sf. Augustin: „Fiecare district al lumii create este, aşadar, administrat prin mandat divin, de cetele îngereşti, care constituie un soi de *potenţare transcendentală* a realului”.

Să revenim la activităţile lor specifice în mediul întrupaţilor, în cadrul căruia îngerii ultimei trepte ierarhice, care au preluat misiuni de ajutorare şi stimulare permanentă a progresului oamenilor, ne oferă treptat şi „dovezi materiale” ale existenţei lor benefice. Pentru a contura ajutorul deosebit de important care ne-a fost hărăzit prin intermediul acestei categorii de fiinţe spirituale superioare omului, citez şi alte două concluzii sintetice ale lui Andrei Pleşu: „îngerul e ghidul optim în voiajul Sufletului către lumea sa, către Universul imaginal”; „îngerul e «prietenul ceresc» al omului, pedagogul său neobosit, ghidul şi protectorul său… Ei sunt, prin definiţie, *cei care ne însoţesc*, cei care ne sunt aproape”.

Toate acestea evidenţiază clar – deşi parţial – mulţimea neştiută a acestei lumi invizibile a îngerilor, respectiv vastitatea activităţilor efectuate atemporal de „cetele îngereşti”. Este deci evident că bogata literatură ce are ca temă dezvăluirea coexistenţei omenirii cu lumea angelică – creată special să-i ajute în absolut toate domeniile pe oameni, pentru ca aceştia să progreseze continuu în cadrul „şcolarizării terestre” – nu poate fi demonstrată analitic în toată amploarea ei doar prin ilustraţia obiectivă a unei singure cărţi. Or, textul ce urmează, bazat pe suite de imagini specifice, este abia începutul solitar al demonstrării prin înregistrări fotografice a complexelor misiuni angelice şi prezintă doar o ilustraţie sugestivă; este deci evident că se va limita la prezentarea câtorva tipuri de îngeri, surprinşi în locuri în care se făceau fotografii – dar aceştia au vrut să fie fotografiaţi, pentru ca lumea să conştientizeze în mod realist prezenţa şi activităţile lor. Cum omenirea intră într-o nouă etapă a existenţei sale, în cursul căreia descoperirile ştiinţifice vor releva tot mai extins noi cunoaşteri şi noi „adevăruri”, astfel de înregistrări se vor

înmulţi şi, treptat, alţi autori vor extinde demonstraţiile obiective prin alte cărţi similare, bogat ilustrate.

Aurele colorate

O foarte interesantă dovadă a faptului că îngerii preiau misiuni de însoţire pentru a fi şi ghizi, şi protectori a fost oferită cu câţiva ani în urmă unui mic grup de pelerini români care au urcat la mănăstirile de pe muntele Athos; acolo, câţiva îngeri au vrut să fie fotografiaţi împreună cu persoanele respective când le-au însoţit la o mică plimbare prin pădurea din apropierea mănăstirii vizitate. Dar, pentru ca demonstraţia să fie cât mai convingătoare, ştiind că în credinţa creştină îngerii sunt reprezentaţi cu aripi, prin propria voinţă şi-au format rapid corpuri alungite cu un fel de perechi de aripi, activându-şi totodată şi radiaţiile corpurilor din materii invizibile, pentru a deveni fotografiabile. Am prezentat un detaliu informativ din această înregistrare în cartea *Dezvăluiri din invizibil*, însoţită de o „citire" prin clarvedere oferită de o persoană competentă şi onestă: „Fiinţele nevăzute erau *îngeri*! Aceştia au dorit să fie fotografiaţi, fiindcă lumea *trebuie* să ştie despre existenţa lor! Ei persistă de mult timp în acea zonă, preluând sarcina de a întreţine şi stimula credinţa cu fond spiritual atât a monahilor care s-au retras pe Muntele Athos, cât şi a pelerinilor care vin acolo din diferite părţi ale lumii".

După reactualizarea cărţii respective, printr-o analiză mai extinsă a fotografiilor cu îngeri, am avut o surpriză: îngerii care preiau misiuni în mediul uman emit adesea energii mult mai intense, producând şi întreţinând în spaţiul din jurul lor „un câmp de energie" în care particule ale anumitor materii fine existente în aer sunt intens activate şi radiază la rândul lor, colorând nevăzut zona respectivă. Verificând pe calculator

posibila existenţă a acestui fenomen fizic invizibil şi în cazul îngerilor din pădurea de la Athos, am constatat că şi acolo clişeul surprinsese acest fenomen, dar, fiind mai „discret”, am putut să-l pun în evidenţă doar prin mărirea contrastului imaginilor; surpriza a fost deosebită (ilustraţia 61): energiile-gând, precum şi radiaţiile corpurilor alb-azurii ale celor doi îngeri veniţi aproape de pelerini au activat în spaţiul înconjurător un câmp de particule invizibile ce radiau în culoarea albastră. Acesta avea totuşi o anumită transparenţă, frunzişul copacilor fiind redat de clişeu în culoarea sa verde – însă într-o nuanţă puţin mai închisă.

După cum am specificat în capitolul anterior, radiaţia albastră invizibilă pentru ochiul uman, dar înregistrată de clişeele fotografice a fost consacrată încă din vechime de clarvăzători – care au perceput şi au analizat radiaţiile energiilor gândirii *sufletelor de tip uman* – ca fiind specifică sentimentelor şi fermităţii credinţei religioase. Înregistrarea fotografică de la Athos demonstrează deci un fapt important: acelaşi „limbaj al culorilor energiilor gândirii” se regăseşte şi la îngeri – fenomen fizic de altfel foarte natural, atât oamenii, cât şi îngerii fiind „fiinţe spirituale”. Analiza mai profundă a înregistrării fotografice redate în ilustraţia 61 confirmă şi acea „citire” a pozei respective prin clarvedere, redată mai sus: acei îngeri „au preluat misiunea de a întreţine şi stimula credinţa cu fond spiritual atât a monahilor, cât şi a pelerinilor”.

Există aşadar îngeri ce preiau pentru perioade îndelungate o asemenea misiune, pe care o desfăşoară atât în apropierea locaşurilor de cult, cât şi în interiorul lor (fapt ce va fi de asemenea ilustrat în acest capitol).

Un exemplu foarte interesant al percepţiei „energiei albastre” emise de anumiţi îngeri şi al activităţii lor menţionate în „citirea” redată mai sus a fost prezentat de iniţiatul român Daniel Mitel în una dintre cărţile sale instructive, editată mai recent[13]. Cu ani în urmă, ajuns la limita rezistenţei biologice într-o mănăstire din Tibet, unde, prin „trăiri impresionante”, a beneficiat de o profundă iniţiere spirituală după „deschiderea celui de-al

treilea ochi”, a avut şi următoarea percepţie vizuală asociată cu un dialog telepatic:

> Din când în când simţeam o prezenţă lângă mine – dar nu una omenească. Între mine şi acea formă inteligentă, care mă privea, începea să se producă un fel de comunicare.
> Am întrebat-o ce făcea acolo şi am primit un „gând-răspuns” clar: „Sunt *Dharmapala* (*Protectorul*) acestui loc… Eu sunt *Protectoarea* acestei mănăstiri. Eu îi ajut pe călugări să treacă peste obstacolele interioare sau exterioare, care îi împiedică să dobândească înţelegerea spirituală”.
> Ori de câte ori vorbeam cu *Dharmapala* puteam să simt o formă de energie albastră, care venea spre mine; intuitiv, am simţit că, oricine ar fi fost *Dharmapala*, mă ajuta foarte mult.

Datorită profundului ajutor spiritual oferit de călugării tibetani, dar şi de acel „înger protector al mănăstirii şi al locului respectiv”, autorul Daniel Mitel (plecat din Iaşi, unde a avut o primă dezvoltare spirituală oferită de cunoscuta iniţiată Ana Pricop) a devenit treptat unul dintre principalii conferenţiari iniţiaţi din lume: este foarte apreciat, întrucât stimulează evoluţia spirituală prin practici deosebite. Site-ul său este edificator.

Unii îngeri cunosc faptul că în mari zone de pe glob a fost încrustată în cunoaşterea oamenilor vechea reprezentare imaginară „tipizată” a îngerilor cu aripi şi, atunci când simt că pot fi fotografiaţi, acţionează foarte rapid: după cum am demonstrat şi cu ilustraţia 61, îşi creează prin concentrarea energiilor-gând forme mai alungite ale trupurilor din materii invizibile, care să aibă şi extensii laterale asemănătoare unor aripi! Şi această manifestare o au diferite categorii de îngeri.

Un alt exemplu interesant în acest sens l-a oferit pentru fotografiere un înger care îndeplinea o misiune diferită de cele ale categoriei îngerilor cu radiaţii albastre prezentate mai sus. În martie 2004, un geolog a fost fotografiat de un coleg când ieşea din peştera Topolniţa, dar clişeul a surprins şi o prezenţă invizibilă a unui „zburător”: un ovoid invizibil cu un corp din materii radiante în alb şi cu nuanţe periferice roz îşi completase silueta (ilustraţia 62) cu două aripi laterale simbolice.

La fiinţele lumilor invizibile – fie îngeri, fie suflete de oameni – nu are importanţă mărimea corpurilor pe care şi le „confecţionează” temporar din materii fine nevăzute: modificarea formei propriilor corpuri prin crearea altor „siluete” necesare anumitor acţiuni este realizată prin energii ale gândirii şi, prin urmare, aceste corpuri pot avea dimensiuni variabile (de exemplu, „imaginea” foarte mare redată în figura 1 din cartea *Lumi invizibile*), în funcţie de intenţia demonstraţiei.

Şi la „citirea” prin clarvedere a acestei fotografii din pragul peşterii percepţiile au fost ferme: relativ mica „formă cu aripi” a fost un înger care preluase misiunea de a-i avertiza şi chiar de a-i ajuta pe cât posibil pe oamenii care vizitau peştera, ca să fie atenţi la locurile mai periculoase. Nivelul ridicat al evoluţiei acelui înger, indicat de culoarea albă a corpului, îl făcea să desfăşoare această activitate cu multă iubire faţă de oameni, fapt evidenţiat de radiaţia roz emisă mai mult în zona capului. (În „limbajul culorilor” – menţionat la categoriile sufletelor umane prezentate în capitolul 2 – „radiaţia roz este specifică iubirii spirituale”).

De altfel, în funcţie de rapiditatea cu care trebuie să-şi modifice siluetele corpurilor invizibile pentru demonstraţii fotografiabile, tipurile „formelor” variază adesea de la caz la caz, şi chiar radiaţiile exterioare ale culorii specifice gândirii – în funcţie de misiune – pot să lipsească sau, dimpotrivă, să fie mai intense. Un exemplu în acest sens a fost fotografiat în marea catedrală catolică Sf. Petru de la Vatican, în iulie 2007. Şi în acest caz se remarcă grija de a crea rapid un corp din materii invizibile

care să aibă o siluetă „tradiţională” – cu un contur simbolic mai complet decât în exemplul anterior: forma unui trup uman cu cap, dar şi cu aripi în spate (ilustraţia 63), precum şi o anumită alungire ce ar sugera abdomenul şi picioarele. Desigur, lipsa altei radiaţii exterioare faţă de albul intens emis de corpul invizibil nu afecta scopul manifestării respective.

O tulburătoare demonstraţie făcută de asemenea special pentru fotografiere a avut loc în iulie 1985 în spaţiul extraatmosferic – la câteva sute de kilometri deasupra Pământului! Cosmonauţii ruşi care se aflau la bordul staţiei spaţiale *Saliut 7* au remarcat la un moment dat apariţia unui nor portocaliu straniu – o prezenţă inexplicabilă la altitudinea respectivă. Dar fenomenul a devenit şi mai ciudat: din „materia ceţoasă” s-au conturat şapte siluete alungite, radiind în alb, ale unor tipuri difuze de trupuri cu cap uman, care aveau în părţile laterale şi un fel de aripi. Erau îngeri aflaţi în spaţiu. Chipurile acelor „fantome spaţiale” au devenit la un moment dat mai bine conturate şi cosmonauţii care le priveau prin hublouri au remarcat un fapt şi mai impresionant: feţele acelor fiinţe cu trupuri vaporoase „zâmbeau” prietenos grupului de pământeni închişi în navă. Spectacolul spaţial nu a durat prea mult, însă a fost filmat în parte de cosmonauţi. Spre finalul înregistrărilor a fost surprins un fenomen la fel de tulburător: norul s-a îndepărtat de staţia terestră şi s-a disipat rapid, iar în locul dispariţiei pelicula a înregistrat prezenţa unor *forme rotunde luminoase* care se îndepărtau foarte rapid. Unele fotografii au fost oferite mai târziu şi Occidentului şi se poate observa că redau imaginea unei asemenea „creaţii spaţiale rapide” (ilustraţia 64), care evidenţiază clar că demonstraţia a fost oferită întregii omeniri terestre, ajunsă la etapa demonstrării plenare a existenţei reale a îngerilor ce îndeplinesc misiuni tot mai ample chiar şi la nivel spaţial.

De altfel, o demonstraţie similară, poate chiar mai tulburătoare prin înregistrarea ei de către un aparat cu sensibilitate optică ridicată, a fost transmisă şi oamenilor de ştiinţă americani prin intermediul „neobositului

fotograf spaţial” care filmează permanent profunzimile cosmice: acesta este telescopul spaţial Hubble, amplasat de ani buni pe o înaltă orbită circumterestră, de unde oferă continuu imagini cu tot ce există în profunzimile universului – şi, bineînţeles, cu tot ce apare în cadrul vizat de aparat. Specialiştii de la sol care preiau şi analizează permanent imaginile transmise de telescop au avut o surpriză extraordinară: performantul aparat le-a transmis imagini mărite ale unor îngeri fantomatici care au vrut şi ei să comunice omenirii prezenţa lor şi misiunea galactică pe care o îndeplinesc în zona planetei noastre! Din comunicarea transmisă presei americane de specialistul John Pratchers de le Hubble Project, iată un citat foarte semnificativ: „Aceştia aveau cam 20 de metri înălţime, iar aripile lor erau lungi cât aripile unui avion. Fiinţele respective radiază o lumină intensă. Noi nu putem şti cine şi ce sunt acestea. Se pare însă că ele doreau să le fotografiem”.

Dar nu toţi îngerii oferă asemenea demonstraţii de mare amploare când doresc să fie fotografiaţi pentru ca lumea să se convingă de realitatea fundamentală a existenţei lor şi de îndeplinirea unor misiuni extinse la nivel spaţial. E adevărat, şi în mediul nostru vital sunt îngeri care, vrând să comunice oamenilor din jur prezenţa lor cu scopuri benefice, fac eforturi pentru a-şi realiza corpuri sugestive prin extensii ale unor aripi – după cum am arătat cu ajutorul ilustraţiilor 61, 62 şi 63. Au fost însă cazuri în care nu au mai avut timpul necesar formării aripilor simbolice, alungindu-şi rapid doar forma siluetei radiante în alb; astfel evidenţiau diferenţa ce există din punctul de vedere al formei corpului între ei şi sufletele umane ajunse să radieze în alb – acestea având specifică forma discoidală (uneori globulară). Pentru asemenea demonstraţii, am selectat două imagini diferite ca aspect şi ca „misiune” a îngerilor. (Pozele au fost făcute de altfel în localităţi şi în ani diferiţi, de persoane cu totul diferite.)

Primul exemplu sugestiv este cel al înregistrării fotografice a unui înger care, pentru a-şi evidenţia prezenţa, şi-a activat rapid corpul alungit

să radieze intens în alb (ilustraţia 65); astfel, „nevăzutul” a fost pozat şi el la ieşirea unor tineri căsătoriţi de la Oficiul Stării Civile din Suceava, în noiembrie 1998. Radiaţia corpului său într-o singură culoare indică însă o misiune de îndrumare diferită de linia religioasă – care are ca specific o radiaţie secundară albastră, exterioară corpului radiant în alb.

În schimb, un exemplu clar al misiunilor de stimulare a credinţei spiritualizate a fost înregistrat în cimitirul Bellu din Bucureşti, clişeul redând însoţirea preotului-profesor George Chiţulescu de un înger al cărui corp alb emitea în exterior o frumoasă radiaţie în azur (ilustraţia 66), cu extensie în albastru. Prin această poză, nevăzutul înger a vrut să-i demonstreze preotului ataşamentul şi inspiraţia pe care i le oferă mereu în activităţile sale de instruire a oamenilor pe calea spirituală a „credinţei curate”, iar în paralel să demonstreze oamenilor în general şi faptul că îngerii cu radiaţii albastre se menţin foarte aproape de cei pe care îi ajută, inspirându-i, oferindu-le simultan şi energii benefice sănătăţii, prin radiaţia în albastru foarte deschis.

Îngerii care s-au dedicat dezvoltării gândirii şi a sentimentelor religioase superioare în manifestările oamenilor veghează adesea nevăzuţi în locaşuri de cult – fie întreţinând discret câmpuri de energii localizate cu fondul stimulator, fie selectând persoane care doresc asemenea dezvoltări şi pot fi ajutate. Aşa cum am menţionat, aceşti îngeri apar în înregistrările fotografice cu o formă ovoidă a corpului, ce radiază în alb, şi la exterior cu o radiaţie albastru-deschis (uneori şi cu emisii bipolare periferice foarte reduse: pe o parte a corpului albastre, iar pe partea opusă uşor roşiatice). Două înregistrări în locaşuri diferite au surprins imagini aproape identice a doi îngeri diferiţi: prima a fost surprinsă în catedrala mitropoliei din Iaşi (ilustraţia 67), în aprilie 2014, iar a doua, o lună mai târziu, în biserica mănăstirii Neamţ (ilustraţia 68).

Sunt îngeri care au corpul alb strălucitor, dar cu o formă doar pe jumătate ovoidală, care emană totuşi în exterior frumoase radiaţii în azur.

Aceştia par să selecteze persoane cărora să le stimuleze un nivel mai ridicat de cunoaşteri scientizate din anumite domenii aplicative, însă cu orientare spre spiritualizare. Un exemplu de acest fel a fost surprins tot în catedrala mitropoliei din Iaşi: un înger nevăzut, al cărui corp semiovoidal radiant în alb intens emana la exterior o largă radiaţie azur – culoare care şi-a redus treptat frecvenţa vibratorie, devenind periferic o nuanţă de albastru-deschis (ilustraţia 69).

Un alt înger similar ca formă a corpului, radiant în alb intens, dar cu radiaţii exterioare numai în azur (fără transformare şi în albastru), a fost fotografiat la Bucureşti într-un spaţiu laic. Intensa lui radiaţie părea să indice o altă ramură a misiunilor de stimulare: venind aproape de profesoara universitară dr. Rodica Ghiuru (de la UMF Iaşi), i-a transmis telepatic şi prin radiaţia exterioară în azur impulsul orientării treptate spre spiritualizare (ilustraţia 70) şi, în plus, i-a pregătit şi „altceva”: un „pachet cu informaţii scientizate deosebite” – imprimate în mica aglomerare invizibilă radiantă la fel de strălucitor, surprinsă de clişeu tot în apropierea capului profesoarei –, „pachet” ce avea să-şi descarce conţinutul în corpul său mental.

Ilustraţia 62 evidenţia faptul că există şi îngeri care îndeplinesc cu iubire misiuni de ajutorare a oamenilor, ferindu-i de pericole grave – după discreta radiaţie roz din partea superioară a corpului. Dar şi aceşti îngeri evoluează continuu. Cei care avansează pe această linie a ajutorării oamenilor preiau treptat misiuni mai complexe, dezvoltându-şi totodată şi corpurile ovoidale, care devin tot mai radiante în alb intens, precum şi în roz la exterior. Am prezentat un exemplu sugestiv, înregistrat fotografic, în cartea *Karma şi taina reîncarnării* (ediţia a III-a), la figura 56: într-o grădiniţă din Germania, clişeul a surprins prezenţa nevăzută a unui înger venit cu iubire spirituală deasupra copiilor, revărsând spre ei un adevărat norişor de materii fine activate să radieze benefic în roz . Dar numai un singur copil l-a perceput, clişeul surprinzându-l cu privirea îndreptată spre

fiinţa albă şi radiantă în roz. Acel document fotografic demonstrează în plus şi un fapt ce îi derutează pe foarte mulţi părinţi, care nu pot să creadă spusele copiilor ce percep o asemenea realitate: chiar din primele luni şi până la o anumită vârstă (variabilă, între 5 şi 7 ani), mulţi copii *văd cu adevărat* prezenţele apropiate ale fiinţelor invizibile – îngeri sau suflete care îi iubesc!

Îngerii mai evoluaţi, albi-strălucitori, care radiază la exterior în roz, îi inspiră şi îi ajută şi ei pe oamenii cu care intră în rezonanţa gândirii; a fost şi cazul artistului care picta cu dăruire o biserică din judeţul Neamţ, căruia, pe lângă inspiraţie, îngerul i-a oferit şi o fotografie (ilustraţia 71) a apropierii reciproce, iar mai apoi un important ajutor profesional.

Există însă – mai rar – şi îngeri care au corp ovoidal strălucind în alb ce radiază periferic discret într-o nuanţă de violet, corespunzătoare unei spiritualităţi mai avansate. Şi aceştia stau în locaşuri de cult pentru a stimula gândirea şi pentru a selecta oameni care pot fi ajutaţi să progreseze pe această linie. O înregistrare documentară de acest fel a fost obţinută în catedrala mitropoliei din Iaşi (ilustraţia 72).

Îngeri cu radiaţii exterioare albastre au fost surprinşi fotografic şi în mediul natural, în păduri. E posibil ca aceştia să însoţească şi să ajute şi acolo anumite persoane aflate în plin progres spiritual, cum se pare că a fost şi cazul familiei inginerului Gh. Forţ, care, venind cu maşina din Timişoara, a rătăcit pe drumuri forestiere din Carpaţii Orientali (ilustraţia 73).

Îngerii însărcinaţi cu stimularea credinţei spiritualizate preiau asemenea misiuni indiferent de religia predicată în locaşurile de cult: un înger cu radiaţie alb intens a corpului, dar cu emisii periferice bipolare în violet şi galben-deschis (ilustraţia 74) a fost înregistrat şi într-o sinagogă a cultului mozaic.

Desigur, nu numai în ţara noastră se obţin înregistrări fotografice documentare ce demonstrează realitatea fundamentală a existenţei

îngerilor; am primit imagini şi din alte ţări, înfăţişând îngeri cu corpuri albe strălucitoare şi radiaţii exterioare în azur, care îi stimulează pe oameni fie să avanseze spiritual prin credinţe religioase tot mai „curate”, fie să îmbine asemenea orientări cu dezvoltări ale cunoaşterii ştiinţifice tot mai avansate.

O fotografie foarte sugestivă (ilustraţia 75) a fost obţinută în Italia, în oraşul Genova, de arhitectul Luciano Boccone, în anul 1979; fiind însă un unicat printre numeroase alte fotografii din invizibil, acesta nu a putut identifica ce este nevăzutul ovoid alb strălucitor care emana la exterior o extinsă şi plăcută radiaţie azurie.

Peste tot în lume, indiferent de misiunile lor individuale şi de apartenenţa la o anumită categorie ierarhică, îngerii nu ţin cont de religia locală, ci îi ajută pe oameni în diferite feluri în viaţa lor obişnuită, dar în mod special pentru a-i orienta şi apoi pentru a-i stimula să progreseze către scopul fundamental al existenţei lor pe Pământ: evoluţia nucleului lor spiritual – adevărata fiinţă umană nemuritoare –, care, prin descătuşarea treptată a capacităţilor divine latente, să devină treptat un factor activ în înfrumuseţarea continuă a Creaţiei cosmice concepute de Tatăl Unic. Astfel, îngeri cu corpuri ovoidale sau alungite şi radiaţii albe şi albastre emise la exterior, similare cu cele ale îngerilor din ţara noastră, au fost fotografiaţi de turişti români şi în temple budiste din Asia. De exemplu, în Nepal – în templul principal din oraşul Lumbini –, una dintre fotografii a redat prezenţa chiar lângă statuia aurită a lui Buddha a doi îngeri cu corpuri alungite ce radiau în alb strălucitor, energiile emise de ei activând în jur un extins câmp noetic ce radia în azurul spiritualităţii (ilustraţia 76). Mai recent, în Thailanda, în marele templu Wat Pho din capitala Bangkok, în timpul rugăciunii unui grup de călugări budişti, au fost surprinşi fotografic patru îngeri cu corpuri ovoidale albe strălucitoare, dar cu radiaţii periferice diferite; două dintre înregistrările respective sunt întru totul edificatoare: doi radiau la exterior în albastrul-deschis al

stimulării credinţei spirituale (ilustraţia 77), iar un al treilea, mai distanţat şi coborât deasupra capului unui călugăr, emana pe contur o radiaţie violetă, a dominării spiritualităţii (ilustraţia 78).

Desigur, bogata literatură religioasă, completată cu cea a diferiţilor cercetători laici (care în parte a fost prezentată sintetic de Andrei Pleşu în cartea menţionată mai sus), oferă aspecte analitice documentare mult mai extinse; conţinutul lor este susţinut într-o anumită măsură prin fapte, fie povestite şi intrate în tradiţii, fie consemnate mai târziu în diferite cronici sau documente ale veacurilor ulterioare – pe care cititorii interesaţi le pot regăsi în bibliografia volumului respectiv şi chiar pe Internet. Prezenta carte nu reia asemenea descrieri, uneori desconsiderate de „materialiştii" ce doresc demonstraţii „riguroase" şi chiar „dovezi materiale păstrate în timp"; de fapt, în trecut nici nu aveau cum să fie obţinute asemenea „dovezi care să persiste veacuri sau milenii" de la această lume creată din materii fine invizibile – şi care se manifestă prin energii superioare, încă inaccesibile pentru ştiinţa modernă. Totuşi, această carte oferă în premieră anumite „dovezi materiale" total obiective, obţinute prin înregistrări fotografice ale unor persoane oneste: dovezile privesc în primul rând demonstrarea fundamentalei existenţe a Lumii Îngerilor care coexistă în spaţiul Pământului cu Lumea Sufletelor umane întrupate şi neîntrupate, precum şi demonstrarea realităţii unor aspecte ale „misiunilor" benefice pe care anumite categorii de îngeri le îndeplinesc cu profundă dăruire. Evident, registrul misiunilor angelice este mult mai extins şi probabil cărţi viitoare şi ale altor autori vor veni să completeze acest început al demonstraţiilor prin înregistrări fotografice documentare.

O corectare a gândirii

În vechile texte sacre ale diferitelor popoare există numeroase menţionări ale prezenţelor şi ale faptelor deosebite săvârşite de îngeri; în descrierile şi comentariile ulterioare din anumite literaturi religioase, unele dintre aceste fapte au fost considerate de-a lungul veacurilor ca fiind „minuni”. În zonele cu religii monoteiste, în special din Evul Mediu şi până în cursul secolului XX, termenul „minune” a eliminat categoric încercările analitice de a explica realist unele fenomene „miraculoase” sau măcar unele aspecte secundare din cadrul faptelor de acest fel. (În sine, orice explicaţie realistă nu înseamnă o minimalizare a unor asemenea fapte, ci, dimpotrivă, amplifică importanţa acţiunilor şi a rolului îngerilor şi al altor Fiinţe Spirituale Superioare.) În dicţionarele din unele ţări, cuvântul „minune” a fost explicat însă mereu ca un fenomen contrar legilor naturii, produs prin intervenţii divine. Pentru a se evita totuşi contradicţia ce survine prin asemenea afirmaţii, în literatura tradiţională a zonelor respective s-au oferit variate explicaţii; iată o redare sintetică a unor asemenea formulări, inclusă în *Dicţionarul de mitologie* menţionat în nota 6 a acestui capitol:

> *Miracolul* – ca fenomen, *reprezintă o contrazicere a legilor naturii*; în sens *religios*, este un *triumf al voinţei divinităţii asupra firescului*, iar în religiile structurate pe teism, *o derogare efectuată de divinitate* de la legile stabilite de ea însăşi. În religiile primitive, miracolul se subsumează *magiei*, producerea lui fiind atribuită oamenilor special înzestraţi (şamani, sacerdoţi, vrăjitori) (s.n., F.G.).

Spre deosebire de asemenea interpretări, vechile cunoaşteri ale clarvăzătorilor şi înţelepţilor hinduşi – care au obţinut de-a lungul veacurilor constatări experimentale cu un real aport scientizat[14] – au

formulat o concluzie de fond foarte fermă, transmisă însă Occidentului[15] abia către sfârşitul secolului al XIX-lea:

> În principiile fundamentale ale *Filozofiei Orientale*, prima clauză spune:
> 1. Miracolul nu există.
> 2. Nu există miracole. Totul este rezultatul Legii.

De fapt, acesta este Adevărul! Fizica modernă a descoperit până acum doar o parte din „legile fizice fundamentale" care stau la baza edificării giganticei Creaţii cosmice, legi care „au fost concepute" încă din timpuri primordiale de Gândirea Superioară a Creatorului Unic! Dar prin descoperirile ştiinţifice moderne care au evidenţiat existenţa a patru (sau cinci) „energii fundamentale" s-a ajuns la relevarea unui alt fapt al „începuturilor": aceste „forţe fundamentale" s-ar fi „desprins" dintr-o singură „energie primordială", „preexistentă" în haosul infinit. Evident, o mare parte a fizicienilor, promovând încă Teoria „Big Bang"[16], desconsideră conceperea Creaţiei cosmice de către o Inteligenţă Supremă şi continuă să afirme că legile fizicii s-au „născut singure" în decurs de trei minute după „marea explozie cosmică". Dar unii fizicieni reputaţi nu acceptă această teorie: de exemplu, profesorul american Alan Guth a demonstrat că aşa-zisa „mare explozie" primordială ar fi fost de fapt o mică explozie („little bang"). Totuşi, alţi fizicieni şi astrofizicieni de renume – de exemplu, Edward Fredkin (profesor la Massachusetts Institute of Technology) – au ajuns la concluzia doctă că Universul este de fapt rezultatul acţiunilor unei Inteligenţe Superioare. Iată cum se exprima diplomatic, dar cu convingere, profesorul respectiv[17]: „Mi se pare că, foarte probabil, acest univers al nostru e consecinţa a ceea ce aş numi Inteligenţă. Acolo, departe, ar exista *ceva* care a creat universul". Şi un astrofizician – profesorul american T.X. Thuan (de la Universitatea din

Virginia) – a ajuns la aceeaşi concluzie[18]: „Putem să invocăm o Fiinţă Supremă care a planificat şi a reglat totul sau să punem acest «tot» pe seama hazardului… Omul de ştiinţă trebuie să măsoare riscurile şi să aleagă… Eu sunt gata să pariez pe existenţa unei Fiinţe Supreme”.

În anticele *Tăbliţe de smarald ale lui Thot, atlantul* există o afirmaţie fundamentală, pe care conservatorismul limitativ o evită, deşi logica ei oferă răspunsul scientizat la întrebarea esenţială „Ce a fost înainte de Big Bang?”, întrebare la care actualele teorii nu pot răspunde:

La început exista VID şi nefiinţă, o nefiinţă fără spaţiu şi timp.
În această nefiinţă a apărut **un gând**, semnificativ şi atottriumfător,
Care a umplut VIDUL.
Nu exista materie,
Ci doar o forţă, o mişcare, un vârtej sau vibraţie
A **gândului** semnificativ care a umplut VIDUL.

Acesta este un răspuns fundamental la întrebarea respectivă, mereu respins însă de influente grupuri ştiinţifice, întrucât… lumea nu ar avea voie să-l cunoască. Şi totuşi, a venit timpul să fie aflat: „Începutul” din Haos a fost declanşat de „vibraţia primei unde”, cea a energiei Gândirii Fiinţei Spirituale Unice! Aceasta avea să devină Inteligenţa Unică creatoare ce avea să conceapă în primul rând legile fizice privind atât „materiile fine invizibile”, cât şi „materiile grele vizibile” şi, implicit, energiile lor specifice, iar apoi imensa edificare a Creaţiei cosmice bazată pe aceste Legi. Energia Gândirii Spirituale a fost „prima energie” din spaţiu şi din aceasta „s-au desprins” în momentele primordiale forţele fundamentale descoperite parţial de actuala ştiinţă terestră. Or, aceste forţe cunoscute ştiinţific constituie un spectru de energii cu frecvenţe vibratorii mai reduse – specifice lumilor din materii grele – şi au rămas fundamental dominate de energiile gândirilor spirituale emise la frecvenţe vibratorii

mult mai ridicate. Iar demonstraţiile fizice în acest sens se înmulţesc peste tot în lume.

Ierarhiile Creatoare emanate de Tatăl Unic au preluat şi cunoaşterea profundă a acestor legi şi pe baza lor au transpus mereu în fapt admirabilele creaţii concepute de Atotştiutorul şi Atotputernicul Părinte, extinzând şi înfrumuseţând mereu Cosmosul Creaţiei Divine. Şi tot prin cunoaşterea profundă a legilor divine şi pentru transpunerea lor în fapte, Ierarhiile intermediare emanate de asemenea de Tatăl Unic – printre care şi cele ale îngerilor – au preluat treptat o altă misiune cosmică, pe care doar o parte dintre oameni o conştientizează la nivelul planetei noastre. Prin „conştiinţa misiunii" şi „ajutorul permanent" al „Ierarhiilor cereşti", în întregul spaţiu al Creaţiei se întreţine o impresionantă armonie a dinamicii aştrilor şi a câmpurilor de energii spaţiale, pentru a favoriza două gigantice procese ale evoluţiei cosmice „gândite" de Tatăl Creator: pe de o parte, evoluţia miriadelor neştiute de fiinţe spirituale de diferite ranguri – în care sunt cuprinse şi cele de tip uman; pe de altă parte, însăşi evoluţia creaţiilor din materii grele – începând de la atomi, planete, stele, până la imensele ansambluri galactice ale Universului sau ale Universurilor –, care sunt admirabilul „cadru natural" creat pentru desfăşurarea primului proces evolutiv. Astfel, în spaţiul nelimitat al Creaţiei, este evident că *legile fizice stabilite la începuturi* – care determină absolut toate fenomenele materiilor vizibile şi ale celor invizibile, precum şi ale energiilor lor specifice – *sunt „legi divine"*! Or, în etapa actuală, în care omenirea a ajuns să înţeleagă prin *fizica cuantică* faptul că „realitatea" rezultă din cele mai variate interacţiuni *legice* ale unor „câmpuri de energii"[19] – ce pot fi efectiv dirijate prin energia dominantă a „gândirii spirituale" –, e necesară o schimbare în modul nostru obişnuit de a concepe dinamica permanentă a fenomenelor din mediul nostru vital! Şi, dintre variatele „reconsiderări" ale cunoaşterilor depăşite, va trebui să eliminăm şi slăbiciunea gândirii medievale ce

ascundea *necunoaşterea* prin cuvântul „minuni”; de fapt, trebuie să remodelăm modul nostru de a înţelege frumuseţea şi complexitatea admirabilei Creaţii cosmice, avansând mereu în cunoaşterea realistă, îmbinată cu linia ştiinţifică a spiritualităţii antice orientale. O astfel de recomandare a fost de altfel adresată – cu câteva decenii în urmă – nu numai fizicienilor moderni, ci şi întregii lumi[20] de reputatul fizician Erwin Schrödinger (laureat Nobel în 1933): „Cred că modul nostru actual de a gândi trebuie îndreptat, corectat cu o mică transfuzie din gândirea orientală”.

Această „corectare” cuprinde, evident, şi acceptarea cu caracter general a constatării orientale antice citate mai sus: nu există miracole, *totul este rezultatul legilor divine primordiale*, aplicate creator de fiinţele spirituale de cele mai diferite ranguri – începând de la omul mai avansat evolutiv, îngeri, până la ierarhiile cele mai înalte – care transpun mereu cu iubire gândirea Creatorului, pe diferitele nivele ale Creaţiei cosmice. Sesizând necesitatea trecerii la o altă treaptă de gândire şi exprimare, unele dicţionare occidentale mai actuale explică termenul „miracol” prin cuvintele „fapt uimitor” sau „fapt extraordinar”.

Chiar şi în zilele noastre, necunoaşterea formelor de energie şi a proceselor fizice care se află la baza unor fapte sau fenomene „uimitoare” este explicată prin cuvântul „minune”; dar, din păcate, pentru mari pături ale populaţiei, nivelul mai redus sau chiar foarte scăzut a „ceea ce ştim” provine dintr-o plafonare dirijată a cunoaşterilor esenţiale, fundamentale, practicată de unele comunităţi ştiinţifice şi de diferite organisme publice. Însă, după cum am menţionat şi în primul capitol, blocarea dezvoltării cunoaşterilor antice – cum este, de exemplu, cea a adevăratei structurări funcţionale a omului ca *fiinţă spirituală* – şi, implicit, a „fizicii materiilor invizibile”, care culminează cu „fizica energiilor spirituale ale gândirii”, plafonează chiar progresul omenirii. Sensul vieţii noastre este tocmai de a

ieşi din asemenea plafonări şi de a ne integra în imensul proces continuu al evoluţiei cosmice.

Revenind la manifestările îngerilor care îşi îndeplinesc în mediul nostru apropiat, în diferite moduri, misiunile, printre care şi cele de „prieten ceresc, pedagog neobosit, ghid şi protector al omului", este de accentuat faptul că, datorită nucleului lor spiritual, având ca „trup de manifestare" numai corpurile triadei superioare cu potenţe energetice mai mari – specifice unor frecvenţe vibratorii mai ridicate –, îngerii îşi îndeplinesc misiunile doar prin concentrarea energiilor-gând spirituale şi implicit ale corpurilor din materii invizibile. De aceea, atunci când unii arhangheli sau îngeri îşi formau temporar trupuri umane prin energia propriei gândiri, pentru a impresiona şi a convinge fie o anumită persoană, fie mulţimi de oameni, aceste trupuri erau luminoase, strălucitoare (vezi Luca 24, 4). Dar energiile gândirii spirituale ale îngerilor din ierarhiile menţionate anterior sunt mai potente decât cele ale gândirii spirituale a oamenilor – chiar şi a celor mai evoluaţi – şi domină cu uşurinţă formele de energie cunoscute ştiinţific şi fenomenele materiilor grele; mai mult, domină chiar energiile şi fenomenele specifice materiilor fine invizibile. De aceea acţiunile îngerilor care prin nivelul lor evolutiv mai ridicat au avut în trecut misiuni mai deosebite, „uimitoare", au fost considerate de-a lungul veacurilor „minuni" – tradiţie care se menţine şi în zilele noastre. Or, chiar dacă acum înţelegem că îngerii nu fac „o minune" când îşi fac trupuri umane vizibile temporar, prin „materializarea" unor „forme-gând" concepute de ei, sau când produc fenomene „stranii" (de exemplu, „degravitări" etc.) prin energiile lor cu frecvenţe vibratorii mult mai ridicate, aceste „cunoaşteri" actuale nu le scad cu nimic rangul de „trimişi divini" şi nici importanţa acţiunilor lor orientate mereu spre binele şi progresul evolutiv al oamenilor. Asemenea cunoaşteri chiar amplifică logic aprecierile umane, relevând superioritatea foarte naturală a gândirii

lor şi a potenţelor energetice sporite cu care au fost înzestraţi de Tatăl Creator – care le-a hărăzit misiuni superioare pe o altă cale evolutivă.

Omenirea a intrat însă efectiv într-o nouă etapă a evoluţiei sale generale: „credinţa curată” ca suport al fazelor evoluţiei spirituale devine mai profundă prin explicarea realistă a tot ce este „uimitor”, renunţându-se la mascarea „necunoaşterii” prin cuvinte cu un fond confuz, care au predominat în mileniile anterioare.

Deşi activităţile diferitelor categorii de îngeri nu sunt încă nici până acum luate în considerare şi studiate „oficial” de ştiinţa terestră, ele au la bază în modul cel mai natural „legile fizice divine”, consacrate de la începuturi de Gândirea Tatălui Creator. Şi acest fapt întru totul evident indică direct existenţa – din păcate încă evitată – a unei „fizici paralele”, la fel de amplă şi de profundă ca aceea cunoscută în prezent sub numele de „fizică modernă”. Omenirea *va trebui* să descopere „oficial” această „ştiinţă paralelă” şi să-i pătrundă profunzimile. În Antichitate, la câteva popoare care au format civilizaţii specifice, cunoaşterile unor legi fizice ale energiilor spirituale şi ale materiilor invizibile (de exemplu, în anumite temple din Egipt, din zona hindo-tibetană ş.a.) au fost conturate ca ştiinţă, fiind chiar cercetate aprofundat, prin percepţii extrasenzoriale dezvoltate în mod deosebit de mici grupuri de oameni mai avansaţi evolutiv. Astfel, la acele popoare, „fizica paralelă” s-a cristalizat parţial încă din milenii anterioare; totuşi, în ultimele două milenii şi jumătate, difuzarea şi dezvoltarea ei au fost blocate şi ea a rămas cunoscută numai la nivelul unor „grupuri iniţiatice”. Omenirea a ajuns însă acum la o etapă în care trebuie să evolueze ştiinţific şi spiritual într-un ritm mai accentuat. Îngerii care au misiunea generală de „instructori” şi cei din treptele ierarhice superioare, care au misiuni mai înalte, privind realizarea Planului Divin al evoluţiei la scară planetară, activând în comun cu grupul Maeştrilor Înţelepciunii, al sufletelor umane mult evoluate (care nu se mai reîncarnează), au iniţiat acţiuni mai ferme: au stimulat în ultimele două

secole diferite reactualizări scientizate ale vechilor cunoaşteri spirituale şi, treptat, chiar şi unele cercetări ştiinţifice „paralele”[21].

Însă ritmul progresului evolutiv trebuie accelerat şi, pentru compensarea lipsei unei aparaturi moderne de cercetare, nevăzuţii superiori marii majorităţi a omenirii au oferit în cursul secolului XX un număr tot mai mare de înregistrări fotografice documentare, care să stimuleze reorientări colective tot mai extinse. Astfel, după numeroasele şi tot mai complexele fotografieri oferite pentru demonstrarea obiectivă a existenţei lumii sufletelor umane (şi unele cazuri privind sufletele animalelor individualizate) – prezentată cu exemple în ilustraţiile acestui volum –, în mod similar s-a trecut şi la oferirea de înregistrări demonstrative privind existenţa lumii îngerilor (explicate în acest capitol). Acţiunea de reorientare a gândirii oamenilor spre adevăratul scop al venirii şi al întrupării pe această planetă – care este *continuul progres spiritual* – impune şi o lărgire a *cunoaşterilor*: numai prin cunoaştere tot mai extinsă vom înţelege cu adevărat măreţia Creaţiei concepute de Tatăl Unic pentru înnobilarea Cosmosului, precum şi iubirea Lui pentru miriadele de fiinţe pe care le-a emanat şi le-a răspândit în spaţiu pentru a-i înfrumuseţa opera. De fapt, numai evoluând spiritual şi în cunoaşterea creativă bazată pe „legile fizice divine” ne vom putea ridica frecvenţele vibratorii individuale, pentru a ne putea reapropia treptat de Tatăl Unic; Creatorul este o Fiinţă Spirituală Atotputernică prin energiile Sale şi are vibraţia cea mai înaltă – a iubirii creatoare.

Lumina albastră

Îngerii care îndeplinesc pe Pământ misiuni atemporale de transpunere etapizată a Planului Divin privind continua evoluţie prin armonia tuturor

fenomenelor legice implicate sunt mai conştienţi decât oamenii de importanţa extinderii permanente a cunoaşterii în procesul evolutiv individual şi general. De aceea, în această etapă au trecut la oferirea înregistrărilor fotografice documentare privind existenţa lor reală, localizarea misiunilor lor şi anumite detalii ale fizicii paralele, pe care o stăpânesc în modul cel mai natural. Pe linia acestor „dezvăluiri", am primit fotografii documentare ale unor prezenţe şi chiar ale unor fenomene invizibile care se manifestă în măreţul edificiu al locaşelor de închinare din cadrul Bisericii Învierii din Ierusalim. Înregistrările respective sunt importante, având conexiuni şi cu impresionanta manifestare anuală din capela Sfântului Mormânt al lui Iisus – manifestare prezentată ca o „mare minune" şi chiar drept cea mai tulburătoare dintre cele produse în bisericile creştine ortodoxe.

În cartea *Uimitoarele fenomene din invizibil* am redat partea principală a relatării respectatului monah Cleopa – fost stareţ al mănăstirii Sihăstria, din judeţul Neamţ –, publicată în presă în urmă cu două decenii. Acesta, fiind un pelerin deosebit, a fost mai bine informat acolo despre desfăşurarea „miracolului de la Sfântul Mormânt". Descrierea sa a fost confirmată şi prin alte relatări similare ale unor clerici şi ale unor patriarhi ortodocşi de la Ierusalim, precum şi de numeroase citate din vechi documente, publicate recent[22] de cercetătorul grec Haralambie K. Skarlakidis în cartea *Sfânta Lumină*.

Autorul grec a prezentat chiar şi fotocopii din diferite texte medievale care au consemnat apariţia în capela Sfântului Mormânt, în fiecare Sâmbătă Mare de dinaintea Paştilor, a unor fenomene luminoase şi strania aprindere a unei candele – stinsă, conform tradiţiei, intenţionat în ziua anterioară. Fenomenul aprinderii candelei s-ar fi produs în prima jumătate a secolului al IV-lea, în urma unei rugăciuni deosebite a sfântului Grigorie, şi apoi s-ar fi repetat anual de-a lungul veacurilor: acesta s-ar fi rugat stăruitor ca, prin aprinderea „divină" a unei candele puse pe placa

Sfântului Mormânt, să existe un „semn ceresc” pentru întărirea credinţei în lumea creştină, ca simbol anual al luminii aduse prin învăţăturile şi învierea Mântuitorului.

După cum a specificat autorul respectiv, fenomenul „aprinderii candelei nemuritoare” este de fapt mai amplu, uneori cu extensii şi în exteriorul micii capele. Accentuând faptul că „minunea” are loc numai în Sâmbăta Paştelui creştinilor ortodocşi, a descris şi măsurile deosebite de control al veracităţii manifestărilor. De la începutul mileniului II, singurul martor care intră în micul locaş sacru este, conform tradiţiei, patriarhul ortodox grec. Ca sinteză introductivă, a schiţat următoarea suită a fenomenelor: după invocarea de către patriarh a „aprinderii divine” a candelei de pe placa de marmură, în spaţiul restrâns al încăperii ar apărea din acea placă o lumină ce străluceşte în alb-albastru; din masa luminoasă se disting forme care diferă de la an la an, uneori remarcându-se şi *globuri* în mişcare. Din partea strălucitoare a emisiei se aprind candela şi adesea şi mănunchiurile de lumânări ţinute de patriarh în mână. Strălucirea albăstruie iese uneori chiar şi în exteriorul micului locaş; dar atunci când apare deasupra credincioşilor înghesuiţi, mulţi dintre cei prezenţi nu văd totuşi nimic. Astfel, s-au emis păreri că percepţia luminii alb-albastre ar depinde de credinţa fiecărei persoane; totuşi, nu acesta ar fi motivul, căci în carte s-a menţionat faptul că în unii ani nici patriarhii nu au văzut lumina alb-albastră în interior, deşi candela s-a aprins în faţa lor. Acea strălucire alb-albastră „ieşită din piatră” – *văzută doar de unii oameni* – nu este constituită din fotoni ai radiaţiilor electromagnetice luminoase obişnuite: pentru a emite fotoni „albi” ai domeniului vizibil, placa de piatră ar trebui adusă la o temperatură extrem de ridicată. Rezultă deci că emisiile respective aparţin unui alt spectru de energii şi, după cele spuse în capitolele anterioare, putem trage concluzia că emanaţiile ar fi din mase ale „anumitor” particule de materii fine invizibile – *capabile să traverseze structurile materiilor grele*, fiind activate energetic la frecvenţe vibratorii

mult mai ridicate; numai despre asemenea materii fine – care vin activate din adâncurile subsolului terestru – se poate spune că „au ieşit din piatra mormântului” şi uneori au trecut prin peretele bisericii spre exterior. Acest fapt este confirmat şi de un alt aspect: radiaţia lor colorată a fost „văzută” numai de persoane care percep un domeniu mai larg de frecvenţe vibratorii – respectiv de persoanele care au obţinut o anumită deblocare a clarvederii.

Contribuind la dezvoltarea tinerei ramuri a „geobiologiei” – afirmată în ultimele decenii ca un domeniu ştiinţific modern –, cercetătorul francez Alain de Luzan a evidenţiat într-o carte[23] un fenomen uimitor: sub scoarţa terestră, mantaua planetară – cu o grosime de peste 2.800 de kilometri –, constituită din roci topite la temperaturi de 2.500 ºC, emană continuu energii care traversează scoarţa planetei şi ajung la nivelul solului, unde produc diverse efecte fizice şi chiar biologice. Procesele radioactive permanente ce au loc în masele de magmă ale mantalei planetare generează continuu şi radiaţii gamma; acestea au cea mai ridicată valoare a frecvenţelor vibratorii din scala radiaţiilor electromagnetice şi traversează straturile din materii grele ale scoarţei planetare – groasă de cca 40 de kilometri –, producând diferite fenomene biologice şi afectând uneori şi construcţii la ieşirea şi disiparea lor în atmosferă. Dar efectele localizate ale acestor emisii sunt foarte diferite datorită, pe de o parte, influenţelor variaţiilor magnetismului terestru, iar pe de altă parte, bogatei radiaţii solare şi a anumitor radiaţii cosmice – care echilibrează sau chiar intensifică efectele de la nivelul solului. De fapt, aceste energii suplimentare întreţin în scoarţa planetei mai multe tipuri de *reţele specifice*, care au fost identificate de cercetători. Drept urmare, autorul francez a evidenţiat şi importanţa combinării manifestărilor acestora sub forma unor energii „cosmotelurice”.

De fapt, radiaţiile gamma sunt nocive pentru viaţă, astfel că problema emisiilor telurice e mai complexă, fiindcă încă din Antichitate sunt

cunoscute şi efecte benefice ale anumitor energii venite din subsolul planetei. Deoarece nu a evidenţiat o documentare a „fizicii materiilor invizibile” şi nu a putut prezenta înregistrări fotografice demonstrative ale diferitelor emisii telurice din *materii invizibile* intens activate în adâncuri, geobiologul francez nu a abordat şi aceste aspecte – pe care le prezint în această carte ca o noutate informaţională şi chiar documentară, prin inedite demonstraţii ilustrate.

Revenind la declaraţiile unor patriarhi redate în cartea autorului H.K. Skarlakidis, este de menţionat modul în care aceştia au detaliat „uimitoarele” manifestări fizice din încăperea Sfântului Mormânt; prelaţii locali au repetat descrierea redată mai sus, dar cu amănunte diferite – această varietate indicând o complexitate mult mai extinsă a fenomenelor. De exemplu, patriarhul Diodor I accentua faptul că lumina care „ieşea din miezul pietrei” avea o altă compoziţie faţă de lumina obişnuită şi *din culoarea ei alb-albastră se desprindeau chiar şi alte colorări*. Mai recent, patriarhul Irineu I afirma că a perceput apariţia bruscă a luminii neobişnuite din încăperea mormântului ca fiind o „flacără mare albastru-deschis care zboară”. În anul următor, patriarhul Hristodul a specificat în plus că, odată cu lumina albăstruie, mai ieşea „ceva” din placa de piatră, care îi dădea impresia că la suprafaţă ar fi un fel de lichid; totodată, a menţionat şi un detaliu foarte important: *durata de emisie a luminii ar fi cam de 1-2 minute*. Era deci un fel de „erupţie” din adâncuri a unor materii invizibile activate energetic de neştiute procese fizice, specifice planetei noastre.

Foarte interesante sunt şi unele detalii „mărturisite” mai târziu de monahul Mitrofan, care în anul 1925, în timp ce păzea capela sfântă, a fost ispitit de curiozitate şi s-a ascuns noaptea în podul locaşului pentru a vedea cu ochii lui cum se produce „minunea”. Astfel a putut să urmărească apariţia luminii albastre, din care s-a desprins o lumină albă în formă de glob, ce s-a oprit deasupra capului patriarhului; atunci s-au

aprins candela şi lumânările ţinute de prelat în mâini şi, imediat, globul strălucitor a dispărut.

Apariţia globului din lumină albă şi acţiunea sa de aprindere a candelei şi a lumânărilor –menţionată succint şi de autorul grec în prezentarea generală ca un fapt ce se repetă – au fost accentuate de acesta: a subliniat cu litere groase (bold) explicaţia, care a fost însă consemnată încă din secolul al IX-lea într-un text scris în limba latină de monahul francez Bernardus. Mergând în pelerinaj la Ierusalim, acest monah a povestit la întoarcere faptele deosebite survenite în cursul călătoriei sale. Printre acestea a relatat şi „ce se întâmplă" în capela Sfântului Mormânt în Sâmbăta Paştelui, specificând că *un înger vine şi aprinde candelele de deasupra Mormântului*.

O analiză a fenomenelor fizice, bazată pe înregistrări fotografice, conduce însă la evidenţieri mult mai complexe. În interiorul capelei Sfântului Mormânt şi în imediata apropiere, peliculele fotosensibile au surprins prezenţe nevăzute ale unor îngeri cu potente radiaţii în alb ale corpurilor lor, extinse cu aure albastre la exterior. Misiunea acestora de a stimula credinţa spirituală a oamenilor – în primul rând prin câmpul de energie noetică generat în spaţiul din jurul lor – a fost înregistrată încă din aprilie 2006 (ilustraţia 79) de directoarea Artemiza Ivanciuc. Evident, nimeni din grupul numeros fotografiat lângă Locaşul Sfânt nu a perceput prezenţa apropiată a îngerului, al cărui corp – cu o formă apropiată de cea a unui glob – radia nevăzut în alb intens, oferind energii albe şi azurii-albastre, benefice atât pentru „sufletele" acelor persoane, cât şi pentru trupurile lor.

Dar chiar în prima încăpere a capelei Sfântului Mormânt, deasupra „pietrei ungerii", a fost fotografiată din invizibil şi prezenţa unui potent înger strălucind în alb (ilustraţia 80), care avea o extinsă radiaţie exterioară albastră, specifică misiunii sale stimulative. Or, un înger la fel de potent ca strălucire albă a corpului şi ca radiaţie albastră emisă în jur,

deci cu aceeaşi misiune de întreţinere a unui câmp de energie stimulativă pentru ridicarea nivelurilor vibraţiei gândirii şi ale simţămintelor pelerinilor, a fost fotografiat şi într-un locaş din imediata apropiere a capelei Sfântului Mormânt. O poză făcută în mai 2008 de profesoara dr. C. Ionescu în biserica ortodoxă din acest mare ansamblu al Bisericii Învierii redă chiar mai clar un aspect deosebit al prezenţelor angelice invizibile în cadrul impozantului edificiu al acelor locaşuri creştine: *în anumite biserici* din ansamblul respectiv, îngerii cu corpul radiant în alb strălucitor şi radiaţia exterioară albastră au o *prezenţă permanentă* pentru îndeplinirea misiunii lor. Deşi atunci când a fost fotografiat interiorul acestui locaş nu se oficia o slujbă şi în naos nu era nimeni, acel înger strălucitor în alb şi cu intensă radiaţie albastră exterioară (ilustraţia 81) stătea la înălţimea candelabrului, aşteptând venirea unui nou grup de pelerini; acea biserică era, evident, locul desfăşurării misiunii sale.

Aceste fotografii – selectate din mai multe înregistrări obţinute în impresionantul ansamblu de biserici reunite în jurul Sfântului Mormânt – ar releva un aspect mai amplu: acolo există *permanent* un *grup* de îngeri dedicaţi stimulării credinţei spiritualizate, fiecare având *zona proprie* de influenţă stimulativă şi chiar de producere a unor demonstraţii „impresionante”. În acest context, fotografiile respective conduc prin conţinutul lor la o concluzie ce ar confirma direct şi consemnarea din secolul al IX-lea a monahului francez Bernardus, menţionată mai sus: *un înger aprinde candelele.*

Fenomenul fizic al aprinderii „candelei nemuritoare” şi a lumânărilor patriarhului – de la care, când iese în pragul capelei, se mai aprind o parte din lumânările credincioşilor din primul rând de afară – este într-adevăr uimitor, fiindcă depăşeşte cunoaşterile fizicii actuale. De fapt, pentru scurt timp, aceste prime „aprinderi” din interior şi de afară nu sunt cu flăcări „fierbinţi” ale combustiei bazate pe oxigen: după cum specificase şi patriarhul Diodor I, în cei 16 ani în care a fost martor solitar al

fenomenului, niciodată mănunchiurile de lumânări „aprinse şi având o altă lumină” nu l-au ars. De altfel, nici primii credincioşi care preiau de la patriarhi această „altfel de flacără” în primele secunde nu se ard, chiar dacă îşi apropie capul de lumina preluată. Dar la scurt timp aceste „lumini reci” *se transformă*, aprinzând flacăra „fierbinte” obişnuită a lumânărilor. Analizând descrierile diferiţilor martori participanţi la succesiunea fazelor respective, se desprinde o concluzie de principiu ce evidenţiază aplicaţii foarte rapide ale unei alte fizici (evitată însă mereu de grupuri ştiinţifice diriguitoare): în interiorul camerei Sfântului Mormânt, o *potentă inteligenţă nevăzută* ce emană intens energia gândirii sale ca un câmp noetic localizat produce într-o primă fază mici „forme-gând *cu program*” – aglomerate din materiile fine ce vin activate energetic din pământ şi ies prin placa mormântului; cu ajutorul *programului* „imprimat noetic”, le dirijează să se ataşeze la fitilul candelei stinse şi la grupurile de fitiluri ale mănunchiurilor de lumânări; totodată, prin energia-gând formatoare, le activează şi mai mult radiaţia, pentru a deveni un fel de „flăcări reci vizibile” – care, desigur, nu produc „arsuri”. În faza următoare, gândirea inteligentă a îngerului ce domină fenomenele din întregul „câmp noetic localizat” modifică activarea energetică a „aglomerărilor radiante” aflate lângă fitilurile candelelor şi ale lumânărilor, transpunându-le subit „într-o altă fizică”: energia lor crescută provoacă efectiv combinarea firelor combustibile ale fitilurilor cu oxigenul din aer, producând apariţia flăcărilor obişnuite – care disipează în invizibil „flăcările reci”.

Fenomenul este oarecum similar cu aprinderea unui chibrit sau a unei brichete; la acestea, prin frecare, suplimentul local de energie activantă (termică, în cazul respectiv) provoacă combinarea oxigenului cu materiile combustibile de pe capul chibritului sau cu cele îmbibate în fitil.

Evident, toate aceste „procese fizice rapide” sunt o *acţiune inteligentă, efectuată de una sau mai multe fiinţe spirituale invizibile, superioare*

omului întrupat, fiinţe care cunosc bine şi aplică simultan „ambele fizici”. Or, categoria de îngeri cu misiuni de stimulare a evoluţiei oamenilor pământeni este de nivelul celor care cunosc „legile fizice divine” ale fenomenelor specifice atât materiilor fine invizibile, cât şi materiilor grele vizibile, precum şi modurile lor de aplicare – combinându-le când este necesar. De fapt, ansamblul întregului fenomen produs în interiorul capelei Sfântului Mormânt şi apoi în exteriorul ei nu este *o minune*, acest cuvânt evidenţiind doar lipsa noastră de cunoaştere; pentru noi este încă un fenomen fizic extrem de complicat din pricina corelării a două fizici prin dominanta „energie a gândirii”. Or, această explicaţie schematică nu reduce absolut cu nimic importanţa acelor îngeri care îşi îndeplinesc atemporal misiunea sau a îngerilor activi permanent în viaţa omenirii, sau chiar a Marii Fiinţe Spirituale care a fost Iisus – Cel care a adus întregii lumi fundamentala *religie a iubirii*. Dimpotrivă, această importanţă este chiar amplificată prin demonstrarea faptului că îngerii stăpânesc cunoaşteri aplicative mult mai ample decât ale oamenilor.

Însă fenomenele de la Sfântul Mormânt sunt şi mai complexe decât cele schiţate mai sus. Se pare că Iosif din Arimateea, înţeleptul „membru al sfatului”, a dus trupul lui Iisus în acel mormânt gata făcut (Luca 23, 50-53) întrucât ar fi cunoscut un fapt deosebit: acolo, atunci, ca şi în zilele noastre, din pământ emana o nevăzută energie benefică. Dintotdeauna asemenea emisii au fost percepute de persoane care aveau nativ – sau au obţinut în cursul vieţii – capacitatea latentă a „radiesteziei”. Dacă în mileniile şi veacurile anterioare aceşti oameni erau crezuţi pe cuvânt şi constatările lor erau respectate, tehnica fotografică actuală poate adesea să confirme şi „material” percepţiile lor extrasenzoriale. Şi, într-adevăr, unele fotografii obţinute de persoane diferite, în ani diferiţi – care mi-au fost oferite şi mie –, au surprins şi faptul deosebit că în capela Sfântului Mormânt, în exteriorul ei şi pe o fâşie mai extinsă de teren – respectiv în unele capele construite pe Via Dolorosa (Drumul Crucii) – se manifestă cu

intermitenţe variate emisii telurice de materii fine invizibile puternic activate energetic.

O înregistrare întâmplătoare, dar foarte importantă sub aspect documentar a surprins o scurtă şi clară emisie de materii fine strălucitoare în invizibil, care ieşeau chiar din placa „pietrei ungerii" (ilustraţia 82), aflată în prima încăpere a capelei Sfântului Mormânt. Impresionanta fotografie a fost obţinută de doamna Artemiza Ivanciuc în dimineaţa zilei de 21 aprilie 2006; după câteva zeci de secunde, clişeul următor nu a mai surprins decât o ceaţă slabă ce a deformat imaginile mâinilor pelerinilor care „mângâiau" placa, ştiind că acea „piatră" oferă energii benefice (cu speranţa că ar fi energii remanente ale trupului lui Iisus); iar după un minut, al treilea clişeu nu a mai surprins nici o urmă a emanaţiei respective. Or, această înregistrare unicat (poate chiar la nivel mondial), asociată cu alte înregistrări similare obţinute în zona respectivă, *demonstrează clar explicaţia prezentată mai sus*: fiind surprinse fotografic efluvii invizibile ale unor materii activate energetic ce ies prin placa „pietrei ungerii" din mica încăpere de la intrare, este întru totul evident că emisiile „prin placa" de marmură a Sfântului Mormânt din încăperea alăturată fac parte din aceeaşi „erupţie telurică" invizibilă. Mai mult, în încăperea Sfântului Mormânt pare a fi un filon şi mai activat energetic, întrucât „lumina albă" percepută de patriarhi se transforma rapid în lumină albastră – fenomen pe care cititorul l-a remarcat de altfel şi la aurele albastre ale îngerilor cu corpuri albe strălucitoare şi îl va regăsi la fel de convingător şi în alte înregistrări edificatoare ce vor fi prezentate în cadrul acestui capitol.

Astfel de emisii se repetă în spaţiul din jurul capelei Sfântului Mormânt – desigur, mai slab sau mai intens – chiar şi în cursul zilei (fapt observat şi de cercetătorul H.K. Skarlakidis în cartea sa). Îmi bazez această afirmaţie tot pe înregistrări fotografice obiective, cu reală valoare documentară, obţinute în Biserica Învierii de doamna Artemiza Ivanciuc –

când grupul de pelerini români a revenit, în după-amiaza zilei de 25 aprilie 2006, să viziteze celelalte biserici din jurul capelei Sfântului Mormânt. În timp ce făcea poze pe culoarele unde mai multe persoane aşteptau să aprindă lumânări sau se duceau la locuri de închinare, a rămas foarte surprinsă de câteva înregistrări reluate pe ecranul aparatului de fotografiat: în zona lumânărilor părea să persiste o ceaţă gri invizibilă, cu o densitate redusă – care avea totuşi o potenţă energetică deosebită şi activase chiar şi ieşiri parţiale ale corpurilor eterice din trupurile unor persoane. Dintre imaginile de acest fel pe care mi le-a oferit am selectat interesantul detaliu al unei ieşiri extinse a corpului eteric din întregul trup al unui bărbat (ilustraţia 83) – atât în partea din faţă, cât şi în spatele persoanei respective. Câteva zeci de secunde mai târziu, într-un alt loc din exteriorul capelei Sfântului Mormânt, un alt clişeu a surprins o culoare gălbuie şi o densitate mult sporită a ceţii invizibile (ilustraţia 84), care părea să aibă o curgere orizontală acolo şi *o oprire verticală foarte ciudată* la mică distanţă de un perete – în partea stângă a imaginii.

Cercetarea ştiinţifică actuală şi deopotrivă „tânăra" şi antica ramură a „geobiologiei", fiind încă într-o etapă incipientă a studiului planetar al emisiilor telurice „benefice" din *materii invizibile* intens activate energetic în profunzimea straturilor planetei, nu pot oferi clarificări suplimentare. O asemenea cercetare ar avea o reală importanţă ştiinţifică, întrucât şi în alte locuri „deosebite" din lume au fost surprinse fotografic atât „emisii albe", cât şi „emisii azurii-albastre" din invizibil – cum este cazul emisiei de la Costeşti, la ilustraţiile 7 şi 8, precum şi cazul emisiei din pădurea Hoia, pe care l-am prezentat în figura 10 din cartea *Uimitoarele fenomene din invizibil*.

Beneficele emisii invizibile

Din numeroasele fotografii „stricate” de ciudate fenomene nevăzute – făcute de diferiţi turişti români care au vizitat ţări cu remarcabile vestigii istorice – am putut identifica existenţa unor emisii telurice la câteva renumite construcţii monumentale edificate în trecutul îndepărtat, în diverse locuri din lume. Am făcut o prezentare parţială a acestora în cartea *Uimitoarele fenomene din invizibil*, de exemplu, la muzeul miilor de „soldaţi din ceramică” ce păzesc mormântul lui Qin Shi Huang-di, primul împărat chinez, unde fotografii făcute de profesoara universitară dr. Rodica Ghiuru au surprins o emisie albă ce producea fenomene fizice derutante (figurile 28 şi 29). Deci amplasarea acelui mormânt nu a fost aleasă întâmplător, ci într-un loc „benefic”, în care energii neştiute produceau fenomene impresionante pentru cei din Antichitate.

Şi la baza măreţului palat Potala din Lhasa – capitala Tibetului – directoarea A. Ivanciuc a surprins fotografic, fără să vadă ceva, trei extinse emisii invizibile din sol ale unor „nori” de materii fine intens activate energetic – care radiau în alb strălucitor (figurile 37 şi 38 din cartea menţionată). Or, după cum am explicat atunci, vechi texte locale specificau faptul că amplasamentul primului templu de pe acel platou stâncos a fost ales în secolul al VII-lea tot prin percepţii radiestezice, ale unei prinţese chineze iniţiate – venită acolo ca soţie a primului conducător al Tibetului.

„Respiraţia energetică” a Pământului este extinsă pe întregul glob, căci şi în alte ţări au fost surprinse de clişeele fotografice emanaţii telurice nevăzute, din materii fine intens activate până la radiaţia în culoarea albă şi care, prin detenta bruscă în aer, îşi reduceau rapid frecvenţa vibratorie, fie dispărând, fie devenind albastre. În una dintre înregistrările de acest fel, chiar dacă imaginea nu are un cadru mai reprezentativ, detaliul mărit impresionează prin „locul” unde a fost surprins fenomenul: la mică

distanţă de Marea Piramidă de la Giseh, din peretele unei lungi, dar înguste construcţii antice, aflată îndărătul acesteia, ieşea la o „presiune redusă” şi se disipa repede în aer un şuvoi de materii fine radiind în alb-albastru (ilustraţia 85). Deci nici marile piramide nu au fost amplasate acolo doar pentru stabilitatea terenului; li s-a ales un „anumit loc”, considerat „benefic” prin energiile care ies din adâncurile pământului.

Alegeri de terenuri pentru anumite construcţii monumentale care să ofere emisii de energii telurice „benefice”, bazate pe capacităţile „radiestezice” native ale unor persoane hipersensibile, au avut loc şi în Europa, în special în diferite veacuri ale Evului Mediu. Acest fapt l-am putut releva de asemenea prin înregistrări fotografice cu totul deosebite, care mi-au fost oferite de turişti români ce au vizitat edificii din ţări europene.

O ciudată înregistrare fotografică dintr-o catedrală medievală din Spania pare a oferi o clarificare a modului în care asemenea emanaţii din materii invizibile activate din subsolul terestru la nivelul radiaţiilor albe devin repede albastre: în monumentala catedrală catolică din oraşul Santiago de Compostela (construită în secolul al XII-lea), la care se fac mereu pelerinaje – întrucât acolo se află moaştele apostolului Iacob –, un alt turist român a surprins fotografic, la baza unui perete, ieşirea unui şuvoi de materii fine (ilustraţia 86) radiante intens în alb. Dezintegrându-se în aer, prin creşterea rapidă a volumului şuvoiului, avea loc şi *un alt fenomen fizic* invizibil: materiile fine activate energetic în profunzimile planetare până la frecvenţa vibratorie mai ridicată a radiaţiei în alb îşi pierdeau rapid energia de activare în porţiunea dezintegrării, frecvenţa vibratorie scăzând acolo în trepte, de la radiaţia albă la azur şi apoi la albastru – după care urma o dezactivare totală. Or, după cum am arătat mai sus, *prima fază* a straniilor manifestări de la Sfântul Mormânt – intrate în tradiţia creştină prin grija atemporală a unui înger sau poate a mai multor îngeri care erau invocaţi şi veneau la rugăciunile patriarhilor –

avea alura aceluiaşi fenomen, dar mai extins: în timpul celor 1-2 minute (menţionate de patriarhul Hristodul) ale emisiei telurice albe din placa de marmură a mormântului şi din capela sfântă, prin destinderea amestecată a materiilor fine din şuvoaiele activate energetic, radiaţia albă dominantă devenea albăstruie. Dar demonstraţia unei „intervenţii cereşti" avea loc în faza următoare, aceea a unei acţiuni inteligente şi multipotente a îngerului respectiv: prin energia gândirii, din materiile fine activate energetic ale emisiei telurice (care se manifesta şi în exterior) îngerul venit crea rapid ca „forme-gând" acele mici aglomerări ale „flăcărilor ce nu produc arsuri" de la candelă şi lumânări şi apoi, modificându-le frecvenţele vibratorii specifice, le transforma în procese fizice de combustie cu oxigen – ca „flăcări adevărate". Din cauza lipsei de cunoaştere a fizicii materiilor invizibile, această trecere de la „neînţeles" la fenomene din fizica materiilor grele cunoscută este într-adevăr derutantă pentru noi, fiind însă considerată prea uşor „o minune".

Din diverse fotografii ce au înregistrat fenomene fizice produse în invizibil am putut să fac constatarea – prezentată ilustrat şi în cartea *Uimitoarele fenomene din invizibil* şi menţionată şi mai sus – că metoda antică de amplasare a anumitor construcţii importante pe terenuri cu emisii telurice a continuat şi în Evul Mediu şi chiar până în preajma Epocii Moderne. Trebuie remarcat însă că această metodă a fost aplicată în Europa în special la amplasarea locaşurilor de cult creştine.

Vechimea procedeului a fost evidenţiată şi de geobiologul francez Alain de Luzan, care a accentuat într-o carte un fapt deosebit: populaţiile celte din Europa cunoşteau modul de a identifica „reţeaua sacră" a energiilor subterane benefice şi „centrii energetici" din locurile de intersectare a ramurilor sale, iar acolo se amplasau mici altare sau chiar temple pentru invocarea unei divinităţi asociate cu vindecări ale trupului. În cadrul unor concepţii mai scientizate cultivate de *druizi* (preoţii şi preotesele popoarelor celte), Pământul era considerat o *entitate vie* şi s-a

dezvoltat experimental o adevărată ştiinţă a identificării „arterelor energetice” din subsolul planetei – ramurile respective fiind denumite *Wouivre* (şerpi de sub pământ).

Dezvoltând aceste cunoaşteri ale celţilor antici şi prin verificări cu aparatură modernă, autorul francez explica astfel existenţa unor reţele de energii în subsolul planetei: Pământul ar absorbi energii ale Soarelui şi acestea s-ar „autoorganiza” ca o reţea de „corzi” simetrice, la o adâncime relativ redusă, care ar modula totodată unele emisii telurice; locurile de intersecţie identificate de radiestezii antici au fost considerate „sacre” datorită diferitelor efecte benefice ale acestora (pentru sănătate sau fertilitate). Concluzia sa e fermă: în mileniul I î.e.n., celţii din Galia antică, la fel ca multe dintre populaţiile antice evoluate, îi tratau cu respect pe radiestezii (şi pe clarvăzătorii) nativi şi le solicitau să descopere locurile cu emisii din sol ale unor energii benefice şi cu izvoare terapeutice oferite oamenilor de Mama Pământ – considerată o mare entitate vie. După identificările acestor emisii, grupurile de localnici le marcau şi pentru generaţiile următoare prin aducerea unor stânci cu forme alungite vertical – de felul celor aduse (probabil cu alte scopuri) de oamenii din Neolitic –, consacrate istoric printr-un cuvânt francez: *menhire*. Pe terenurile cu astfel de emisii construiau altare de închinare în care era adusă şi câte o statuie sculptată în lemn a unei divinităţi feminine cu un copil stând pe coapsele sale – pielea celor doi era însă vopsită cu o derutantă culoare neagră. În locurile cu menhire sau cu altare ale unor astfel de statui se făceau şi pelerinaje, dar acestea nu ar fi avut drept scop ritualuri magice sau religioase, ci dorinţa de a beneficia de energiile Mamei Pământ – care aveau efecte terapeutice şi, pentru femei, de creştere a fertilităţii. Totuşi, unii cercetători ai populaţiilor celte au ajuns la concluzia că ajutorul biologic obţinut de femei în „locurile sacre” ar explica şi faptul ciudat că aceste popoare ar fi preluat de la civilizaţii mai vechi cultul antic al unei divinităţi care sprijină familia şi în special

mamele. Cea mai răspândită ipoteză[24] de acest fel ar fi cea a preluării cultului egiptean al divinităţii protectoare a familiei şi implicit a stimulării fertilităţii – respectiv, cultul zeiţei Isis împreună cu copilul Horus, reprezentaţi cu pielea neagră – şi a transpunerii lui în numeroase sculpturi vopsite ale „mamei cu copil", aduse simbolic în altarele „locurilor benefice".

Legat de interesantul mod al celţilor de a marca emisiile telurice invizibile benefice, într-o arhivă de familie am descoperit o înregistrare unicat din ţara noastră. O fotografie făcută prin anii '60 ai veacului trecut unui grup de persoane care vizitau locuri istorice din judeţul Neamţ şi care au vrut să se fotografieze lângă un „monument ciudat" (ilustraţia 87) *a surprins o emisie telurică invizibilă din faţa unui* ***menhir*** aflat de milenii în centrul localităţii Poiana Teiului. Iată deci că explicaţia geobiologului francez pentru asemenea menhire-indicatoare arhaice este demonstrată în mod obiectiv şi în România! E, desigur, întru totul evident că întregul grup de persoane şi fotograful nu au văzut „aburul alb" care ieşea din sol în faţa lor şi care chiar a acoperit în poză o parte dintre persoanele aflate în partea stângă a imaginii. De fapt, în localitatea respectivă de pe valea râului Bistriţa există din timpuri neştiute acest „mare pietroi" vertical, total izolat de munţii din zonă; „legenda" lui locală este o simplă imaginaţie populară: stânca ar fi fost prăvălită din munte de diavol ca să blocheze cursul râului şi să inunde satul, pentru a-i pedepsi pe oameni pentru credinţa lor. La dimensiunile ei relativ reduse, este evidentă fantezia legendei. Ipoteza că ar fi un mare pietroi rămas vertical în pământ, care în timp ar fi fost dezvelit treptat de apa râului – ce şi-a retras apoi albia – nu este nici ea realistă: nu are nici o urmă de erodare. Pentru acest fragment alungit de stâncă – rămas solitar foarte ciudat într-o poziţie verticală – ar trebui cercetată o altă ipoteză. De fapt, în primul capitol am specificat că în masivul Ceahlău au fost înregistrate fotografic mai multe locuri cu emisii telurice invizibile (vezi, de exemplu, ilustraţia 10), iar la

mănăstirea din apropierea localităţii – de la poalele muntelui Petru Vodă – a fost surprinsă fotografic o altă evidenţă a unei emanaţii telurice cu efecte asemănătoare; or, toate aceste emisii – relativ apropiate, într-o zonă agitată geologic în vechime – conduc logic la o constatare de reală importanţă istorică: emisia invizibilă din sol a „aburului alb" – înregistrat de clişeul fotografiei din ilustraţia 87 – a fost percepută „cândva" de un radiestez antic al unei vechi populaţii care *avea şi tradiţia marcării printr-un menhir* a locurilor cu astfel de emisii benefice. (Este ştiut faptul că, dintre grupurile de populaţii celte ce au migrat spre sud-estul Europei în secolele V-III î.e.n., unele au venit în teritoriul carpato-danubian[25].) Această stâncă singuratică este oare singurul menhir-indicator din ţara noastră? Desigur, problema „cine *a adus* acel *menhir* acolo şi *când l-a adus* şi *cum l-a adus*", pentru a marca locul emisiei albe benefice, e mult mai complexă, având multiple implicaţii ştiinţifice.

Revenind însă la originea reală a statuilor divinităţii negre cu copil descoperite în vestul Europei, cititorul interesat poate găsi pe Internet numeroase sinteze oferite de diferiţi cercetători privind mulţimea şi originea reală a acestora – unele prezentări evidenţiind însă şi ipoteze subiective. Cea mai difuzată explicaţie – redată şi de autorul francez – este cea pe care am citat-o mai sus, a preluării de către unele populaţii europene a cultului mult mai vechi al zeiţei egiptene Isis; de exemplu, în prezentarea unor imagini de statui europene, pentru susţinerea acestei ipoteze, cercetătorul V. Battaglia a introdus comparativ şi statuia antică a zeiţei Isis cu copilul Horus ţinut pe coapse.

La începutul erei actuale, timp de multe secole, statuile divinităţii negre descoperite în zonele populaţiilor celte au fost desconsiderate ca fiind păgâne; totuşi, după ce s-a uitat, în timp, originea lor, asemănarea izbitoare cu reprezentările creştine ale Maicii Domnului cu copilul Iisus a condus în Evul Mediu la „adoptarea" acestor statui în catedrale şi biserici catolice din Europa: treptat, au început să fie venerate ca opere de cult

creştine – cunoscute în Franţa sub numele de „les Vierges noires”, iar în alte ţări sub numele de „Madone negre”[26]; în unele locaşuri au fost aduse chiar şi reproduceri medievale sculptate sau pictate. (Şi la noi în ţară există o asemenea icoană, considerată chiar „miraculoasă”, fiind o reproducere mai împodobită a „Madonei negre” din renumita icoană de la mănăstirea poloneză de la Częstochowa; aceasta a fost pictată special pentru biserica catolică din localitatea Cacica, judeţul Suceava – unde a fost adusă în anul 1809.)

Afirmaţia biogeologului francez privind originea şi *locul amplasării* statuilor antice ale „divinităţii negre” a fost confirmată şi în Spania. În mileniul I î.e.n., întreaga Peninsulă Iberică a fost cucerită de celţi (cunoscuţi după amestecarea cu populaţiile autohtone sub numele de „celtiberici”), iar aceştia au adus şi au împământenit felurite cunoaşteri şi ritualuri specifice – printre care şi identificarea locurilor cu emisii telurice benefice, urmată de marcarea lor cu statui ale „zeiţei negre cu copil”. Cea mai cunoscută dintre cele 18 „imagini” de acest fel descoperite în Spania, venerată de veacuri, se află în bazilica mănăstirii benedictine din impresionantul masiv stâncos Montserrat (la vest de Barcelona). Conform descrierilor din arhive, sintetizate[27] de profesorul universitar Luis José Grifol (din Barcelona), în urma observării unor fenomene ciudate de către un grup de păstori, aceasta a fost descoperită în primăvara anului 880 e.n. într-o peşteră din versantul sud-estic al masivului. Peştera a fost sanctificată sub numele de Santa Cueva. Abia în anul 1599 s-a construit la înălţime, la baza unor stânci impresionante, o mănăstire a călugărilor benedictini, statuia „acceptând” să fie adusă în marea bazilică. Astfel, de veacuri se practică şi acolo un pelerinaj permanent pentru venerarea statuii „Madonei negre” (ilustraţia 88) – denumită *Moreneta*. Amplasarea bazilicii a fost aleasă pe un „anumit teren”: pelerinii sunt mereu sfătuiţi să stea puţin într-un „anumit loc” din faţa intrării în locaşul de închinare, „pentru a primi energii benefice”. De fapt, în acel „loc” se produce o

emisie telurică percepută radiestezic la finalul secolului al XVI-lea, similară probabil cu cea de la Santa Cueva – care fusese percepută cu *un mileniu în urmă* de neştiuţi *radiestezi celtiberici*! O dovadă în plus a modului de alegere a terenului pentru amplasarea bazilicii acolo unde se manifesta o emisie telurică invizibilă este faptul că *locul* recomandat pelerinilor pentru a primi energii benefice se află pe *axul bazilicii* montane.

Verificând cunoaşterile radiestezice ale celţilor din Franţa consacrate în Antichitate, cu ajutorul unor măsurători făcute cu aparatura geobiologilor la câteva biserici medievale din Franţa şi la unele menhire, cercetătorul francez a ajuns la o concluzie pe care a generalizat-o însă poate prea uşor: multe dintre altarele locurilor şi ale locaşurilor de cult din Europa Apuseană ar fi fost amplasate, atât în Antichitate, cât şi în veacurile erei creştine medievale, pe terenuri unde s-ar fi perceput radiestezic emisii ale anumitor combinări de energii – respectiv, acolo unde s-ar intersecta două cursuri de ape subterane, dar şi cu o „coardă" a reţelei solare. De fapt, la asemenea intersecţii de cursuri ale unor ape subterane nu pot fi generate energii atât de intense încât să antreneze şi să producă erupţii ale unor mase de materii invizibile intens activate energetic la frecvenţele vibratorii specifice radiaţiilor albe strălucitoare – cum sunt cele înregistrate fotografic în diferite ţări, redate în ilustraţiile 85-91, 94-96. Dacă autorul cărţii ar fi obţinut asemenea înregistrări documentare, nu ar fi generalizat constatările făcute în acele locuri din Franţa. Legat de modul alegerii prin percepţii extrasenzoriale a „terenurilor benefice" pentru locaşurile de cult creştine din zona catolică a Europei, Alain de Luzan a remarcat însă un avânt medieval în aplicarea metodei – la câteva mari catedrale gotice din Franţa –, urmat totuşi de o interzicere brutală a „vrăjitoriei" respective: „Bisericile romane, templele şi catedralele gotice construite în secolele XII-XIII sunt amplasate astfel… Această cunoaştere a fost dată însă uitării… Cinci secole de

inchiziţie (din 1199 până la începutul secolului al XVIII-lea) au şters tot ce nu admitea dogma".

Şi la noi în ţară s-a folosit în diferite locuri metoda radiestezică moştenită din vechime de fiecare popor cu trecut istoric, atât în epoca medievală, cât şi mai târziu, până aproape de Epoca Modernă – cu aceeaşi schemă constructivă aplicată din vechime de celţi: *altarele să fie în locul cu intensitatea cea mai mare a emisiei*, *iar axul naosului* – pe cât posibil – *să fie în lungul frontului emanaţiei*. (Probabil că prin asemenea amplasări se urmărea ca, datorită efectelor benefice asupra credincioşilor, aceştia să fie şi mai atraşi de acele locaşuri – fapt care se constată şi în zilele noastre la anumite biserici vechi.) Schema constructivă respectivă, ţinută însă întotdeauna departe de cunoaşterea publică, este demonstrată clar de fotografii documentare obţinute atât la noi în ţară, cât şi în străinătate – cum este, de exemplu, şi cazul marii catedrale catolice medievale din oraşul german Köln, construită în secolul al XIII-lea.

Pe 6 ianuarie 2013, în timp ce vizita această monumentală operă a arhitecturii gotice chiar la marea sărbătoare a patronului său, profesoara universitară dr. Cristina Ionescu a fost impresionată de mulţimea clericilor catolici veniţi din toată lumea – care erau îmbrăcaţi în veşminte foarte variate; astfel, a făcut numeroase fotografii, atât la intrarea acestora pe culoarul central care se termina în faţa altarului, cât şi la finalul slujbei festive, când se retrăgeau pe acelaşi culoar. (O parte dintre imagini le-am prezentat în cartea *Uimitoarele fenomene din invizibil*, figurile 63-70.)

Clişeele care au înregistrat la început intrarea prelaţilor în locaş au surprins două fenomene stranii, nevăzute de mulţimea credincioşilor aflaţi acolo: de-a lungul culoarului central exista la nivelul pardoselii un strat discret de ceaţă alburie, iar la câţiva metri de la intrare imaginile prelaţilor au devenit confuze – la unii dintre ei porţiuni ale capului apărând efectiv *transparente*. Or, aceste fenomene aveau loc numai în culoarul median,

fotografiile persoanelor aflate în partea dreaptă şi în partea stângă a culoarului fiind perfect clare.

Demonstraţia cea mai evidentă a fost oferită de un număr mai mare de poze făcute la plecarea prelaţilor. Două imagini au redat în planul mai retras al porţiunii vizate de clişee un prim fapt semnificativ: în spaţiul liber din jurul altarului şi în extremitatea contiguă a culoarului, clişeele fotosensibile au surprins până la o înălţime de circa doi metri o ceaţă alburie invizibilă cu o densitate foarte redusă, ieşită localizat din pardoseală *numai în zona respectivă*; deci locul altarului fusese stabilit în urmă cu opt secole acolo unde emisia telurică era mai bogată. Celelalte clişee au oferit alte imagini stranii: *numai în spaţiul culoarului central* – dintre altar şi ieşire –, de unde nu mai apărea emanaţia ceţoasă, aveau loc emisii ale unor puternice energii fără emisii de materii activate! Acestea deformau însă în mod straniu imaginile prelaţilor – porţiuni din trupurile acestora „dispărând" şi oferind peliculei fotografice posibilitatea *să înregistreze,* ***prin acele porţiuni lipsă****, detaliile pereţilor şi ale persoanelor din spatele prelaţilor*. Unul dintre exemple este redat în ilustraţia 89. Din nou, în zonele laterale ale culoarului fotografiat, imaginile credincioşilor din băncile de pe ambele părţi erau total normale, fără nici cea mai mică modificare. Cât de tulburător este fenomenul fizic din imaginea respectivă, faţă de cunoaşterile noastre actuale: aproape jumătate din cap şi din partea dreaptă a trupului prelatului din prim-plan era parcă „dematerializată" într-o „altă realitate" – în care lumina reflectată de înalta fereastră vitrată şi de persoanele aflate spre perete „a traversat" trupul uman prin „partea lipsă", imprimând în clişeu toate detaliile acestora –, deşi trupul persoanei era tot acolo, în „realitatea noastră"!

Acest straniu fenomen fizic al „modificării realităţii" în manifestările energiilor emisiilor telurice la frecvenţe vibratorii mai ridicate – repetat şi în alte înregistrări din acea catedrală – a fost surprins şi în catedrala

mitropoliei din Iaşi – una dintre imaginile respective am inclus-o printre ilustraţiile din cartea citată mai sus, la figura 42. De fapt, energiile respective sunt mai potente decât radiaţiile luminoase, datorită frecvenţelor vibratorii mai mari, şi „au prioritate” la impresionarea peliculelor fotosensibile, oferind detalii dintr-o „altă realitate” – neperceptă de ochiul uman. Recent, am primit de la o turistă română trei înregistrări la fel de semnificative în acest sens, obţinute în august 2016, în mediu natural, într-un loc foarte izolat din munţii insulei Creta: de la baza „largului cazan stâncos” prin care se intră în „peştera lui Zeus” (conform mitologiei greceşti, acolo l-a născut zeiţa Rhea şi l-a ţinut ascuns în copilărie, pentru a deveni la maturitate „stăpânul Pământului şi al Universului”), a fost înregistrată o erupţie a unei dense ceţi invizibile albe. (S-ar părea că există o interesantă asemănare a unor emisii de energii telurice benefice la cele două peşteri „sanctificate” în Antichitate: „peştera lui Zeus” din Creta şi peştera Santa Cueva din masivul Montserrat, menţionată mai sus.) Dar această emisie din insula Creta a demonstrat o foarte stranie „transpunere în altă realitate”: imaginea persoanei îmbrăcate în rochie verde a fost transferată vertical instantaneu, la o înălţime de peste cinci metri. Rapiditatea „ridicării imaginii” se remarcă prin dâra verde ascendentă (ilustraţia 90) surprinsă de clişeu în fracţiunea de secundă a expunerii sale. Pelicula nu a mai înregistrat faptul că persoana se afla pe stâncile de la intrare, imaginea întregului trup fiind „adusă” de frontul emisiei telurice la înălţimea respectivă!

Chiar dacă printre înregistrările necesare ilustraţiei cărţii am putut prezenta doar una dintre fotografiile foarte sugestive din catedrala din Köln, întregul set de 26 de fotografii care mi-a fost oferit de profesoara universitară dr. Cristina Ionescu a demonstrat categoric concluzia pe care am enunţat-o mai sus: încă din Evul Mediu, multe locaşuri de cult creştine au fost amplasate pe locuri cu emisii telurice benefice, altarele fiind aşezate în epicentru, iar axul naosului fiind orientat pe cât posibil în

lungul faliei – mai lungi sau mai scurte – care conduce emanaţiile din adâncuri.

Pentru această constatare mă bazez în mod inedit şi pe înregistrări fotografice documentare obţinute în ţara noastră. Printre numeroasele serii de fotografii care au înregistrat ciudate fenomene din invizibil şi mi-au fost oferite în special pe parcursul ultimilor ani, am putut identifica alegerea terenurilor „benefice" în baza unor „percepţii radiestezice" şi construirea a şase locaşuri de cult ortodoxe cu amplasarea altarelor şi a axului fiecărui naos conform schemei descrise mai sus. Mai mult: unele înregistrări fotografice au evidenţiat faptul că, în două cazuri, emanaţiile telurice surprinse în interiorul construcţiilor respective erau chiar mai puternice decât cele descrise şi ilustrate anterior în cadrul acestui capitol şi decât în cazul deosebit al emanaţiei alb-albastre de la Costeşti – prezentat în primului capitol.

O înregistrare edificatoare a amplasării altarelor pe locul unde este centrul emisiilor telurice a fost obţinută „întâmplător" de inginera Lucica Gorea, care în aprilie 2016 a ajuns în oraşul Galaţi, unde s-a dus şi ca să se închine la catedrala episcopală şi apoi a fotografiat şi impunătoarea catapeteasmă. Probabil că anumite percepţii preluate doar în subconştient i-au sugerat să expună câteva clişee tocmai în momentele în care în altar avea loc o erupţie telurică nevăzută: prin „porţile împărăteşti" întredeschise, un clişeu a surprins în interior un puternic şuvoi invizibil de materii alb-strălucitoare, care, prin destindere, îşi pierdeau însă activarea, dispersându-se ca o ceaţă albastru-deschis (ilustraţia 91), similară cu cea de la cetatea Costeşti. Este, într-adevăr, de remarcat faptul că emisia şuvoiului principal era localizată strict în centrul spaţiului altarului, în faţa catapetesmei, spre naos nemaifiind emisii albe; totuşi, în zona respectivă erau anumite emisii periferice, pe care atât ilustraţia 91, cât şi alte imagini le-au înregistrat doar prin deplasări *oblice* ale luminilor reflectate de icoane şi ale flăcărilor de la candele; formele alungite ale acestor lumini

indicau „împingerea” foarte rapidă a fotonilor prin presiunea fluxului emisiei materiilor fine invizibile emise din sol – care în porţiunea mai scurtă şi mai îngustă a faliei din exteriorul altarului îşi pierduseră din activarea radiantă.

O altă dovadă a modului de alegere a amplasamentelor unor locaşuri de cult în funcţie de localizarea emisiilor telurice care au un front ceva mai alungit de emanare a fost fotografia doamnei inginer Lucica Gorea, din mai 2011, de la biserica Talpalari din Iaşi. Înregistrările documentare obţinute acolo confirmau clar că, în urmă cu peste două secole, şi la această biserică poziţia altarului a fost stabilită pe locul erupţiei principale, dar emanaţia se producea şi pe o anumită porţiune alungită a faliei, astfel că a fost posibil ca axul naosului să fie efectiv orientat constructiv tocmai deasupra acelui front emisiv – perceput în prealabil de un radiestez localnic. Două înregistrări fotografice unicat ale acestui fenomen – care au surprins un bogat şuvoi de materii invizibile albe erupte în centrul altarului şi cu o continuare în axul naosului până pe la jumătatea locaşului – le-am publicat în cartea *Uimitoarele fenomene din invizibil* (figurile 72 şi 73); drept urmare, nu le-am mai preluat şi în acest volum.

Dintre variatele fotografii care au surprins manifestări ale permanenţei unor potente emisii telurice în locaşuri de cult din partea estică a ţării noastre, am selectat numai câteva din mai multe seturi obţinute de persoane diferite în acelaşi edificiu – deşi toate înregistrările seturilor respective demonstrau un fapt impresionant: în catedrala mitropoliei din Iaşi (construită pe locul unei vechi biserici din secolul al XV-lea) se produc de asemenea extinse emisii telurice, deosebit de puternice, din materii invizibile activate la frecvenţele vibratorii ale culorii albe – care, în mod similar, se destind în ceţuri albastre şi doar uneori cu mici şuvoaie de alte culori. Începând din anul 2011 şi în anii următori, înregistrările fotografice ale unor fenomene fizice invizibile cu totul deosebite obţinute

de inginera Lucica Gorea în marele naos al catedralei au constituit începutul unei colecţii documentare cu totul ieşite din comun; aceasta a fost extinsă apoi cu seturile de înregistrări la fel de stranii obţinute de directoarea Artemiza Ivanciuc în cursul anului 2014 şi ulterior cu grupul de poze obţinute de avocata Iulia Iacobuţă. Clişeele respective au fost expuse de persoane diferite, în perioade diferite, în acelaşi spaţiu al monumentalului locaş din Iaşi, şi mi-au oferit posibilitatea de a cunoaşte noi aspecte ale straniei ramuri a fizicii materiilor invizibile şi de a face analize comparative extinse ale imaginilor din diferitele seturi de înregistrări ale fenomenelor similare produse în alte locuri din ţară şi din lume.

Deşi la slujbele religioase din catedrala ortodoxă de la Iaşi participă discret şi îngeri nevăzuţi (cum am exemplificat în ilustraţiile 67, 69 şi 72), unele dintre activităţile lor de stimulare a gândirilor înalte – care „au vrut" efectiv să fie fotografiate – sunt cu totul impresionante; neexistând o invocare profundă pentru „un semn divin anual" de nivelul rugăciunii Sfântului Grigorie făcute la începutul secolului al IV-lea la Sfântul Mormânt, nu s-a ajuns ca aceştia să ofere manifestări deosebite cu repetări tradiţionale la anumite date. Dar şi aceşti îngeri, activând energetic suplimentar, prin propriile energii-gând, materii invizibile emanate de Pământ, produc adesea, în mod neştiut, atât alinări sufleteşti şi trupeşti, cât şi remarcabile „demonstraţii ştiinţifice" ale unei fizici mult mai ample; unele „demonstraţii" le-am relevat în cartea *Uimitoarele fenomene din invizibil*, prin figurile 36, 42, 77-88.

Însă pe linia evidenţierii comparative a intensităţii emisiei telurice mai sporite din catedrala din Iaşi, o primă dovadă cu caracter general (selectată din numeroase înregistrări asemănătoare obţinute în ani diferiţi de persoane diferite) este imaginea ilustraţiei 92: clişeul respectiv a surprins din invizibil extensia unei dense emisii difuze ce se manifesta în marele naos, fără ca oamenii să o perceapă, deşi aceasta le activa efectiv

propriile corpuri eterice – stimulând ieşiri roşii la fel de nevăzute din trupurile persoanelor aflate în zona respectivă.

Este interesant de remarcat un fapt întru totul sugestiv: culoarea materiei invizibile a întregului strat de „ceaţă” în galben-deschis era asemănătoare „ceţii” invizibile (galben mai închis) din zona Sfântului Mormânt – redată în ilustraţia 84. Spre deosebire de emisiile mai „potente energetic” de la orele amiezii din Ierusalim şi din Iaşi – care radiau în alb (cu detentă în nuanţe de albastru) –, ambele emisii de materii gălbui invizibile produse la ore mai apropiate de seară erau activate la potenţe energetice mai reduse: frecvenţa vibratorie a culorii galbene este mai scăzută faţă de cea a radiaţiilor albe. Această similitudine a variaţiei zilnice a culorilor emanaţiilor nevăzute ar părea deci specifică emisiilor telurice din materii invizibile, fiind probabil o consecinţă a „programelor diurne” ale proceselor fizice din schimburile de energii „cosmotelurice” dintre planeta noastră şi sursele din spaţiu: Soarele, stelele etc. Desigur, asemenea înregistrări fotografice documentare, care oferă similitudini comparative, au şi o reală valoare ştiinţifică pentru specialiştii domeniului. Şi aceasta cu atât mai mult cu cât în seturile de imagini care mi-au fost oferite există şi alte detalieri ale emisiilor respective, care au fost înregistrate la diferite intervale diurne dintre „izbucnirile” maselor de materii invizibile activate ce vin din adâncuri. Ilustraţia 92 redă clar o emanaţie sporită în acest locaş, deşi la catedrala din Iaşi masele de materii fine mai trebuie să traverseze în partea finală şi două planşee groase de beton armat (de la pardoseala şi tavanul subsolului).

Faptul că potenţa energetică a emisiilor diurne este mai mare în orele amiezii a fost evidenţiat şi de alte înregistrări fotografice obţinute în naosul catedralei mitropolitane din Iaşi; am relevat acest lucru şi anterior: figurile 56 şi 60 din cartea *Uimitoarele fenomene din invizibil* au redat clar emisia prin pardoseală a unei „ceţi albe invizibile” ce activa intens

corpuri eterice ale persoanelor şi producea chiar şi „dispariţii aparente” ale unor părţi din picioarele acestora (figurile 61 şi 62).

Pentru a accentua importanţa acestui fenomen invizibil, în ilustraţia acestei cărţi redau şi o altă înregistrare din partea stângă a naosului – ilustraţia 93 –, care evidenţiază potenţa energetică deosebită a „ceţii albe nevăzute” venite din adâncurile solului: deşi stratul ceţos mai dens nu se ridicase mai mult de la pardoseală, energia degajată la detenta din aer activase intens ieşiri ale corpurilor eterice din trupurile persoanelor aflate în zona emisiei – ieşiri „împinse” oblic de presiunea destinderii „ceţii”, la câţiva metri deasupra acestora. (Diferenţele de culori din „ieşirile eterice” de la fiecare persoană se datorează faptului că în porţiunile îmbrăcate ale trupului corpul eteric antrenează şi pigmenţii culorilor îmbrăcămintei – fapt demonstrat şi în cărţi anterioare.)

Foarte impresionante sunt, desigur, şi fotografiile care au surprins mult mai puternicele emisii de „materii albe cu destindere albastră” – care şi în catedrala de la Iaşi se produc chiar pe *axul central al naosului* (de exemplu, ilustraţia 94) sau pe zone doar cu „lumina albastră”, combinată uneori (ilustraţia 95) cu mici şuvoaie de alte culori. (După cum am arătat mai sus, şi la emisiile de la Sfântul Mormânt a fost sesizată apariţia unor şuvoaie ce radiau în alte culori.) Legat de extinsele şi extrem de potentele „emisii albastre” de la catedrala ortodoxă din Iaşi, mai este de relevat şi un alt fapt important: zilnic sunt prezenţi credincioşi veniţi să se închine la moaştele Sfintei Parascheva (în partea dreaptă a naosului), dar şi la icoana considerată „făcătoare de minuni” a Maicii Domnului – aflată în partea stângă a naosului. Or, din fotografiile făcute în faţa acestei icoane rezultă că în porţiunea respectivă survin adesea puternice „izbucniri” ale unor emisii telurice cu mase mari de materii fine invizibile, activate intens să radieze în special în albastru-deschis (ilustraţia 95). De la acţiunea benefică a acestor radiaţii nepercepute de oameni, care se tot repetă, ar rezulta de fapt, în cea mai mare măsură, efectele deosebite pe care le-au

constatat în timp credincioşii cu suferinţe alinate după ce au stat să se roage în faţa acestei icoane. Şi fac această afirmaţie pentru că un exemplu similar înregistrat fotografic ca un fenomen energetic de asemenea foarte puternic se produce de veacuri şi în biserica celei mai mari mănăstiri de la poalele Carpaţilor Orientali.

Pe un loc indicat de un radiestez localnic, probabil ales anterior pentru construirea unui schit în pădurea de la vest de oraşul Târgu Neamţ, domnitorul Alexandru cel Bun a hotărât construirea marii Mănăstiri Neamţ – ce avea să devină în scurt timp un adevărat centru religios al Moldovei. În semn de apreciere, Manuel al II-lea Paleologul – împăratul Bizanţului – i-a trimis pentru acest locaş o icoană a Maicii Domnului (care ar fi fost pictată cu opt veacuri înainte şi oferită temporar diferitelor locaşuri de cult mai importante, ajungând să stea o perioadă şi în catedrala Sf. Petru de la Vatican). La reconstrucţia monumentală a bisericii mănăstirii în timpul domniei lui Ştefan cel Mare – ca act de mulţumire pentru „ajutorul divin" primit în numeroasele lupte cu otomanii – această icoană a beneficiat de un iconostas deosebit, întrucât devenise cunoscută şi ea ca fiind „făcătoare de minuni"; şi acest renume l-a păstrat până în ziua de azi, numeroşi credincioşi constatând de-a lungul timpului efecte deosebite în urma rugilor prelungite în faţa icoanei. În cursul veacurilor, energii binefăcătoare, tămăduitoare au venit însă mereu lângă iconostas din pământ. În luna mai 2014, doamna A. Ivanciuc a fotografiat icoana şi oamenii îngenuncheaţi acolo şi a rămas surprinsă când a văzut ce a înregistrat clişeul: chiar lângă acest iconostas din axul naosului, o adevărată „erupţie" invizibilă a unei materii strălucitoare în alb se destindea înspre cadrul icoanei şi pe deasupra acestuia (ilustraţia 96), dispersându-se (în partea stângă a imaginii) în materii albastre. Puternicul câmp de energie radiat în jurul emisiei, chiar de la pardoseală, s-a evidenţiat şi printr-un fenomen suplimentar: activase şi ieşiri ale unor

corpuri invizibile ale credincioşilor din faţa iconostasului, unii având chiar şi „aure” albastre şi violete.

Recent am primit fotografii făcute în mai 2016 în interiorul catedralei de o altă persoană cu capacitatea obţinerii de înregistrări din invizibil, iar două imagini au confirmat persistenţa emisiei telurice, care la ora respectivă avea însă o intensitate redusă. Totuşi, aceste imagini mi-au oferit o confirmare a faptului că şi în cazul acestei mari biserici emisia din pardoseală a materiei albe invizibile avea însă o prelungire *tot în axul naosului*, dar pe o porţiune mai redusă, şi anume doar în interiorul compartimentării unde se aflau iconostasul şi catapeteasma altarului.

Iată deci că în zone geografice diferite, la Ierusalim şi în vestul Spaniei, la cetatea dacică Costeşti, la catedrala medievală din Köln, la mănăstirea Neamţ, la catedrala ortodoxă din Iaşi şi la piramidele de la Giseh, la intrarea în „peştera lui Zeus” din insula Creta, la Lhasa, de-a lungul anilor s-a înregistrat documentar acelaşi gen de emisii telurice cu radiaţii invizibile în alb, care adesea devin albastre şi apoi dispar rapid în aer. Asemenea emanaţii sunt evident un fenomen specific planetei noastre, care, pe de o parte, confirmă tradiţii ale efectelor lor benefice şi ale unor fenomene stranii – considerate adesea „minuni” –, iar pe de altă parte confirmă cunoaşterile actuale neoficiale ale „fizicii materiilor invizibile”: în paralel cu propriile emanaţii produse de nucleul fierbinte al planetei, Pământul are şi o respiraţie energetică diurnă. Prin studii extinse făcute de cercetători nonconformişti occidentali – care au pus bazele acestei „fizici apocrife” – s-a putut demonstra un fenomen fundamental (dar nerecunoscut încă în mod „oficial”): începând de la miezul zilei, corpul planetei absoarbe zilnic din atmosferă mase imense de particule ale materiilor fine invizibile – în special pe cele denumite „eter chimic” –, care sunt încărcate energetic de radiaţia cosmică şi solară; în cursul dimineţii următoare şi până după prânz, restituie „masele eterice” în cele mai diferite locuri ale globului – care uneori au o activare energetică

remanentă, în multe locuri fiind mult sporită de propriile energii emise din adâncurile zonelor fierbinţi. Însă o cunoaştere suplimentară determinată de cercetătorii „nonconformişti” în a doua jumătate a veacului trecut, foarte semnificativă, este confirmată clar de înregistrările fotografice unicat prezentate mai sus: din cele patru tipuri de materii invizibile „eterice” studiate de cercetători, particulele „eterului chimic” au în spectrul radiaţiilor din invizibil frecvenţa vibratorie specifică unei valori armonice a *culorii albastre*. Deci în locurile în care emisiile telurice invizibile sunt înregistrate fotografic sau sunt percepute „vizual” de unele persoane ca având culoarea albă ce se transformă în azur şi albastru-deschis, şuvoaiele sau masele respective sunt compuse cel mai adesea din „eter chimic” intens activat energetic.

Înregistrările fotografice documentare descrise mai sus, completate cu altele, similare, obţinute şi într-o altă mănăstire, precum şi în două biserici mai vechi din Iaşi, evidenţiază un aspect cu caracter general: deşi au existat în trecut şi există şi în zilele noastre persoane cu capacităţi radiestezice, care *au perceput respiraţia energetică benefică a Pământului*, imensa majoritate a oamenilor nu au cunoscut şi nu cunosc nici acum existenţa şi importanţa fizică a acestor emisii telurice. Totuşi, unii monahi sau slujitori ai diferitelor locaşuri de cult le-au aflat existenţa şi aspecte ale manifestărilor specifice şi, într-o anumită măsură, poate chiar şi programul zilnic – prin percepţii directe sau prin radiestezi locali; mai mult, au ţinut ascunsă originea lor, dorind ca prin aura de fantastic a calificativului de „minune” să se întreţină o atracţie pentru locaşurile respective şi spre sentimente tot mai înalte ale credinţei. După cum a specificat şi autorul H.K. Skarlakidis, tendinţa de ascundere a manifestărilor fizice a fost întreţinută de-a lungul veacurilor şi în cazul „uimitoarelor fenomene” de la Sfântul Mormânt şi, respectiv, din Biserica Învierii de la Ierusalim, cu toate că acolo s-a ştiut mereu intervalul orar de „izbucnire” a emanaţiei principale la care trebuia să fie prezent patriarhul.

Dar în aceste cazuri de „tăinuire” nu s-a ţinut cont de cuvintele Mântuitorului, reluate de evanghelistul Marcu 4, 22: „Căci nu este ceva tăinuit, care să nu se vădească, sau ceva ascuns, care să nu iasă la iveală”.

Totuşi, omenirea a intrat într-o etapă cu totul distinctă a evoluţiei sale, progresul multilateral al civilizaţiei terestre accentuându-şi extraordinar ritmul, prin „dezvoltarea cunoaşterilor” ştiinţelor materialiste şi prin reactualizarea mai recentă şi dezvoltarea ştiinţelor spirituale. Or, în acest context, însăşi dezvoltarea sentimentelor şi a credinţei cu recunoştinţă şi iubire pentru Divinitatea Creatoare, pentru Fiinţele Înalt Spirituale şi pentru Ierarhiile Spirituale Superioare devine tot mai profundă prin cunoaşterea extinsă a fenomenelor naturale – fie ele şi „uimitoare”, toate având la bază „legile fizice divine” concepute primordial de Tatăl Creator Unic. În cazul acestor emanaţii telurice, prin cunoaşterea lor, oamenii vor fi chiar mai atraşi în acele locaşuri de rugăciune; ştiind că acolo sunt mereu energii benefice oferite de Mama Pământ, ei vor mulţumi cu mai profundă recunoştinţă Tatălui Divin şi Fiinţelor Spirituale Superioare – care, prin variatele lor misiuni, *ajută permanent omenirea* să-şi realizeze *ţelul fundamental* pentru care a fost creată: *evoluţia continuă a miliardelor de fiinţe spirituale umane ce se întrupează mereu pe această planetă pentru a-şi descătuşa şi dezvolta toate capacităţile şi talentele creative latente cu care au fost înzestrate primordial.*

Note

1. Bailey, A.A., *Iniţierea umană şi solară*, Editura Neuron, Focşani, 1995.
2. Swami Narayanananda, *Kundalini Shakti*, Editura Ananda Kali, Bucureşti, 1994.
3. Vezi cap. 1, n. 5.

4. În Egiptul antic, activităţile specifice multor zei – şi implicit redările lor artistice – au fost modificate de-a lungul veacurilor şi uneori chiar de la o regiune la alta. De exemplu, zeiţa Nut a avut în perioade diferite trei feluri de reprezentări – în una chiar sub forma unei vaci uriaşe pe bolta cerului. Însă, într-o altă reprezentare picturală antică, imaginea „zeiţei cu pelerina de zbor" a fost transpusă şi zeiţei Maat, a „Adevărului şi Dreptăţii". Dar în pictura respectivă Maat nu mai avea sub tălpi „motorul- rachetă al deplasării aeriene". Reprezentarea similară a „pelerinei penate" s-a datorat probabil faptului că şi Maat „zbura prin aer" sau poate era o simplă copiere într-o altă regiune a aceluiaşi mod de venerare… (Această imagine antică a fost publicată în cartea lui Drunvalo Melchizedek *Floarea Vieţii*, ed. cit., figurile 5-10.)
5. Vezi cap. 1, n. 1.
6. Kernbach, V., *Dicţionar de mitologie generală*, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1989.
7. În credinţa ebraică, îngerii au o importanţă deosebită datorită intervenţiilor benefice în toate domeniile vieţuirii întrupate, precum şi în Lumea de Dincolo. Dintre numeroasele exemple descrise în literatura religioasă, iată două, succinte, dar semnificative, oferite de autorul Moshe Idel în cartea *Perfecţiuni care absorb. Cabala şi interpretare* (Editura Polirom, 2004): „din tratatul *Sefer ha-Heşeq* aflăm că «nume pure şi secrete… l-au învăţat îngerii pe Moise – maestrul nostru – când s-a înălţat la ceruri şi a primit Tora»"; „teoriile despre îngerii însărcinaţi să răspundă de activitatea intelectuală cea mai importantă în iudaism – alcătuirea cărţilor şi a comentariilor clasice – erau foarte active în Evul Mediu târziu".
8. Fizicianul american Drunvalo Melchizedek – devenit unul dintre reputaţii instructori spirituali contemporani – a expus în volumul 1 al cărţii *Floarea Vieţii* o convingere rezultată dintr-o extinsă

documentare şi din cercetări făcute în Egipt: creştinismul ar fi preluat şi un fond religios derivat din religia antică a egiptenilor. Deosebirea esenţială ar fi însă în privinţa noţiunii creştine a Divinităţii Absolute – Dumnezeu fiind Creatorul Unic.

9. Dionisie Pseudo-Areopagitul, *Ierarhia Cerească*, Editura Cartea Românească, Chişinău, 1932.
10. Steiner, R., *Din Cronica Akasha*, Editura Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1987.
11. Gheorghiţă, F., *Strania energie a gândirii*, Editura Polirom, Iaşi, 2014.
12. Pleşu, A., *Despre îngeri*, ediţia a II-a, Editura Humanitas, Bucureşti, 2015.
13. Mitel, D., *Acum, aici, este tot ceea ce avem*, Editura For You, Bucureşti, 2014.
14. Vezi cap. 1, n. 15.
15. Blavatsky, H.P., *La Doctrine Secrète*, ediţia a III-a, Soc. Théosophique, Paris.
16. Weinberg, S., *Primele trei minute ale Universului*, Editura Politică, Bucureşti, 1984.
17. Wright, R., *Three Scientists and Their Gods*, Times Book, 1986.
18. Thuan, T.X., *La mélodie secrète*, Fayard, Paris, 1988.
19. Guitton, J., *Dieu et la science*, Grasset & Fasquelle, Paris, 1991.
20. Schrödinger, E., *Spirit şi Materie*, Editura Politică, Bucureşti, 1980.
21. Reich, W., *Cosmic Superimposition*, Rangeley, 1951; Marti, E., *The Four Ethers*, Schaumberg, 1984; Constable, T.J., *The Cosmic Pulse of Life*, ediţia a II-a, Borderland Sciences, 1990.
22. Skarlakidis, H., *Sfânta Lumină*, Editura Evanghelismos, Bucureşti, 2011.
23. De Luzan, A., *Sănătatea voastră la loc sigur*, ediţia a III-a, Editura Performantica, Iaşi, 2015. În acest volum, extrem de instructiv, autorul a evidenţiat şi faptul că alegerea terenurilor pentru construcţii şi chiar

pentru morminte era o ştiinţă bine dezvoltată în Antichitate. În acest sens, a observat menţionarea ei în scrieri sanscrite din zona hindusă din mileniul II î.e.n. – sub numele *Vastu Shastra*; fiind preluată treptat în Tibet şi în China, apoi şi în Japonia, câteva veacuri mai târziu, a fost consemnată în texte antice chineze ca o tehnică dezvoltată sub numele de *Feng Shui* – menţinută şi cunoscută şi în zilele noastre. (Editura Polirom a publicat mai multe traduceri ale unor autori care au scris cărţi foarte instructive privind utila aplicare a acestei ştiinţe antice.)

24. Alţi cercetători au considerat că, sub influenţa grecilor antici, celţii ar fi preluat cultul divinităţii Artemis, care, printre numeroasele activităţi ca fecioară singuratică, era şi protectoarea calităţilor feminine şi vindecătoare de boli. În celebrul templu care i-a fost dedicat la Efes ar fi rămas o statuie care o reprezenta cu pielea neagră – dar fără copil în braţe; o fotografie a statuii respective a fost postată pe site-ul interfaithmary.net/pages/blackmadonna.html. Pe acelaşi site este menţionată şi ipoteza altor cercetători: preluarea, tot din Asia Mică (probabil prin intermediul grecilor), a unui cult foarte vechi, cel al zeiţei frigiene Cibela – Mamă Natură şi „mamă a zeilor”; în reprezentările artistice, aceasta avea de asemenea faţa neagră.

25. Giurăscu, C.C., *Istoria românilor*, ediţia a II-a, Editura ALL, Bucureşti, 2003. În volumul 1, cunoscutul istoric a specificat în subcapitolul „Năvălirea celţilor” faptul că, începând de prin anul 300 î.e.n., „neamurile de *anarţii* şi *britolagi* pătrund chiar în interiorul Daciei, iar în nordul Moldovei şi în Galiţia se aşază *tauriscii*. Mai bine de două veacuri – până la domnia marelui Burebista – a durat puterea celţilor”. Vezi şi Stan, M., Vornicu, C., *Istoria lumii pentru toţi*, Editura Niculescu, Bucureşti, 2007. În capitolul despre celţi, profesorul C. Vornicu menţiona: „Unele triburi celtice au ajuns, prin secolul IV î.Hr., şi pe teritoriul dacilor… Convieţuirea dacilor cu celţii

a dus, până la urmă, la asimilarea celţilor în masa autohtonilor – proces încheiat deja în secolul al II-lea î.Hr.”.

26. Pe Internet, sub titlul „Black Madonnas/Vierges noires”, este specificat faptul că cea mai veche statuie a unei Madone negre – zeiţa din Laussel – ar fi fost găsită în Franţa, într-o peşteră din munţii departamentului Dordogne – această sculptură fiind datată cu circa 23.000 de ani înaintea erei noastre! Arheologic, ar fi o reprezentare a Mamei Pământ, ca zeitate lunară. Multe statui de acest fel descoperite în Europa – şi în special în Franţa şi în ţări limitrofe – provin însă din timpuri mai apropiate de noi: cucerind treptat în cursul mileniului I mari părţi ale Europei, populaţiile celte au răspândit în multe zone metoda radiestezică a depistării emisiilor telurice benefice şi a marcării acestora cu menhire sau cu statui ale divinităţii feminine negre. După multe veacuri, statuile au fost „adoptate” treptat în catedrale şi biserici creştine catolice, ca imagini ale Maicii Domnului – sub sintagma generalizată „Madona neagră”; în unele locaşuri au fost aduse chiar şi reproduceri mai târzii, sculpturi sau icoane. Iată doar unele exemple dintre cele redate în bogata şi *variata* prezentare pe Internet a acestei tematici: în locaşuri de cult catolice din Franţa sunt venerate – statui şi câteva icoane – 55 de imagini ale „Fecioarei negre” („Vierge noire”), în Italia, 20, în Spania, 18, în Germania, 15, în Belgia, 9, în Elveţia, 7, în Austria, 7. Astfel de „imagini” au fost „adoptate” şi în alte ţări europene. Prin extinderea ritualurilor creştine, au ajuns chiar şi pe alte continente: în ţări din America, Asia, Africa au fost reproduse asemenea opere de artă în unele catedrale locale. Majoritatea acelor locaşuri de cult au devenit, de-a lungul veacurilor, locuri de pelerinaje anuale pentru venerarea „Madonei negre”, în ultimul secol devenind şi obiective turistice.

27. Grifol, L.J., *Vivencias de un contactado*, Karma 7, Barcelona, 1994. Autorul – profesor universitar la Barcelona – a urcat de mai multe ori

pe masivul Montserrat (1.243 m) şi a făcut fotografii, dar a fost surprins de înregistrarea unor „forme luminoase” care se deplasau ori staţionau la înălţimi destul de reduse (ilustraţia 22) şi care treptat i-au demonstrat un „comportament inteligent”; după un timp a reuşit chiar să comunice într-o anumită măsură cu unele dintre acestea. Cercetând un eventual istoric al „apariţiilor”, a descoperit în paralel şi o interesantă conexiune cu „Madona neagră” din bazilică. În primăvara anului 880, şapte păstori au văzut deasupra versantului sud-estic al masivului nişte forme luminoase; una a coborât mult şi a dispărut printre stânci; la scurt timp, păstorii au auzit din locul respectiv o muzică ciudată. Fenomenul s-a repetat şi în alte zile, aşa că i-au povestit „minunea” seniorului de Riussech. Acesta a venit în zonă şi a văzut şi a auzit la rândul său straniile manifestări. Drept urmare, l-a informat despre „miracol” pe episcopul din Manresa. Prelatul a cerut localizarea „sursei muzicale”, care s-a dovedit a fi o grotă neştiută. În ziua de 25 aprilie 880 a venit şi el acolo; după tăierea copacilor şi îndepărtarea stâncilor care blocau intrarea, a descoperit înăuntru tulburătoarea statuie a unei femei cu un copil pe genunchi, care se asemăna foarte mult cu pictura Madonei cu copilul Iisus din catedrală. Pielea acestora era vopsită însă în negru. A poruncit să se desprindă statuia de soclu şi să fie dusă pentru venerare în catedrala oraşului, dar ordinul lui nu a putut fi îndeplinit: oamenii care au încercat să o ia de acolo au paralizat subit. Toate manifestările respective au fost dirijate oare de suflete umane mult evoluate (poate chiar de sufletele *druizilor* care cu veacuri înainte au dus statuia în peştera cu o emisie telurică benefică) sau de îngeri care cunosc şi susţin atemporal „planul” evoluţiei spirituale a oamenilor din acea zonă? Ordinul episcopului a fost îndeplinit abia după mai bine de şapte secole.

Ilustraţia 1. Urma unei tălpi încălţate a unui om, veche de circa o sută de milioane de ani, descoperită pe o stâncă de pe muntele Ceahlău (vara 2008; foto: geolog Constantin Andraş)

Ilustraţia 2. Dovada că acea urmă pietrificată era a tălpii unui om care a trăit către finalul Erei Secundare (malul râului Paluxy, Texas; foto: prof. univ. A.E. Wilder-Smith)

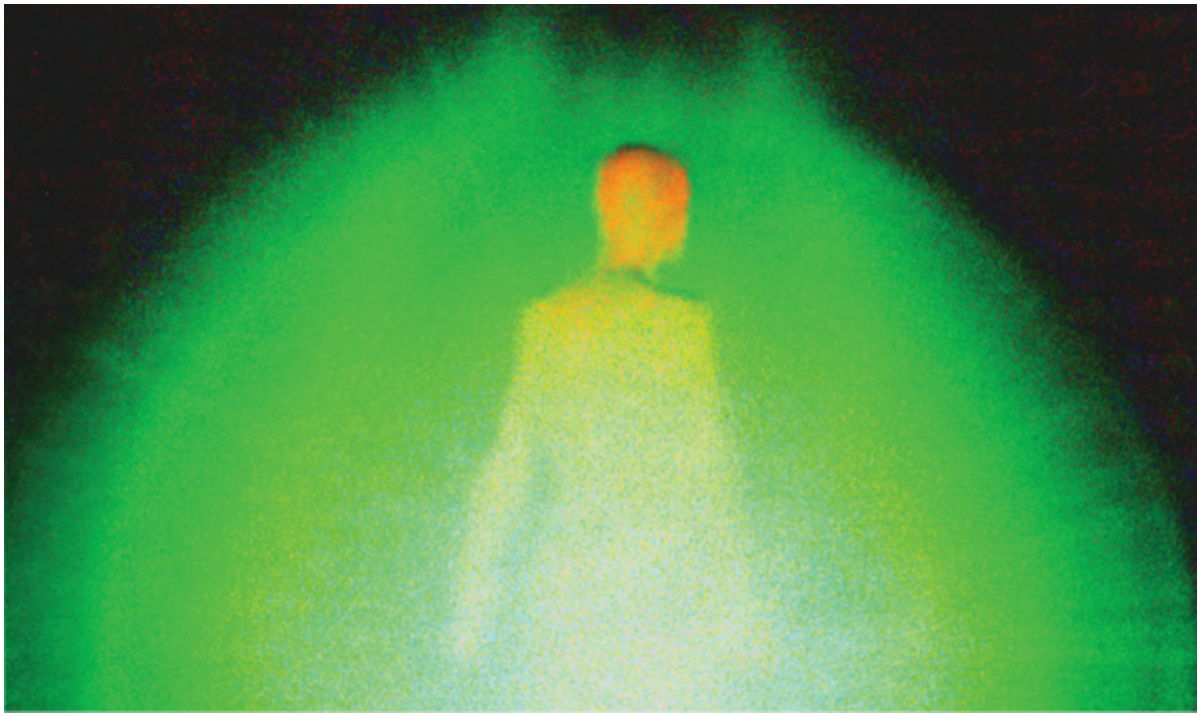

Ilustraţia 3. Aparatele medicale cu biorezonanţă prezintă şi radiaţia invizibilă a corpului eteric uman (Iaşi; foto: medic Beatrice Lucache)

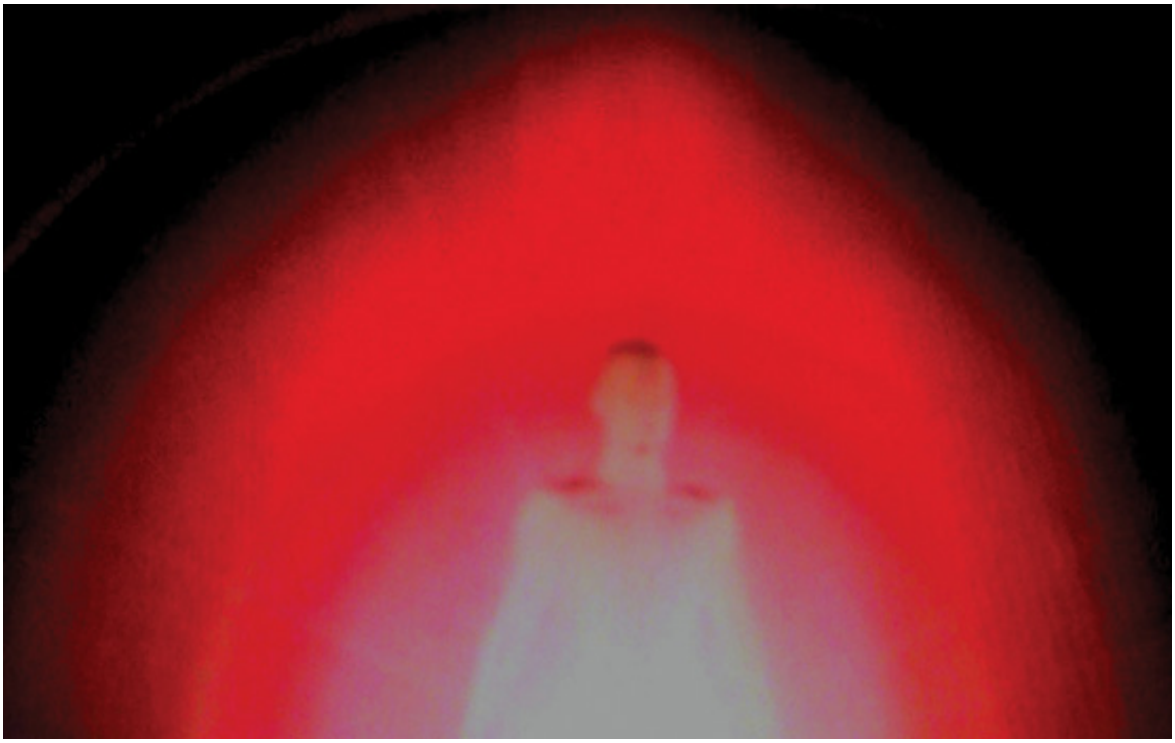

Ilustraţia 4. Culoarea radiaţiei corpului eteric variază de la om la om, în funcţie de afecţiune, dar şi de „felul” gândirii (foto: medic Beatrice Lucache)

Ilustraţia 5. Gândirea concentrată activează ieşiri din trup ale corpurilor invizibile: eteric (roşu), mental-inferior (galben), mental-superior (alb) (Iaşi, mănăstirea Bucium, 06.07.2013; foto: inginer Lucica Gorea)

Ilustraţia 6. Plăcerea naturii a activat ieşirea roz a corpului eteric, dar o energie neştiută a stimulat şi o ieşire roşie mai extinsă (cetatea Costeşti, Hunedoara, vara 2014; colecţie: preot Vasile Ungureanu)

Ilustraţia 7. Aproape de ruinele cetăţii dacice Costeşti, clişeul a surprins o erupţie invizibilă din sol a unor materii fine ce radiau în albastru-deschis

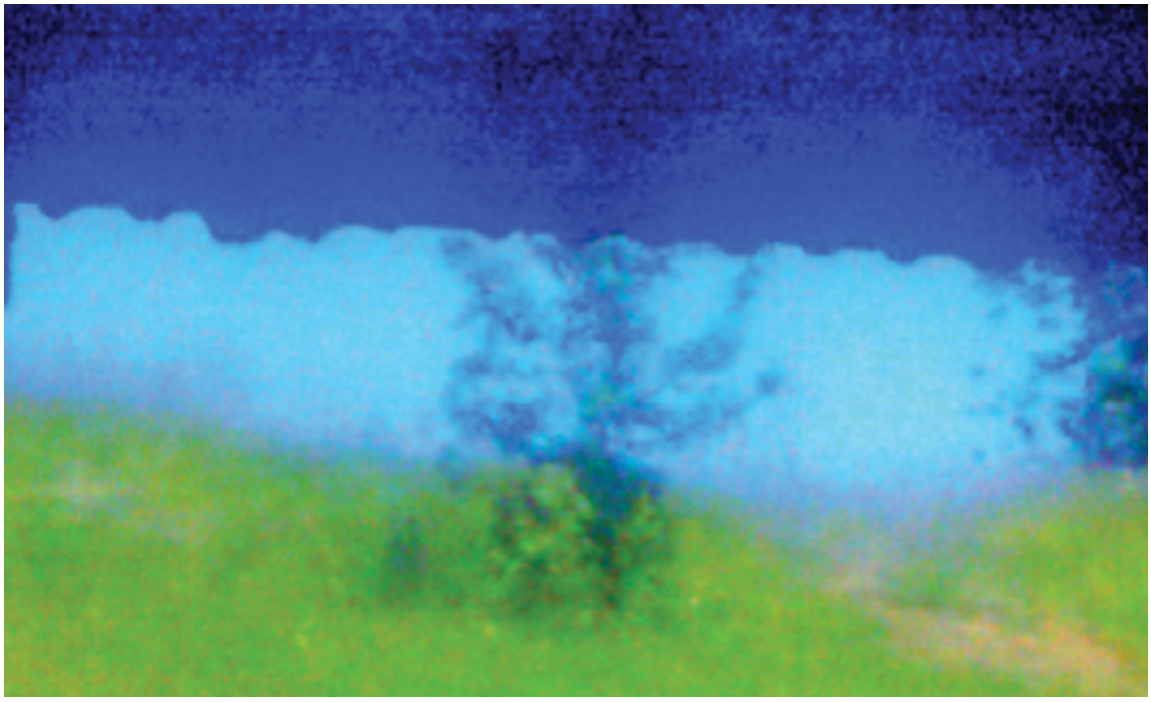

Ilustraţia 8. Detaliul mărit al emisiei telurice relevă şi extinderea acesteia ca un câmp activant din materii albastre invizibile care au pătruns şi sub micul acoperiş al ruinelor dacice

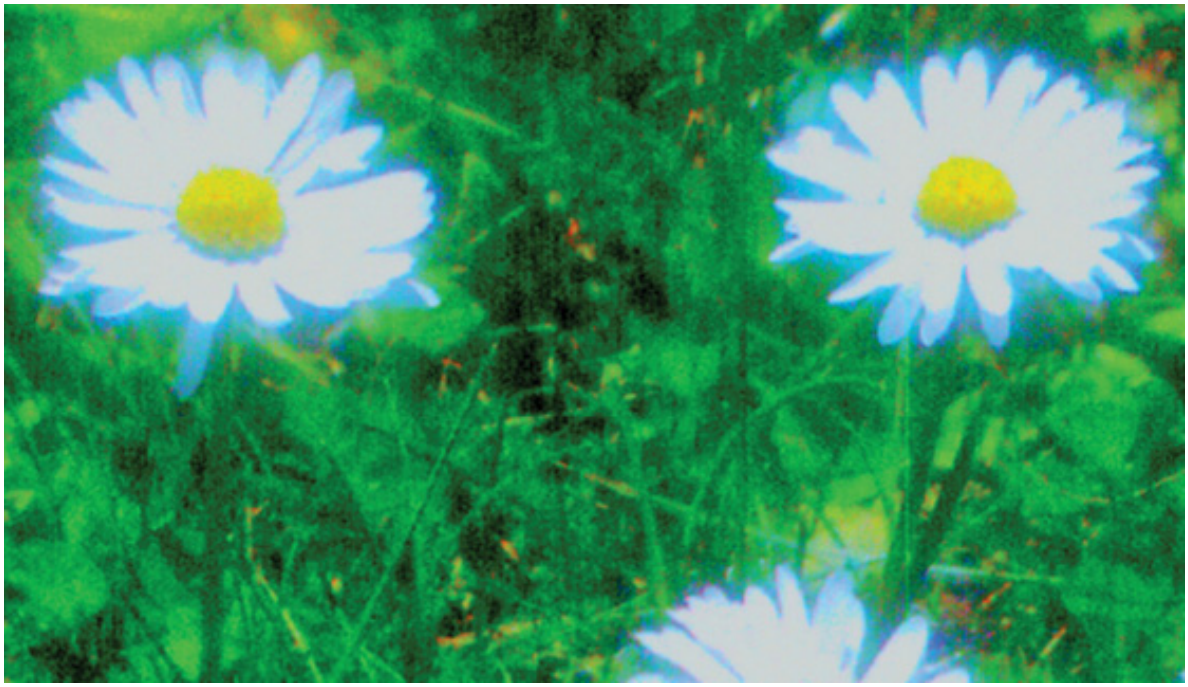

Ilustraţia 9. Câmpul extins al energiei telurice de la Costeşti a activat în albastru-deschis şi aurele margaretelor sălbatice, oferind o înregistrare cu reală valoare ştiinţifică-documentară (detaliu)

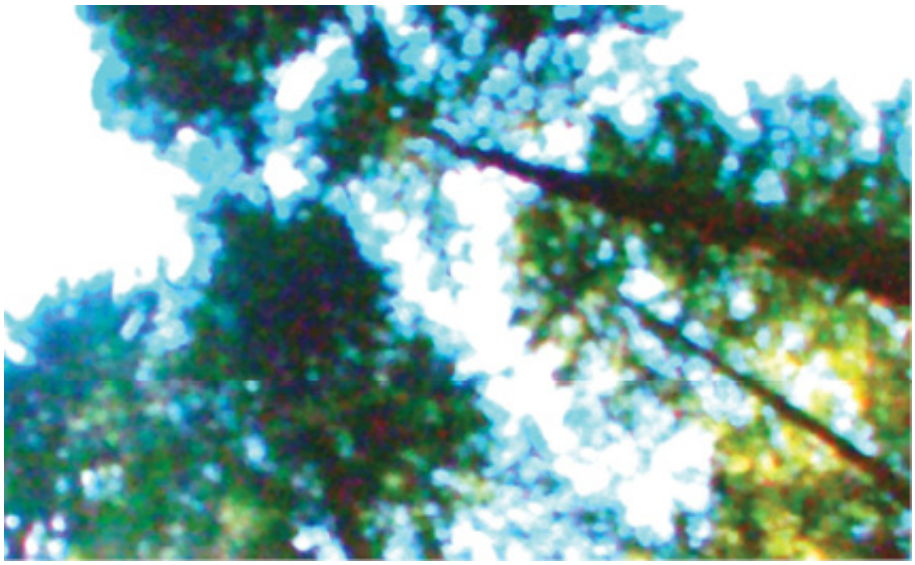

Ilustraţia 10. Pe muntele Ceahlău sunt numeroase emisii telurice care activează ieşiri de corpuri eterice ale copacilor, crengile lor apărând cu o

aură albastră invizibilă (judeţul Neamţ; colecţie: geolog Constantin Andraş)

Ilustraţia 11. O emisie telurică mai potentă a activat ieşiri extinse ale corpurilor eterice din brazii de lângă Pietrele Doamnei (vârful muntelui Rarău, Suceava, iunie 2015; foto: soţia autorului)

Ilustraţia 12. Concentrarea gândirii unei pisici i-a activat ieşiri eterice roşii la urechi şi pe corp, precum şi ale corpului mental galben din cap (Iaşi, martie 2008; foto: terapeut Mihaela Frai)

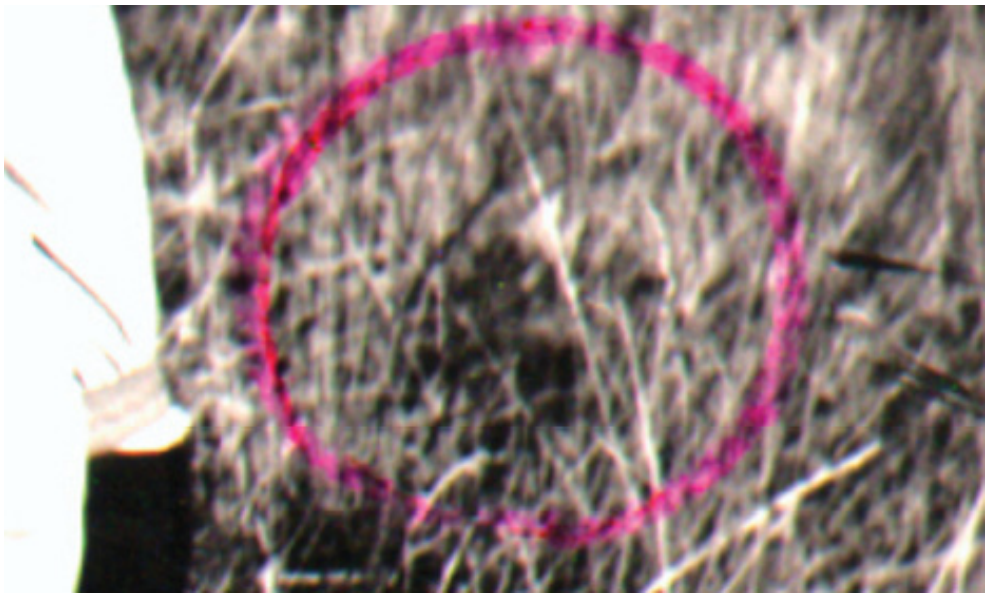

Ilustraţia 13. Detaliu unic: în câmpul activant al emisiei telurice din zona pădurii Hoia, sufletul individualizat al unui câine şi-a refăcut conturul

capului prin propria voinţă (septembrie 1968; foto: biolog Al. Sift)

Ilustraţia 14. Caz impresionant: un suflet individualizat de câine rămas lângă trupul mort şi-a refăcut imaginea capului din materia albă invizibilă a corpului mental (pădurea Hoia, 19.05.1974; foto: Florin Gheorghiţă)

Ilustraţia 15. Alt suflet individualizat de câine, autoorganizat în formă rotundă, şi-a refăcut chipul din materia invizibilă a corpului astral, pentru a fi fotografiat (zona Hoia, iunie 1995; foto: tehnician Geza Bukaresti)

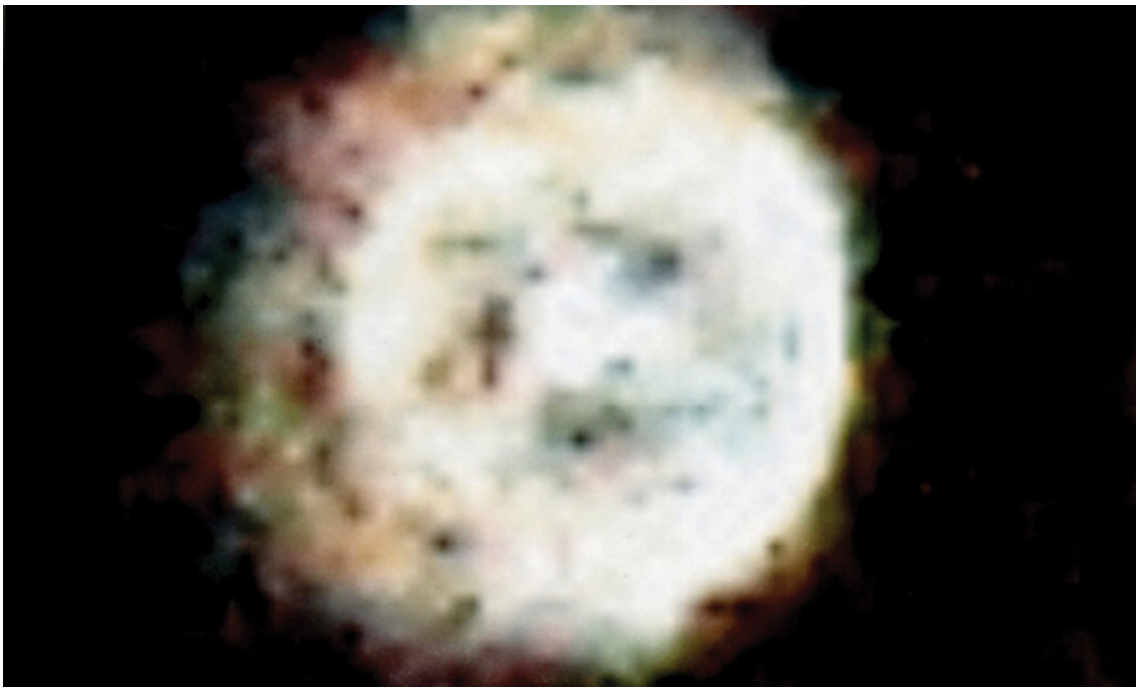

Ilustraţia 16. Numai sufletele umane care au intrat pe calea evoluţiei spirituale reuşesc să-şi schiţeze chipul după slujba înmormântării trupului (Iaşi, 24.02.2004; foto: geolog Radu Nastas)

Ilustraţia 17. După separarea de trup, sufletele umane terestre fac efortul de a se autoorganiza într-o formă discoidală semitransparentă invizibilă (Iaşi, 21.02.2007; colecţie: preot Vasile Ungureanu)

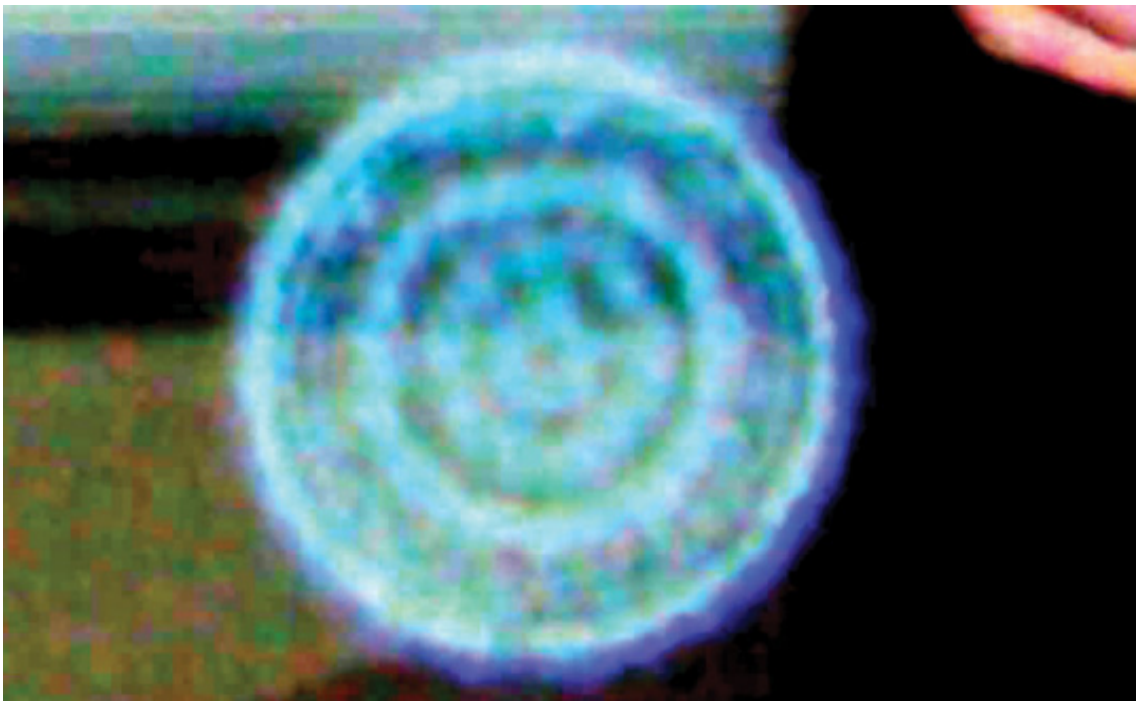

Ilustraţia 18. La sufletele cu un prim avans evolutiv, corpurile invizibile umane se organizează funcţional într-o structură concentrică, cu durate foarte variate (Iaşi, noiembrie 2008; colecţie: avocat Iulia Iacobuţă)

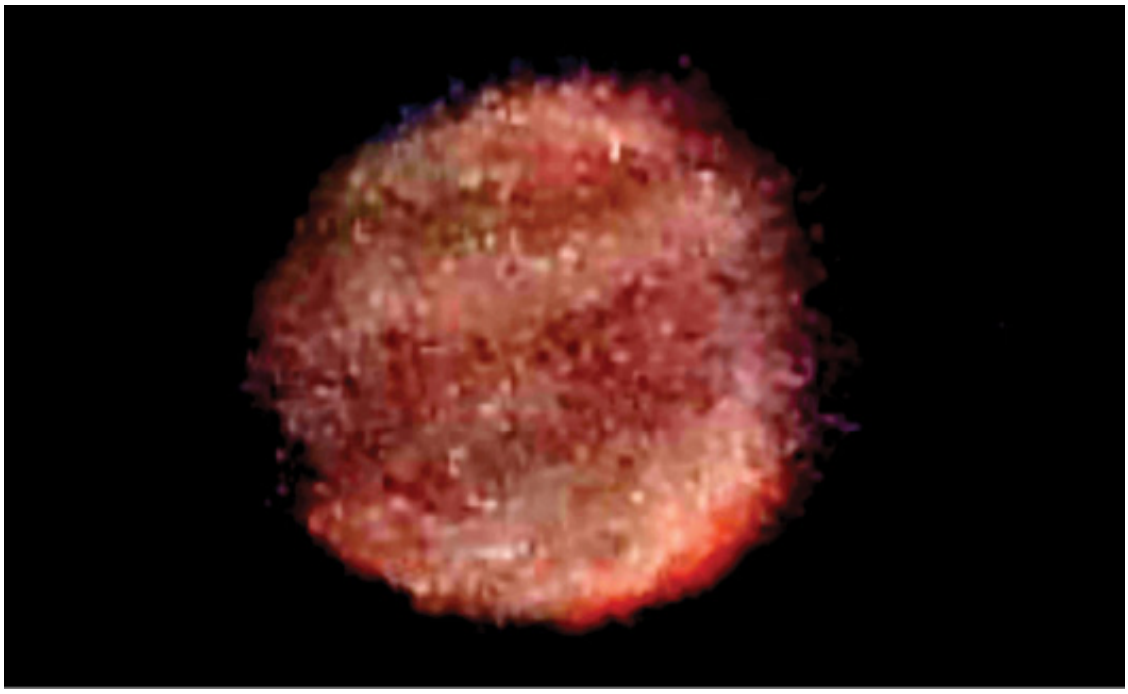

Ilustraţia 19. Radiaţia invizibilă în culoarea maro indică o dominare a gândirii acelui suflet uman de o lăcomie lipsită de scrupule (Iaşi, 18.02.2016; foto: inginer Lucica Gorea)

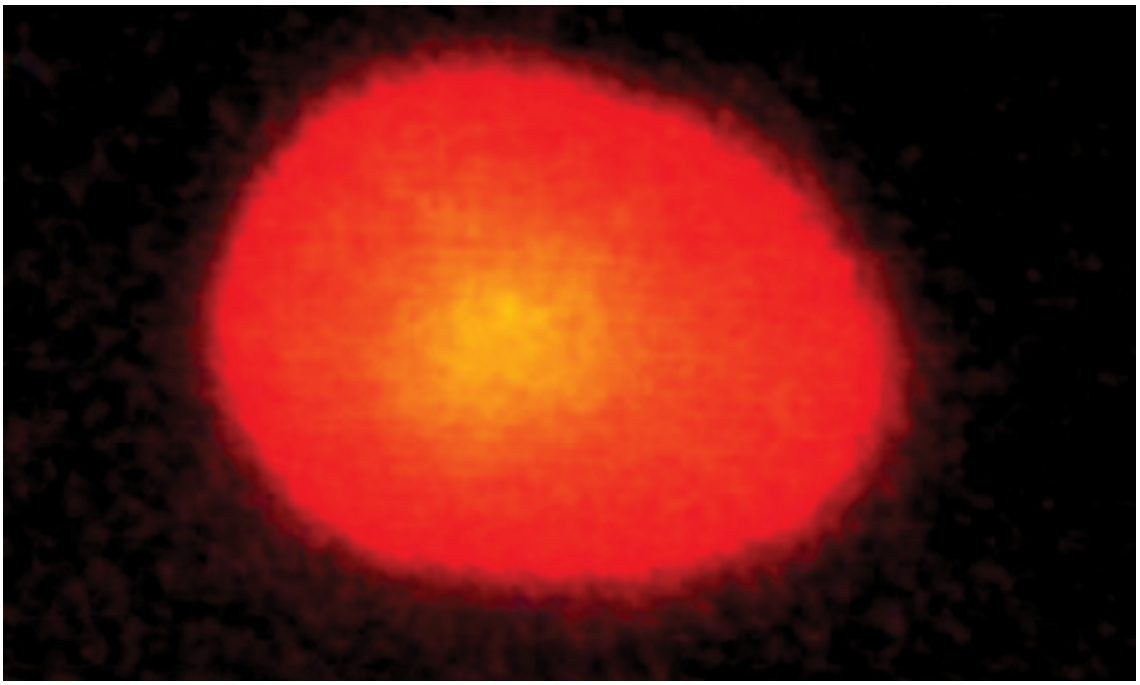

Ilustraţia 20. Culoarea roşu viu a radiaţiei invizibile a unui suflet uman este specifică dominării şi „Dincolo” a gândurilor legate de plăcerile trupeşti (Genova, Italia, 11.07.1979; colecţie: arhitect Luciano Boccone)

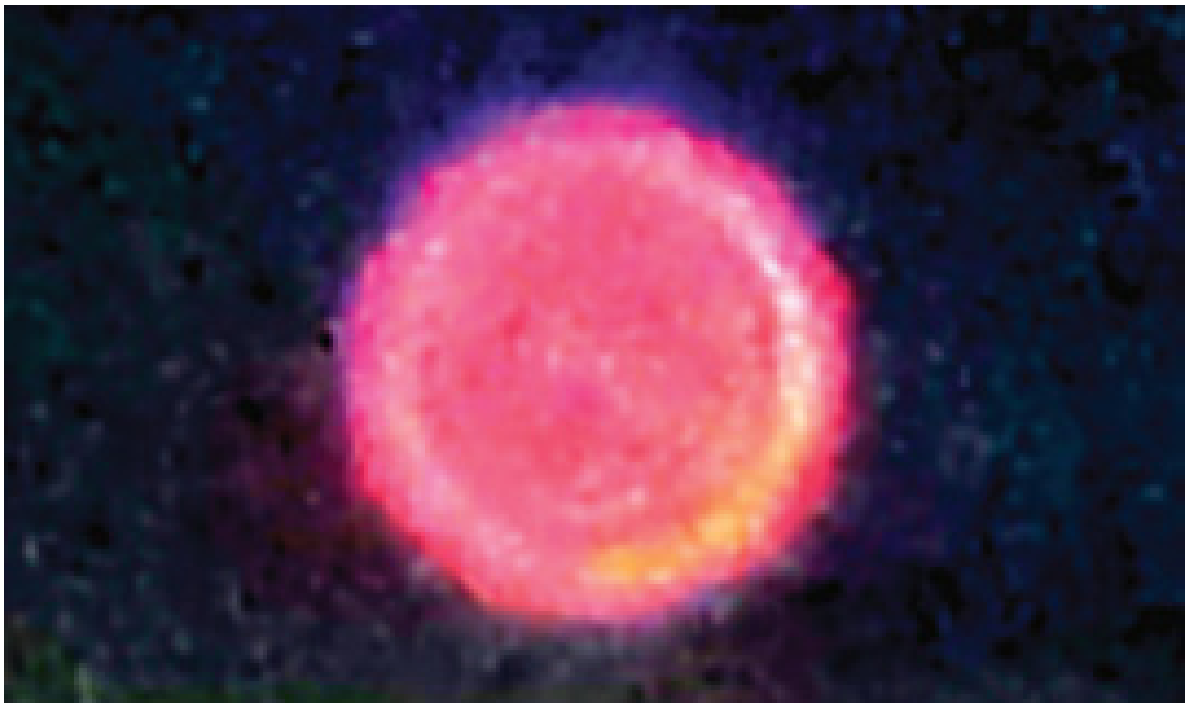

Ilustraţia 21. Sufletele umane intrate pe calea evoluţiei, care oferă tuturor fiinţelor din Creaţie o iubire dezinteresată, emană o radiaţie roz (Iaşi, 29.08.2012; foto: inginer Lucica Gorea)

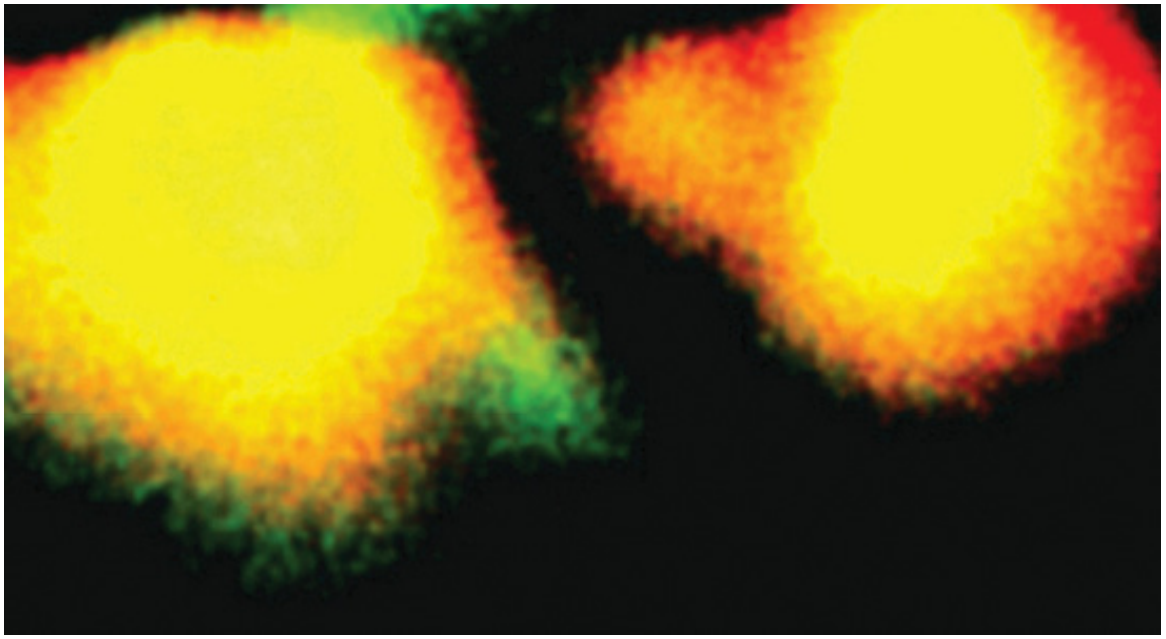

Ilustraţia 22. Radiaţia galbenă invizibilă e specifică intelectului dezvoltat; nuanţele deschise sunt ale colaborării creative. (Montserrat, Spania, 13.08.1978; foto: profesor universitar Luis J. Grifol)

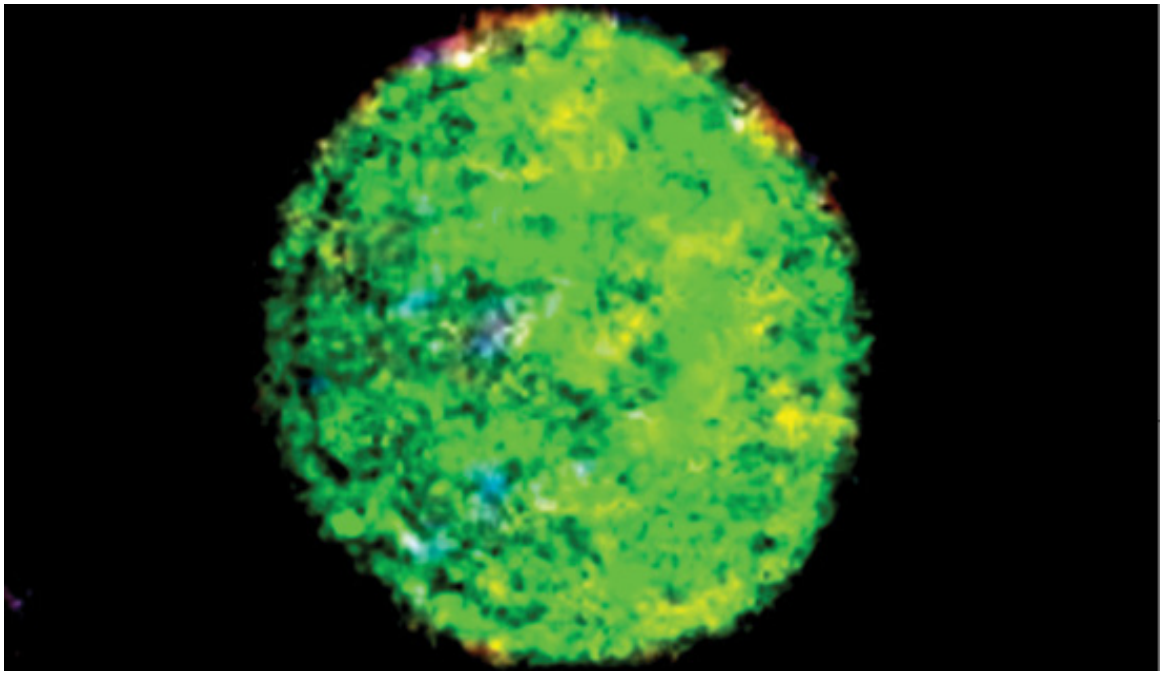

Ilustraţia 23. Corpul radiant în verde-deschis, cu pete galbene, indică un suflet cu inteligenţa creativă orientată spre inventivitate (Iaşi, 06.08.2012;

foto: profesor universitar dr. Cristina Ionescu)

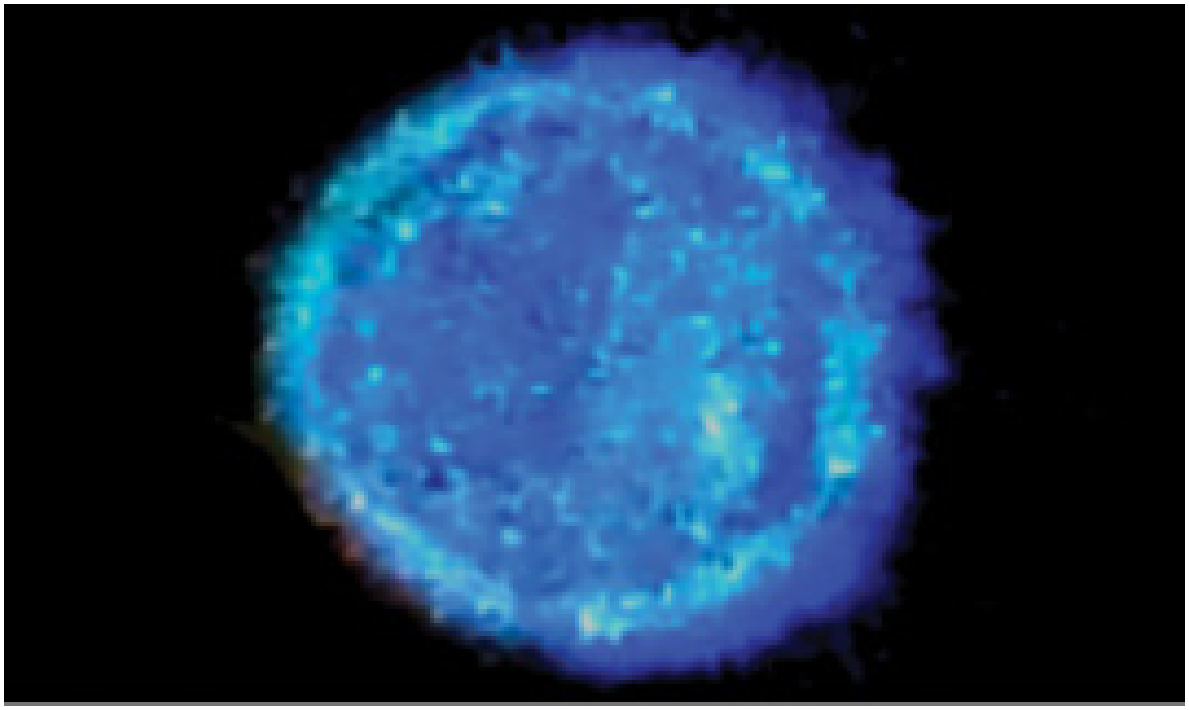

Ilustraţia 24. Dominarea gândirii de credinţa religioasă este evidenţiată în invizibil de radiaţia albastră a corpului sufletelor umane (Iaşi, zona Galata, 06.08.2012; foto: inginer Lucica Gorea)

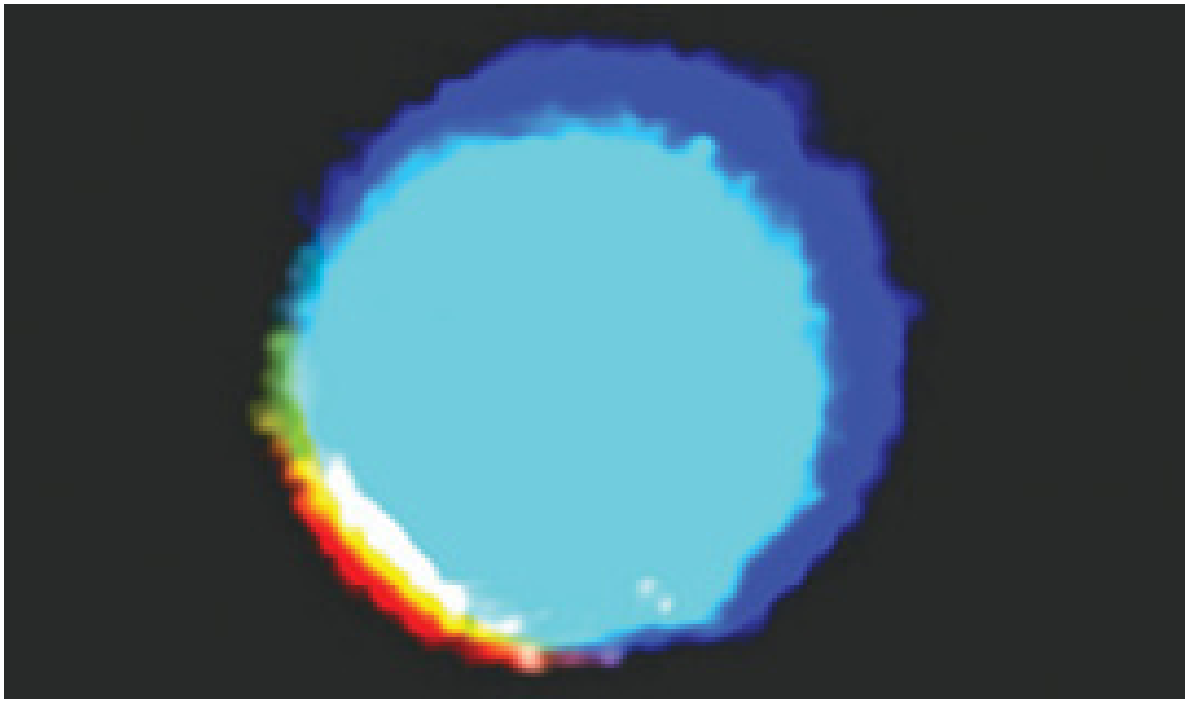

Ilustraţia 25. Treapta dezvoltării credinţei spiritualizate se manifestă prin radiaţia corpului în azur, cu discrete radiaţii periferice bipolare în albastru şi roşu (Iaşi, 21.02.2012; foto: inginer Lucica Gorea)

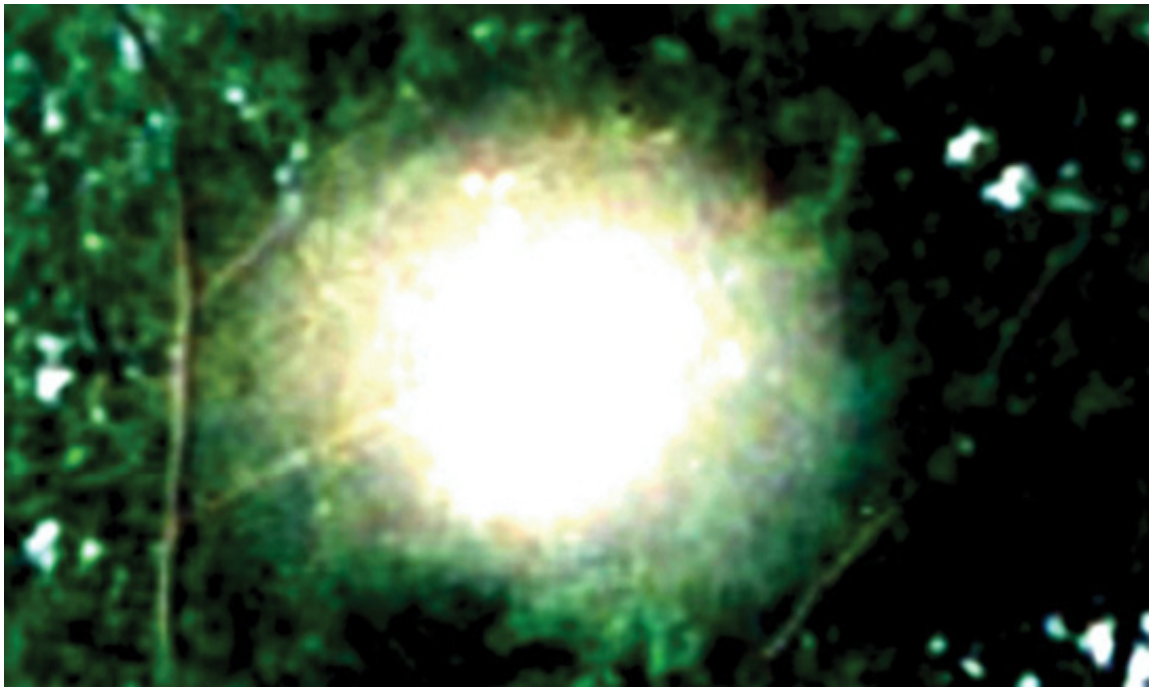

Ilustraţia 26. Radiaţia albă a sufletelor umane reflectă dorinţa lor de ajutorare a întrupaţilor; acesta se afla lângă un copil ce avea să moară la scurt timp (Lunca Argeşului, vara 1997; foto: Emanuela Dumitrescu)

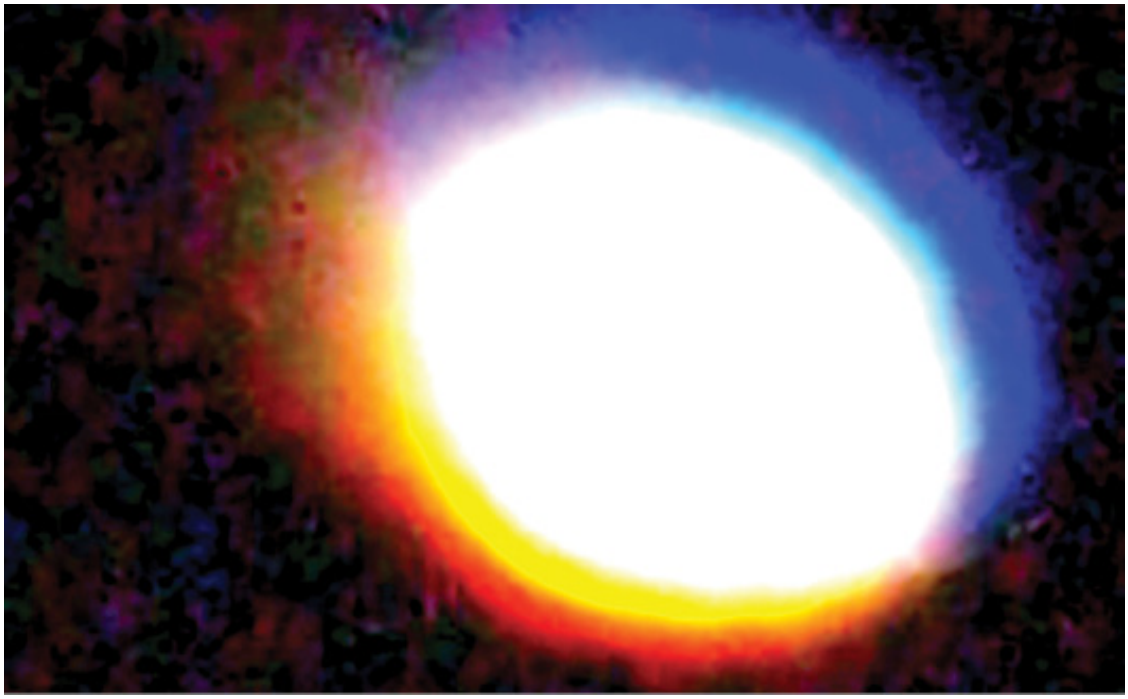

Ilustraţia 27. Sufletele umane avansate evolutiv emit o radiaţie alb- intens; unele emit şi radiaţii periferice ale energiilor bipolare – în albastru şi roşu (Podu Olt, Braşov, 17.09.2008; foto: economist Dorin Constantin)

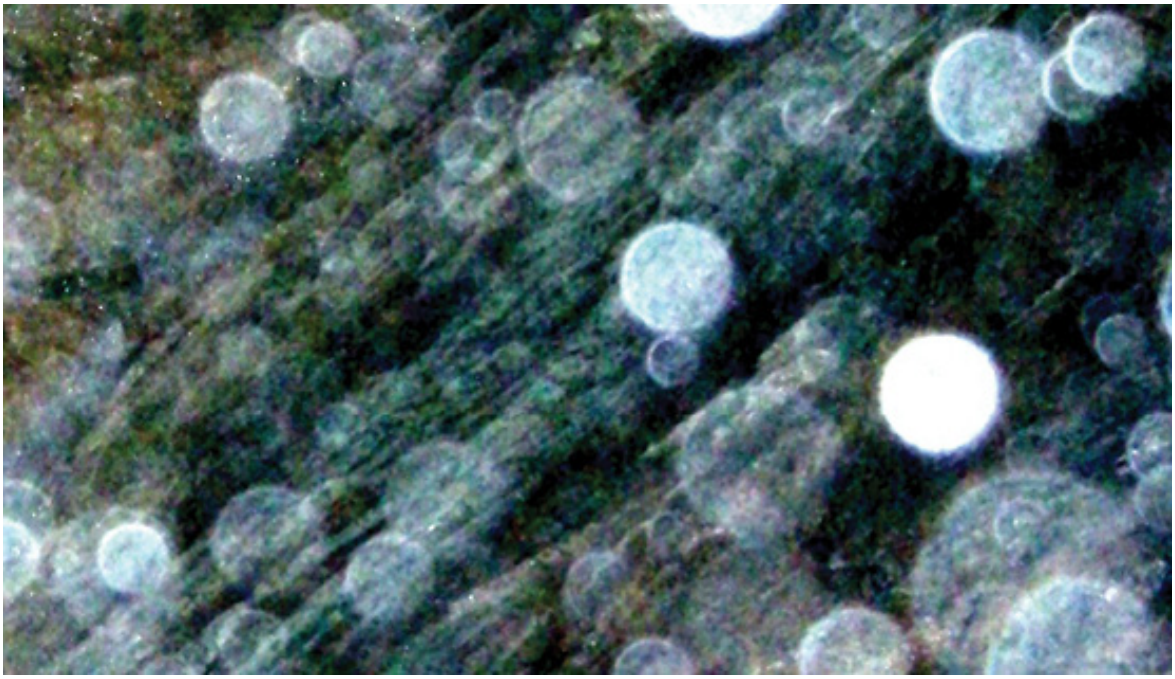

Ilustraţia 28. Sufletele ce depăşesc nivelurile inferioare sunt adunate în grupuri mari în locuri izolate, pentru a fi instruite de suflete „albe” evoluate (Peştera Ialomiţei, vara 2013; foto: avocat I. Iacobuţă)

Ilustraţia 29. Adesea, sufletele care radiază în alb îi apără pe întrupaţi de agresiunea „energetică” a sufletelor inferioare ce radiază în negru (zona Hoia, vara 1976; foto: medic I.F. Dumitrescu)

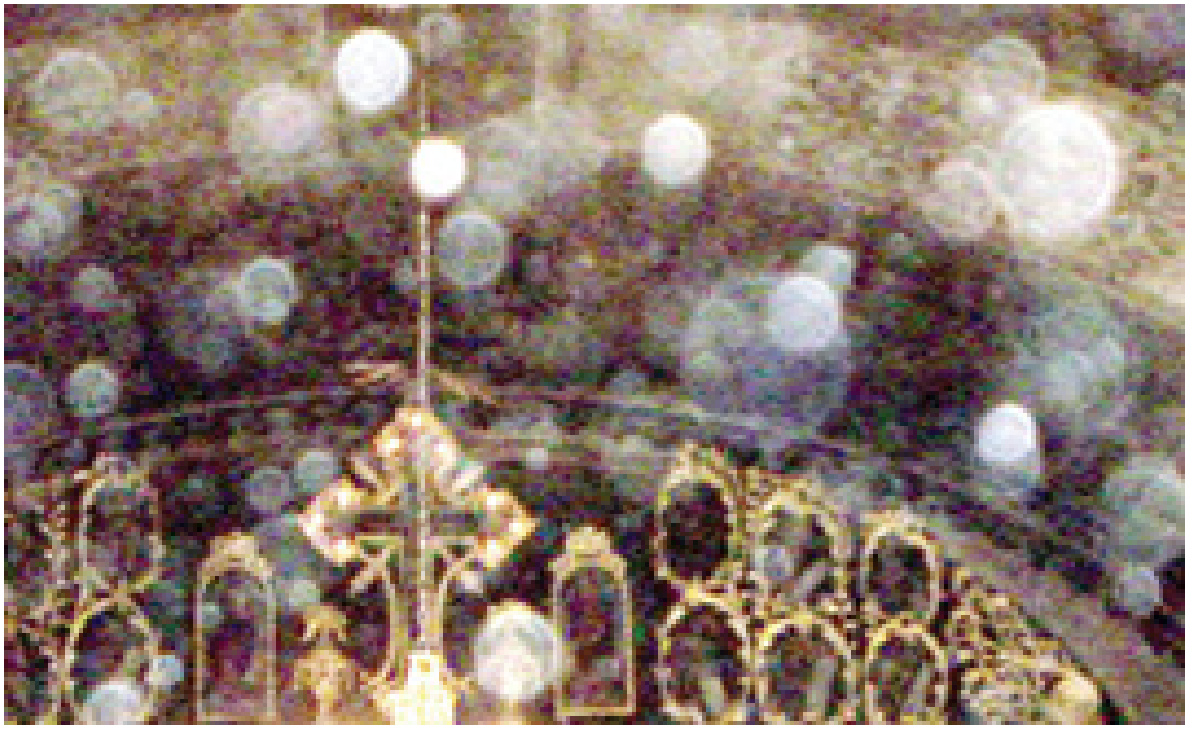

Ilustraţia 30. Grupuri de suflete cu corpuri încă semitransparente sunt „aduse” uneori să participe la slujbele de înmormântare (Timişoara, 09.04.2005; foto: inginer Gheorghe Forţ)

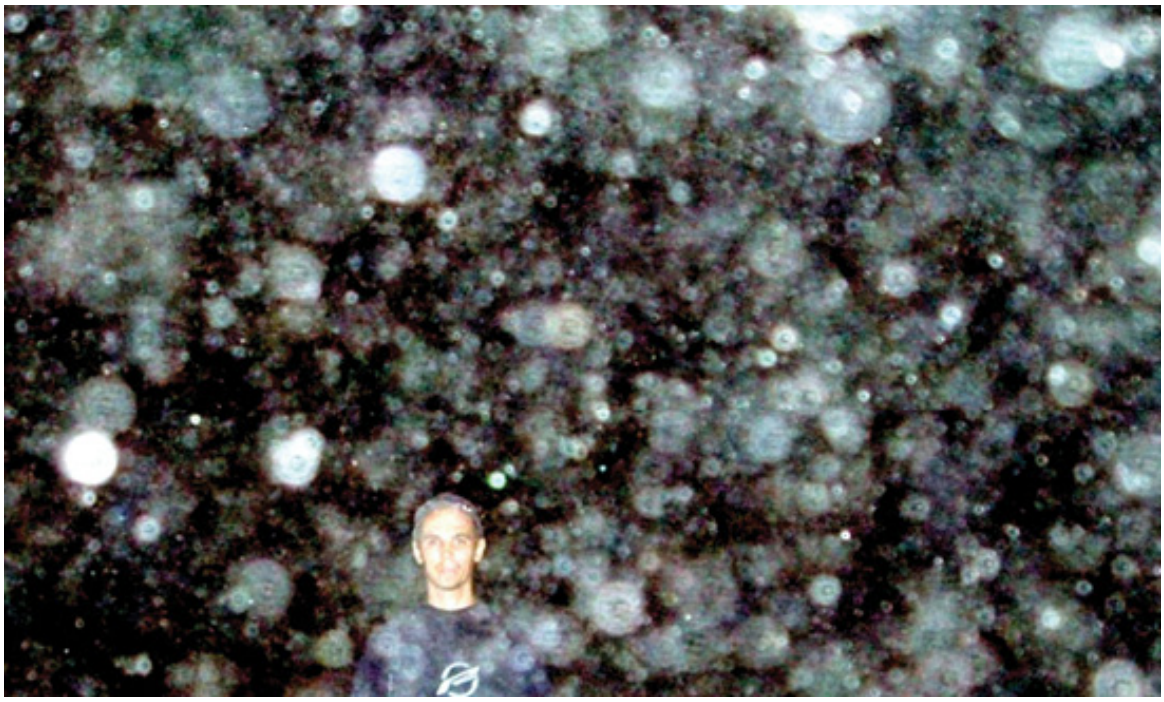

Ilustraţia 31. Pregătirea sufletelor puţin evoluate pentru reîncarnare este făcută de suflete umane ce radiază în alb, care le conduc în grupuri mari în diverse deplasări (Mociu, Cluj, 04.08.2005; foto: Cornel Istrate)

Ilustraţia 32. Suflete cu acelaşi nivel al intelectului participă uneori la manifestări culturale ale întrupaţilor (conferinţele Atlantikron, Lunca Dunării, 08.08.2006; foto: profesor universitar D.L. Milici)

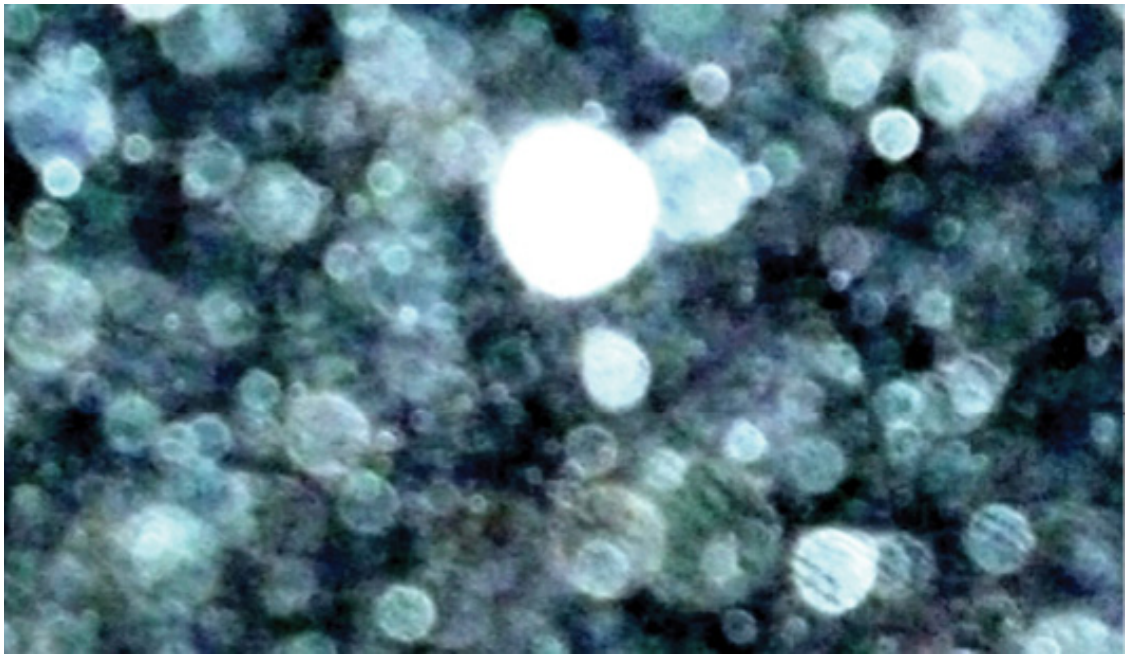

Ilustraţia 33. Deplasările instructive pentru pregătirea reîncarnării se fac adesea în familii foarte mari, sufletele având acelaşi nivel evolutiv –

aceeaşi frecvenţă vibratorie (Iaşi, 04.06.2011; foto: profesor universitar dr. C. Ionescu)

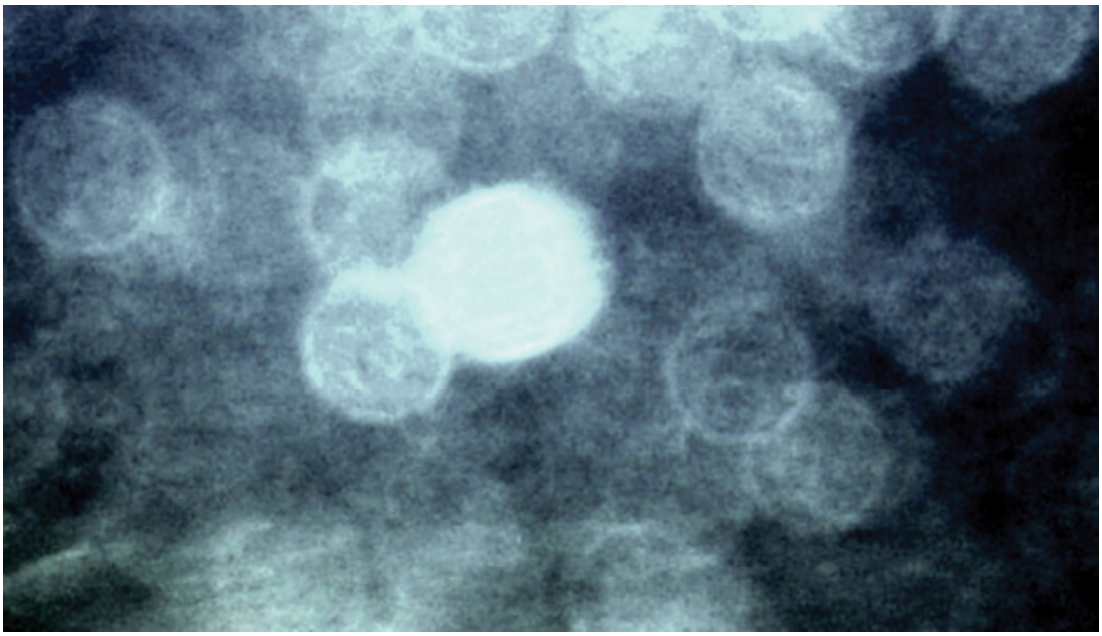

Ilustraţia 34. Cea mai tulburătoare fotografie colectivă: o mică parte din „curgerea” prin „portalul” de la muntele Rarău a marelui şuvoi de „suflete noi” aduse din Galaxie (august 2011; foto: informatician Draga Balan)

Ilustraţia 35. Grup de suflete mai evoluate ce radiază în alb, reunit pentru acţiuni benefice în comun; „au vrut” să fie pozate pentru ca oamenii să ia exemplu (Millesburg, SUA, 21.01.2001; foto: Silvia Tărniceriu)

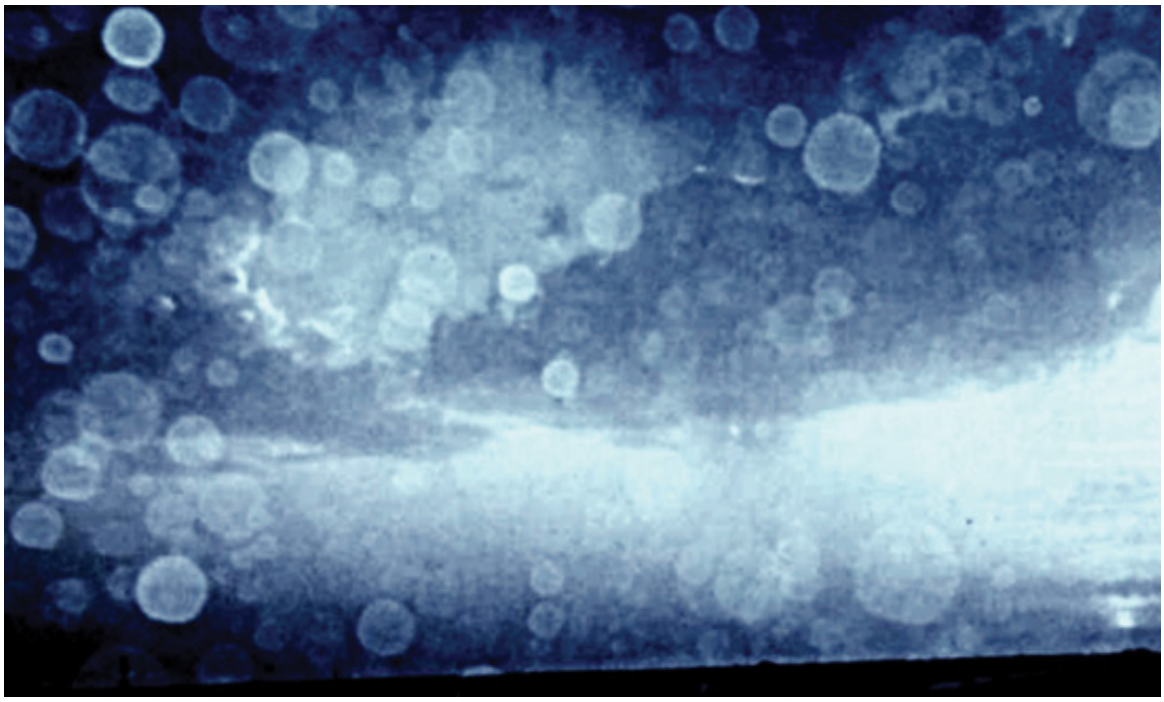

Ilustraţia 36. Peregrinări instructive ale familiilor de suflete încă neevoluate au fost surprinse şi în alte zone (Tozeur, Tunisia, 19.07.1999; foto: Brigitte Cotelle)

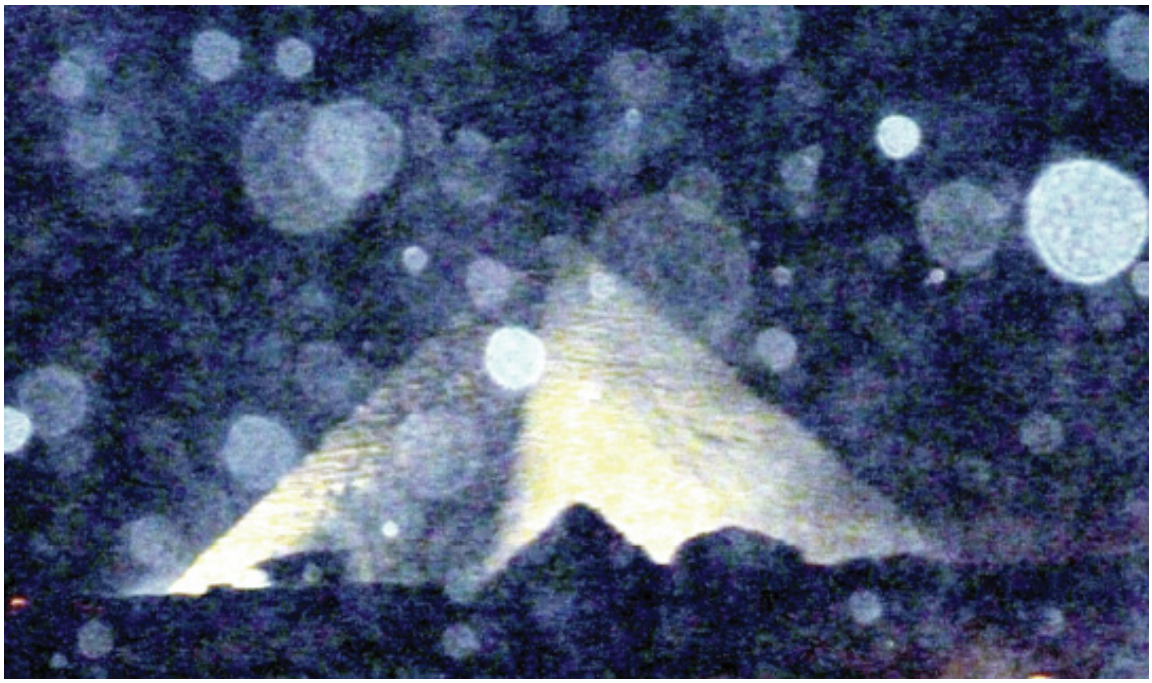

Ilustraţia 37. Detaliu dintr-o fotografie simbolică: o numeroasă familie de suflete a fost adusă pentru instruire şi la marile piramide egiptene (Giseh, aprilie 2009; foto: profesor universitar dr. Cristina Ionescu)

Ilustraţia 38. Deplasare a unui grup de suflete care radiau în culoarea unui nivel evolutiv inferior a fost surprinsă în nordul Indiei, deasupra unui oraş (aprilie 2011; foto: dir. Artemiza Ivanciuc)

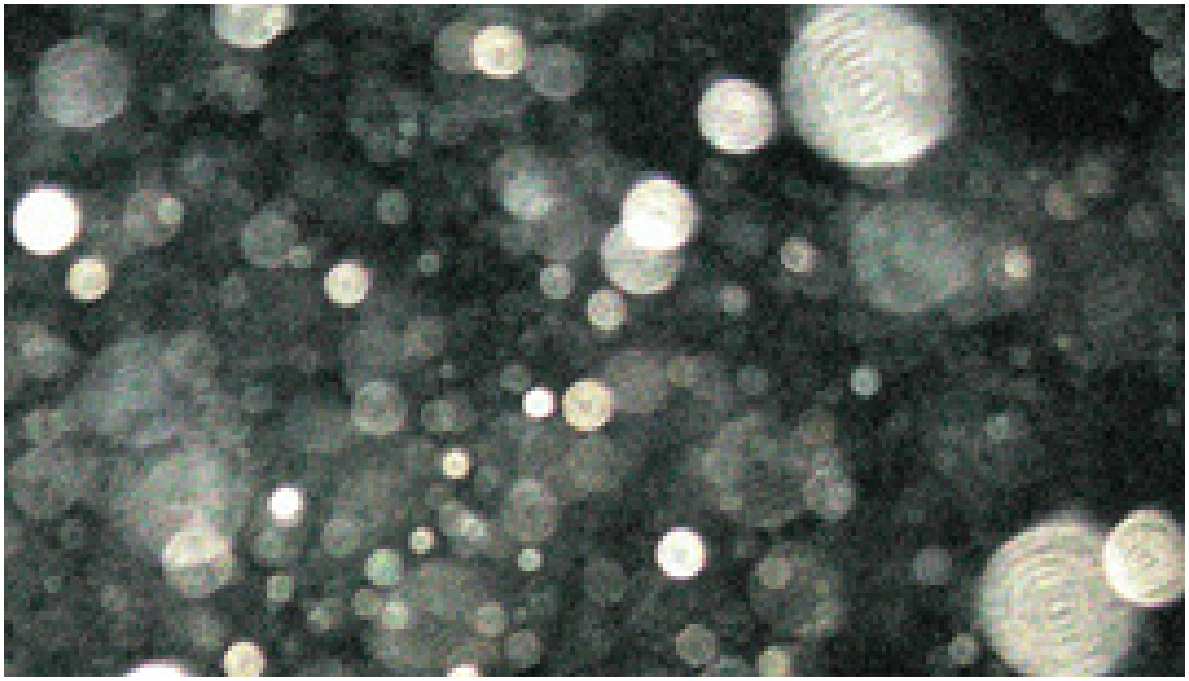

Ilustraţia 39. În familiile sufletelor deplasate în diverse zone terestre sunt unele care se instruiesc mai repede, structurarea lor concentrică fiind mai clară (peninsula Sinai, Egipt, ianuarie 2007; foto: terapeut Iozefina Maftei)

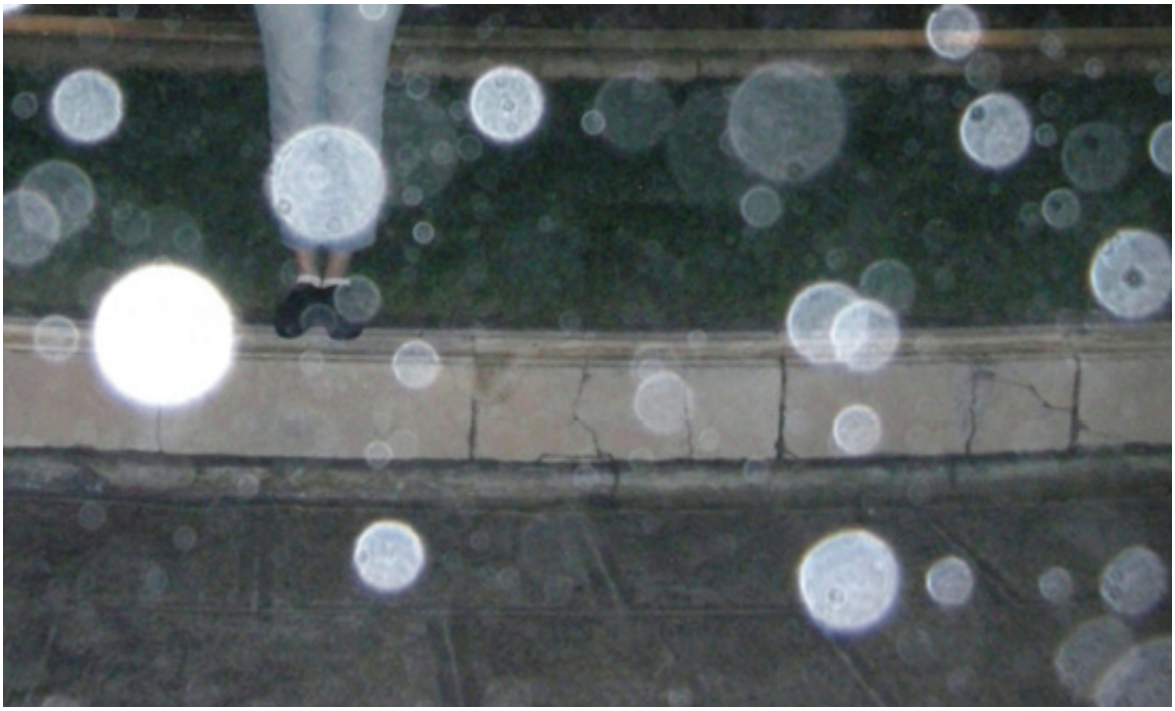

Ilustraţia 40. Grupuri mai mici de suflete cu corpuri semitransparente sunt aduse de instructori ce radiază în alb în oraşe, fiind coborâte şi între oameni (Barcelona, septembrie 2012; foto: avocat I. Iacobuţă)

Ilustraţia 41. Un „frate alb bun” i-a apărat pe mamă şi pe copii de agresiunea unui „frate rău” ce radia în negru, blocându-l în colţul din dreapta-jos (Mummelsee, Germania, 10.08.1999; asistentă medicală Anemarie Binder)

Ilustraţia 42. Intervenţie spectaculoasă în invizibil: un suflet potent ce radia în alb intens a oprit sufletul roşu şi i-a anihilat energia agresiunii psihice (Kaliningrad, vara 2001; colecţie: asistentă medicală Anemarie Binder)

Ilustraţia 43. Suflete semitransparente obişnuite să asiste la slujbe duminicale vin în grup la biserici, îndrumate de suflete-instructor ce radiază în alb (Iaşi, biserica Sf. Vasile, 01.05.2006; colecţie: preot Vasile Ungureanu)

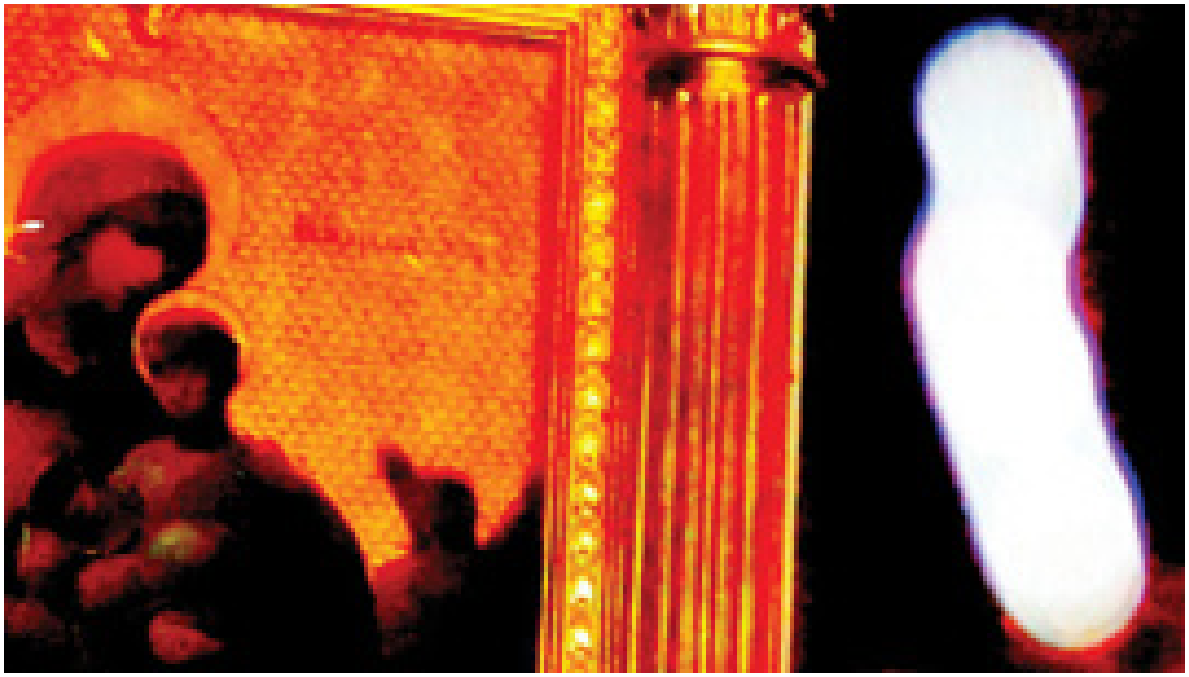

Ilustraţia 44. În catedrala ortodoxă sunt înregistrate mereu suflete nevăzute ce radiază în alb; deplasarea rapidă a acestuia a fost preluată de clişeu ca un traseu alb (Iaşi, 12.06.2011; foto: inginer Lucica Gorea)

Ilustraţia 45. Sufletele ce radiază în azur inspiră adesea telepatic expunerile religioase ale preoţilor (Iaşi, biserica Sf. Vasile, 13.09.2008; colecţie: preot Vasile Ungureanu)

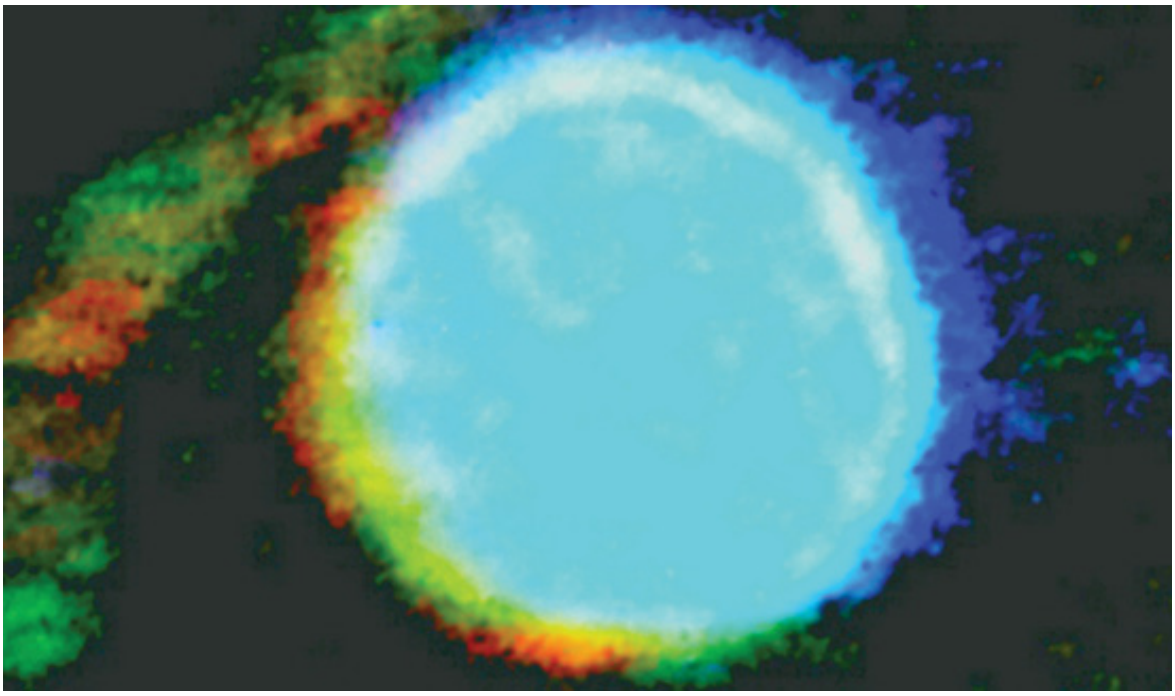

Ilustraţia 46. În biserici vin adesea şi suflete ce radiază în azur, care doresc să stimuleze prin energiile lor credinţa spirituală (Vaslui, biserica Sf. Ioan; foto: inginer Lucica Gorea)

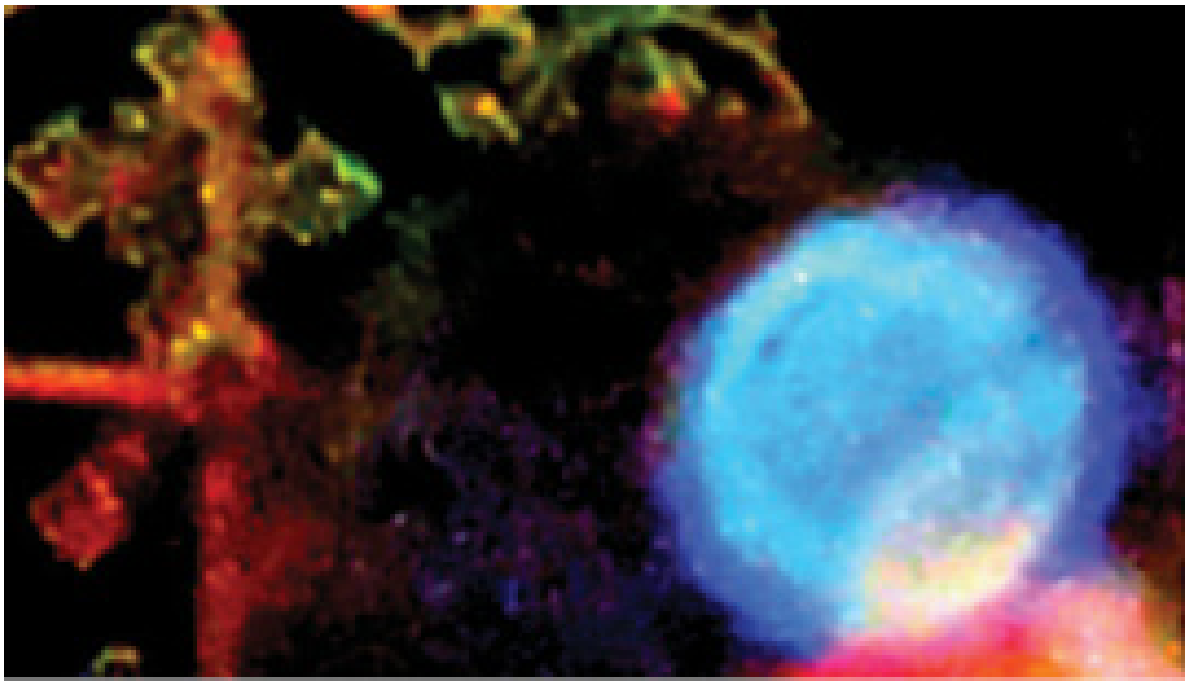

Ilustraţia 47. Şi sufletele nevăzute cu radiaţie albastră rămân adesea în locaşuri de cult pentru a le insufla oamenilor „credinţa curată” (Iaşi, mănăstirea Galata, 14.10.2011; foto: inginer Lucica Gorea)

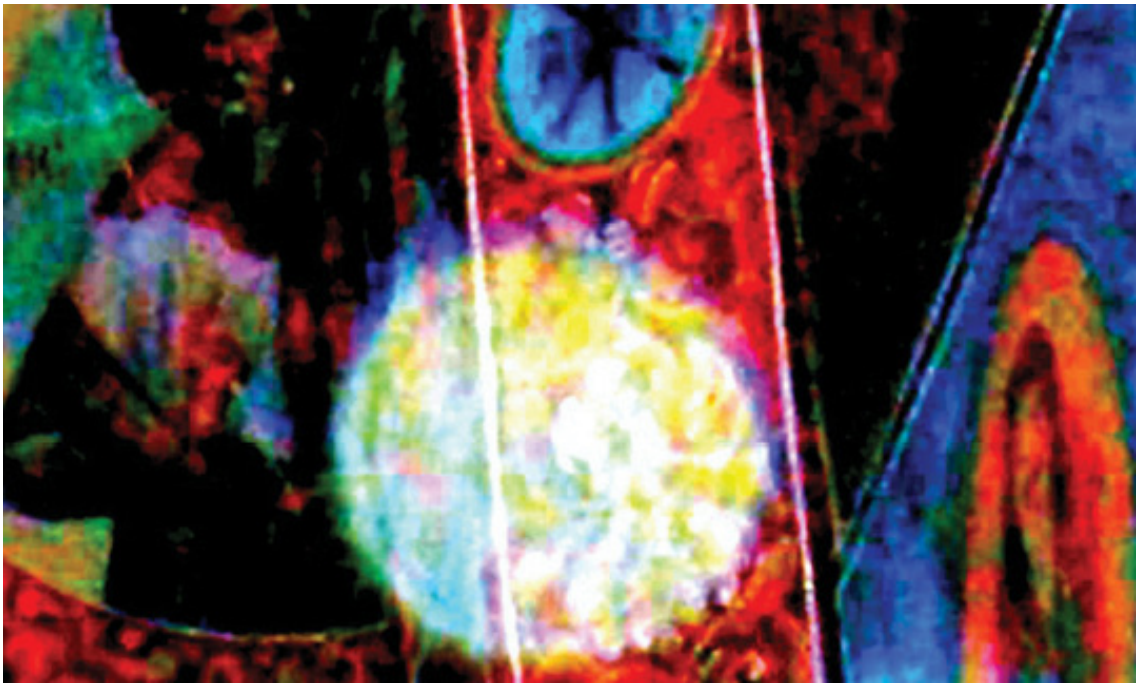

Ilustraţia 48. Şi la mănăstirea Hadâmbu (Iaşi), unde există o icoană deosebită a Maicii Domnului, a venit nevăzut un suflet al cărui corp radia în alb (vara 2007; foto: geolog Radu Nastas)

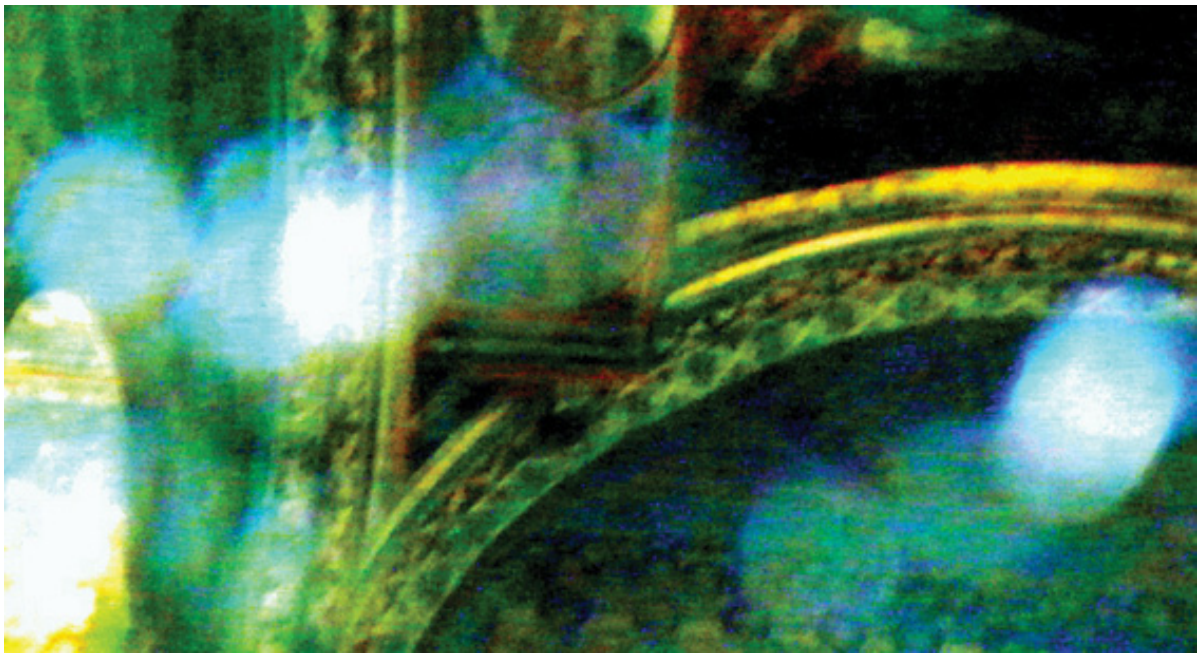

Ilustraţia 49. La mănăstirea Neamţ, unde vin mereu turişti, sălăşluieşte şi un grup de suflete ce radiază în alb şi la exterior în albastru-deschis,

întreţinând un câmp al energiei credinţei (10.05.2015; foto: inginer Lucica Gorea)

Ilustraţia 50. Suflete ce radiază în albastru, care doresc să stimuleze credinţa, au fost fotografiate şi în biserici ortodoxe din alte ţări (mănăstire din insula Rhodos, vara 2007; colecţie: inginer G. Gabriel)

Ilustraţia 51. În prima cameră de la Sfântul Mormânt a fost fotografiat un mic grup de suflete semitransparente instruite de un suflet ce radia în alb intens (Ierusalim, 03.06.2010; foto: avocat I. Iacobuţă)

Ilustraţia 52. Şi în mănăstirea Sf. Gherasim un suflet ce radia în alb intens a adus la instruire un mic grup de suflete abia „trezite” la credinţă (Israel, 25.05.2008; foto: profesor universitar dr. Cristina Ionescu)

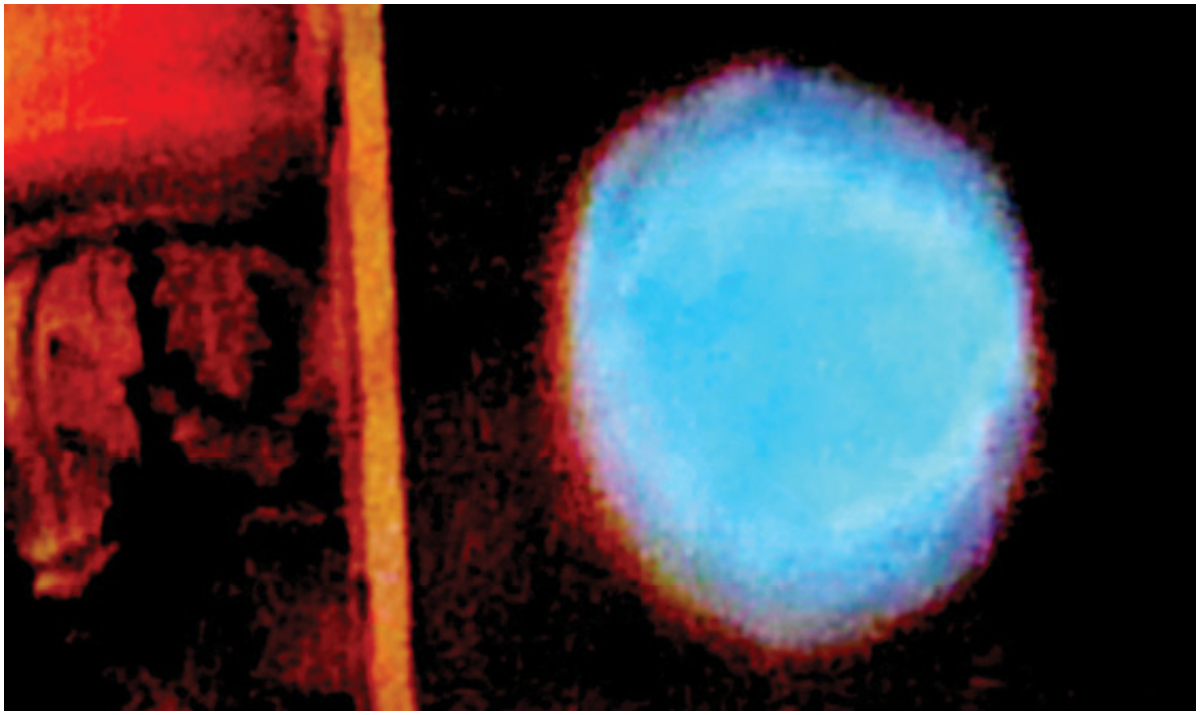

Ilustraţia 53. Deşi în marea biserică a Naşterii din Betleem nu era nimeni, un suflet ce radia nevăzut în albastru aştepta discret venirea pelerinilor (26.05.2008; foto: profesor universitar dr. Cristina Ionescu)

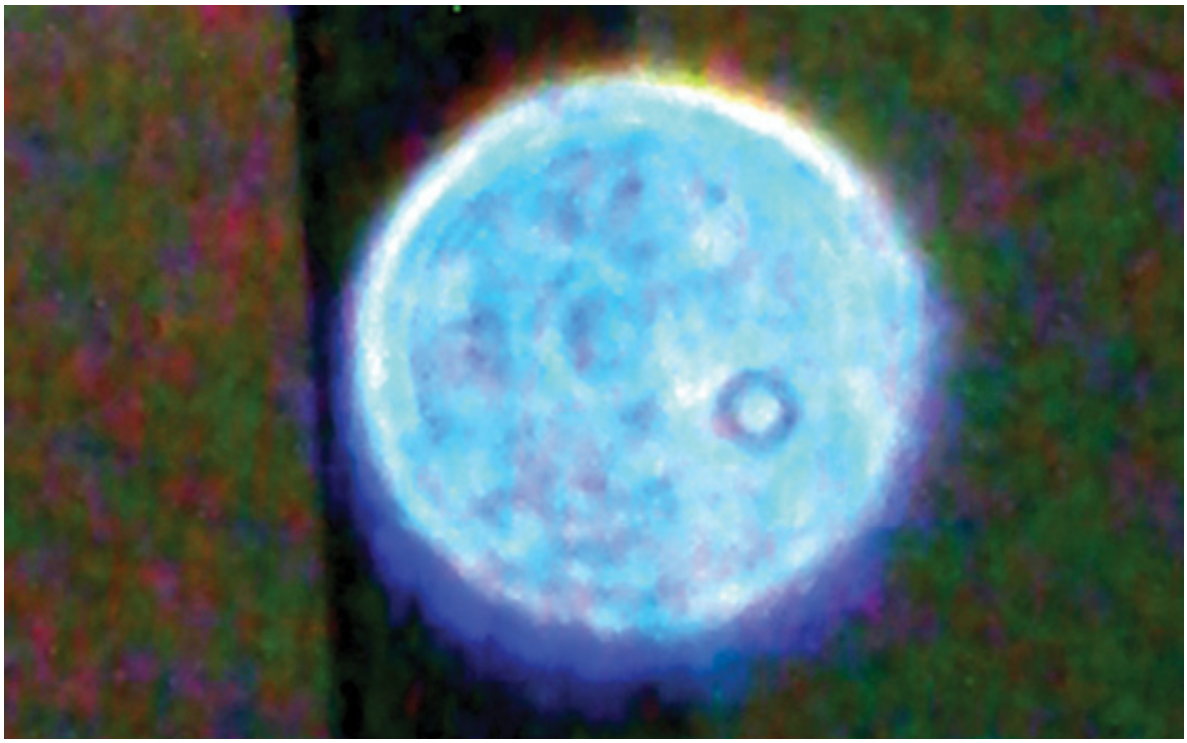

Ilustraţia 54. În catedrala catolică din München a fost fotografiat un suflet ce radia în azur şi discrete energii bipolare periferice (20.07.2012; foto: avocat I. Iacobuţă)

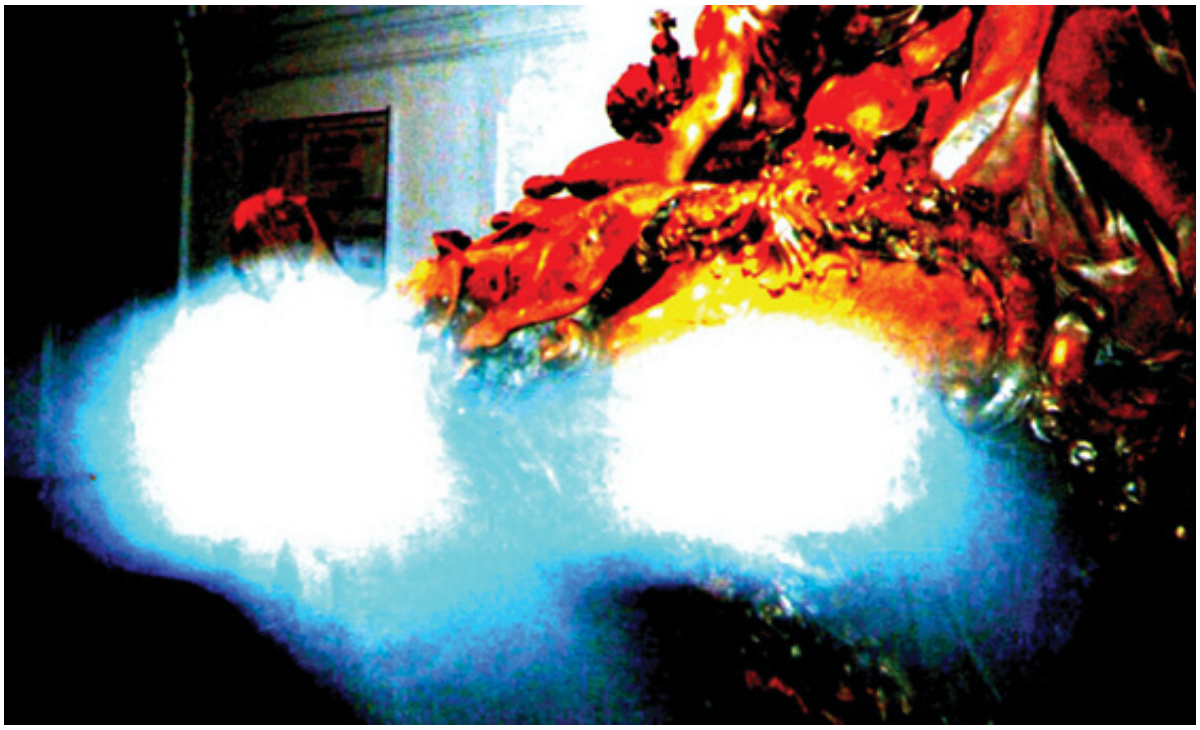

Ilustraţia 55. În marea catedrală catolică Stephansdom din Viena, două suflete ce radiau în alb intens şi la exterior în azur „au vrut” să fie fotografiate împreună (iunie 2004; colecţie: Alecu Marciuc)

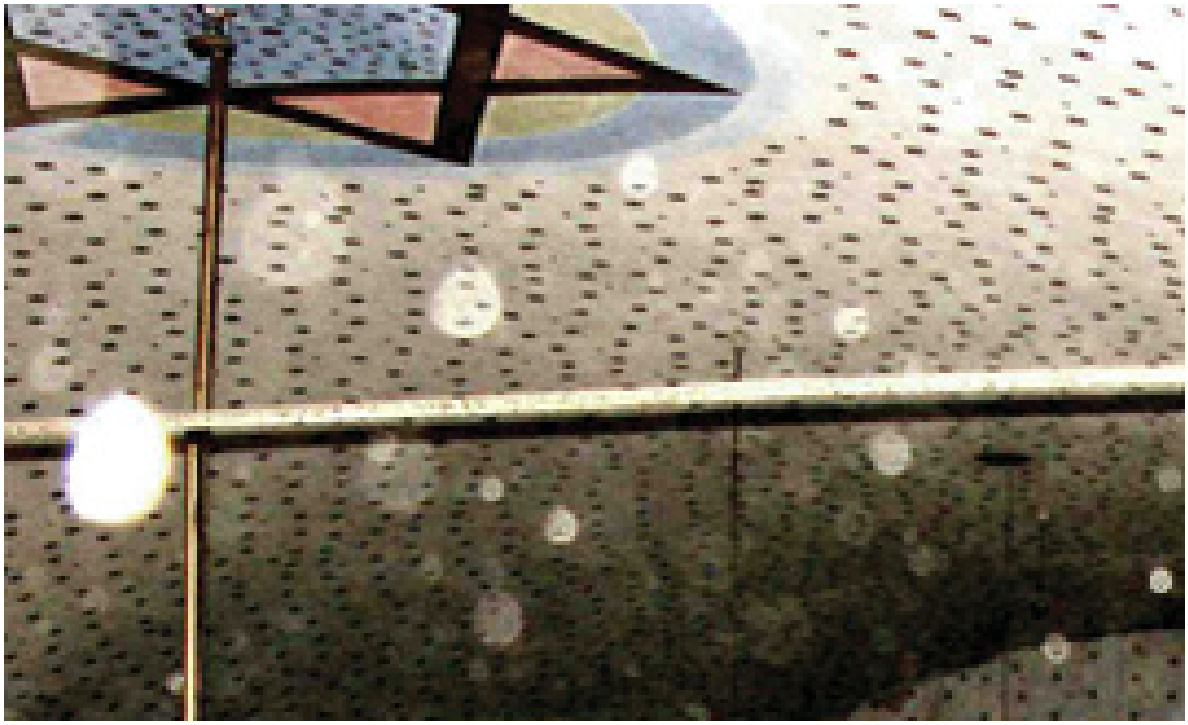

Ilustraţia 56. Într-o sinagogă a cultului mozaic stătea nevăzut un grup de suflete cu niveluri evolutive diferite, condus de un instructor al cărui corp radia în alb intens.

Ilustraţia 57. Un grup de turişti români ajunşi în zona indiană a budiştilor plecaţi din Tibet e asistat de un suflet ce radia în azur, dar care era încă în etapa semitransparenţei (18.10.2009; foto: dir. A. Ivanciuc)

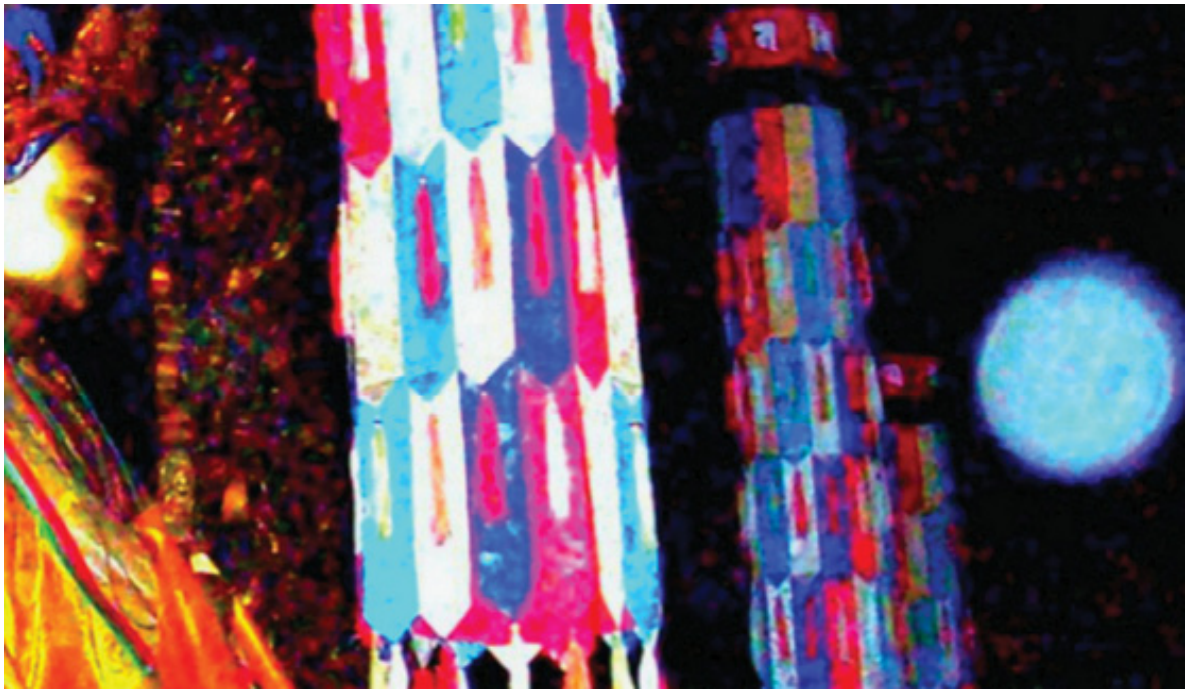

Ilustraţia 58. În marele templu budist din zona imperială muzeală din Beijing, un suflet avansat ce radia în azur a vrut să i se afle prezenţa invizibilă (05.04.2012; foto: profesor universitar dr. Rodica Ghiuru)

Ilustraţia 59. Stranie pictură egipteană reprezentând-o pe Nut – zeiţa cerului: pe spate avea o pelerină îngustă redată ca un penaj, fixată însă la mâini cu brăţări; din suportul pe care stătea ieşeau raze roşii ale jetului unui motor-rachetă!

Ilustraţia 60. Îngerii sunt de diferite categorii, cu misiuni variate. În marea frescă de la mănăstirea Voroneţ, diferenţierea e redată prin coloritul diferit al penajului aripilor şi al veşmintelor.

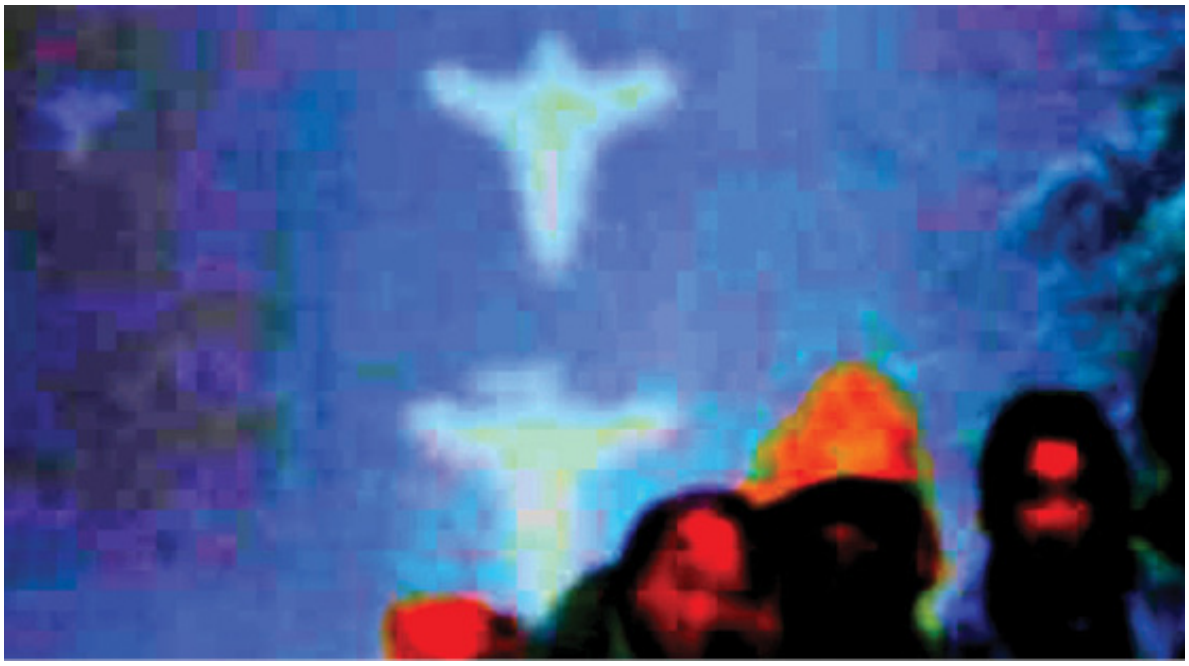

Ilustraţia 61. Vrând să demonstreze prezenţa lor la mănăstirile de pe Muntele Athos, câţiva îngeri şi-au format din materii mentale corpuri alungite, cu aripi simbolice, activând în jur un potent câmp stimulativ ce radia în albastru

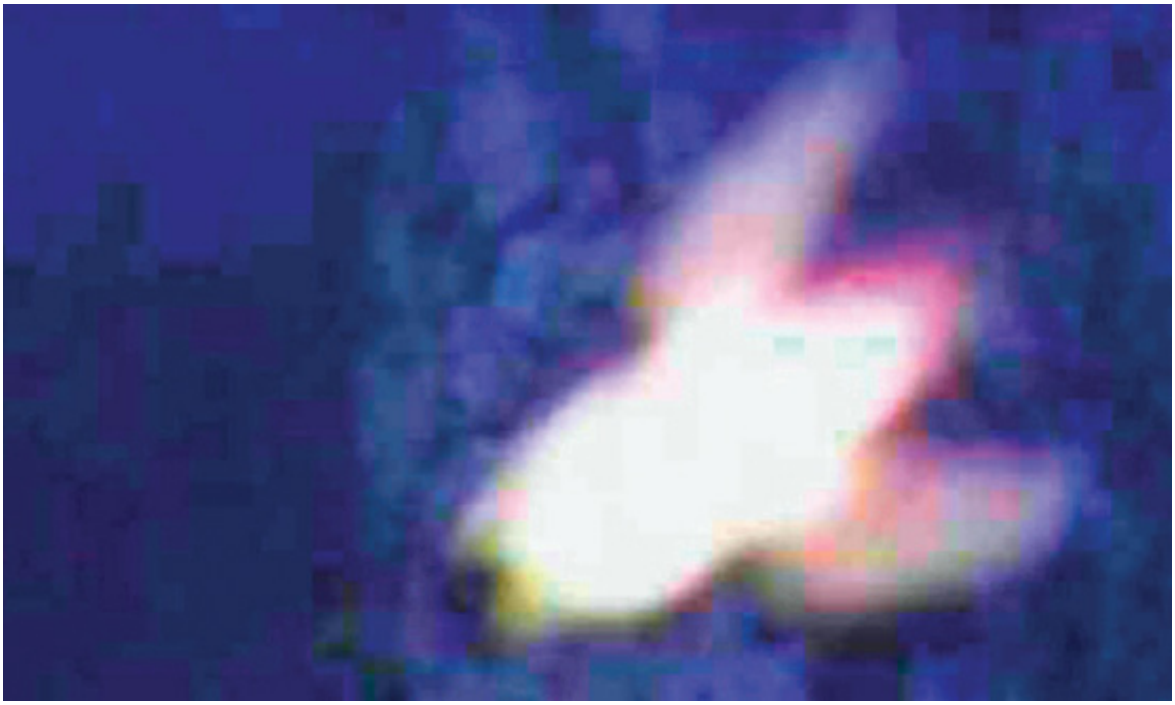

Ilustraţia 62. Îngerul ce-i ajuta pe turişti în locuri periculoase a ieşit afară să i se afle prezenţa, făcându-şi rapid un corp cu aripi, cu radiaţia roz a iubirii (peştera Topolniţa, Mehedinţi, martie 2004; foto: geolog Radu Nastas)

Ilustraţia 63. Pentru a i se cunoaşte activitatea, un înger şi-a format rapid din materii mentale activate în alb un corp „tradiţional”, alungit şi cu aripi (catedrala Sf. Petru, Vatican, iulie 2007; colecţie: asistentă medicală Anemarie Binder)

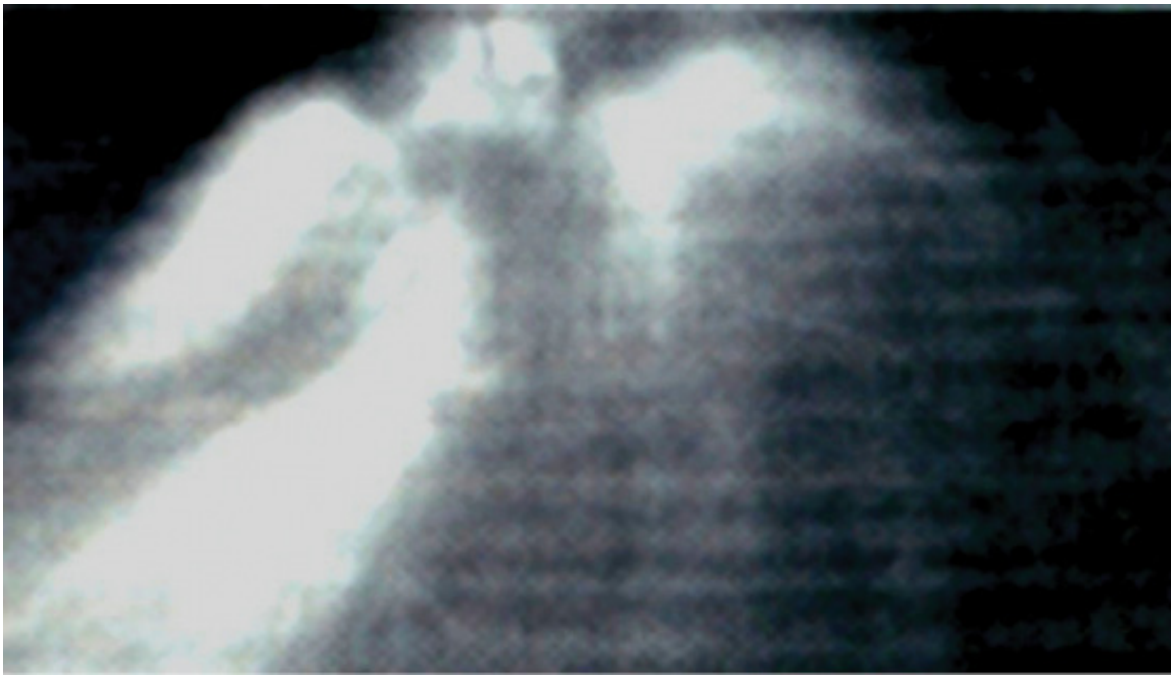

Ilustraţia 64. Şocantă apariţie în spaţiu: dintr-un nor portocaliu, câţiva îngeri şi-au format siluete simbolice cu aripi, le-au zâmbit cosmonauţilor din nava *Saliut 7*, apoi au dispărut (iulie 1985; colecţie: Gordon Creighton)

Ilustraţia 65. Îngerii au forme alungite ale corpurilor lor invizibile. Având o anumită misiune, acesta „a vrut” să fie fotografiat cu tinerii la ieşirea de la cununia civilă (Suceava, 07.11.1998; colecţie: dir. A. Ivanciuc)

Ilustraţia 66. Un înger alb, cu radiaţia exterioară azur şi albastră, i-a demonstrat preotului profesor George Chiţulescu că îi este mereu alături în activităţile sale (cimitirul Bellu, Bucureşti, 08.10.2005; colecţia preotului)

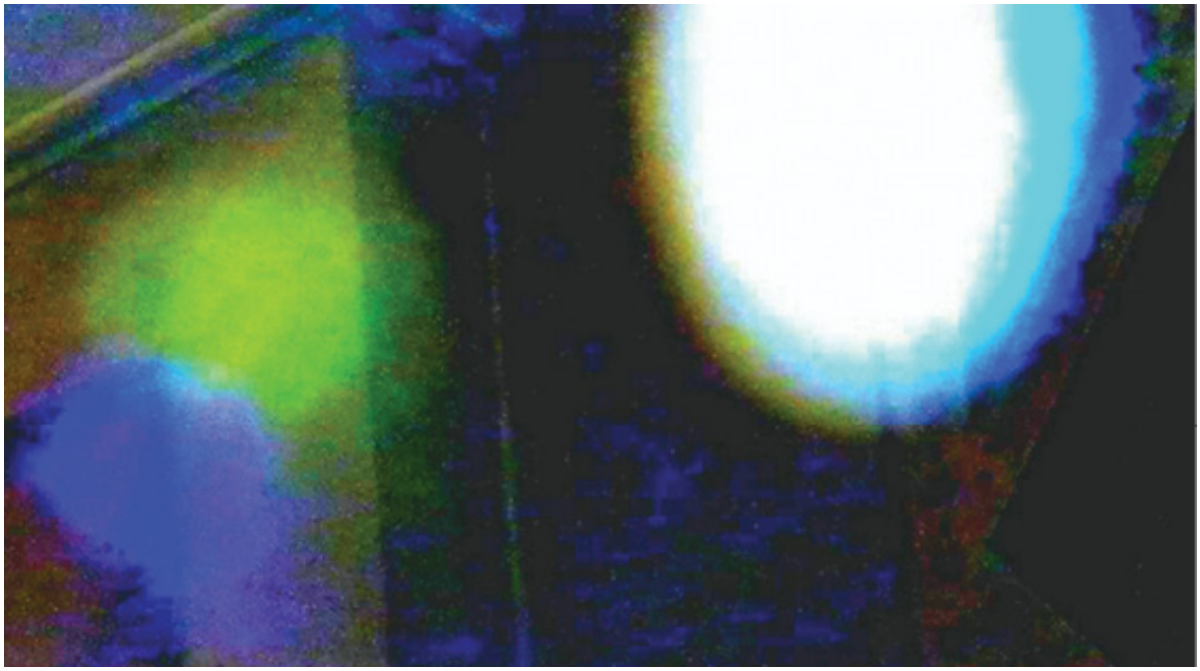

Ilustraţia 67. Forma ovoidală a corpului alb cu emisie periferică azur – asociată cu emisii bipolare albastru şi roşu – este specifică îngerilor stimulatori ai credinţei (catedrala ortodoxă, Iaşi, 21.04.2014; foto: dir. A. Ivanciuc)

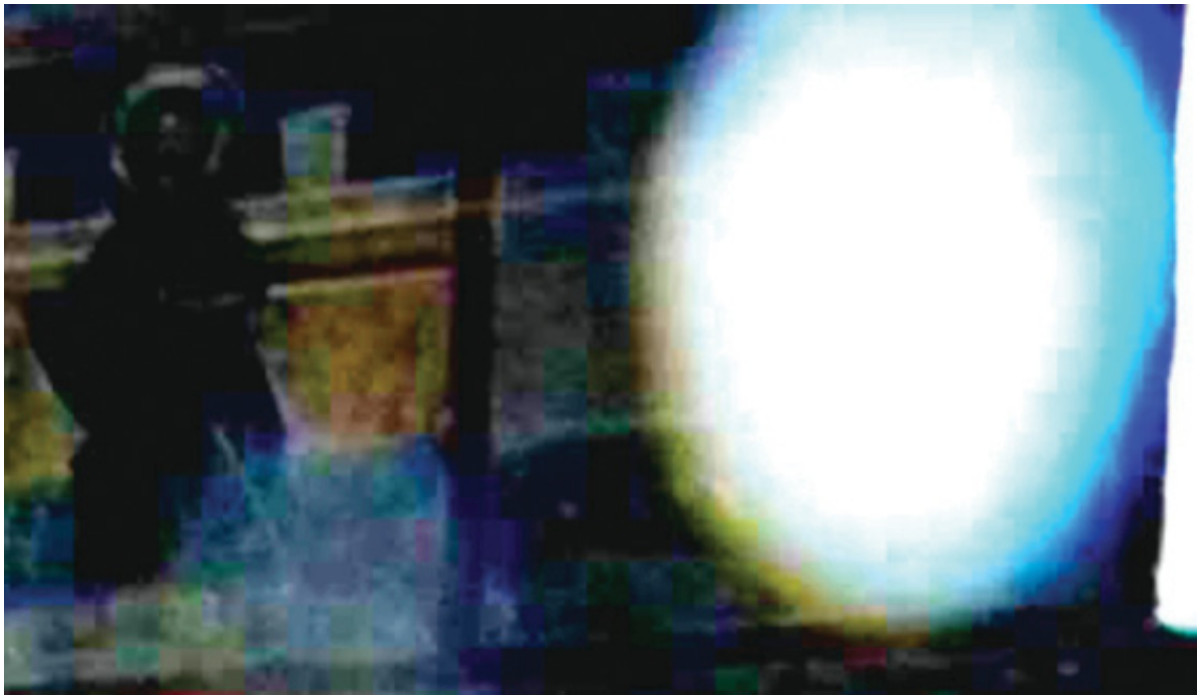

Ilustraţia 68. Un înger alb nevăzut cu formă şi radiaţii periferice similare celui din ilustraţia 67 a fost fotografiat în luna următoare şi la mănăstirea Neamţ (10.05.2014; foto: dir. A. Ivanciuc)

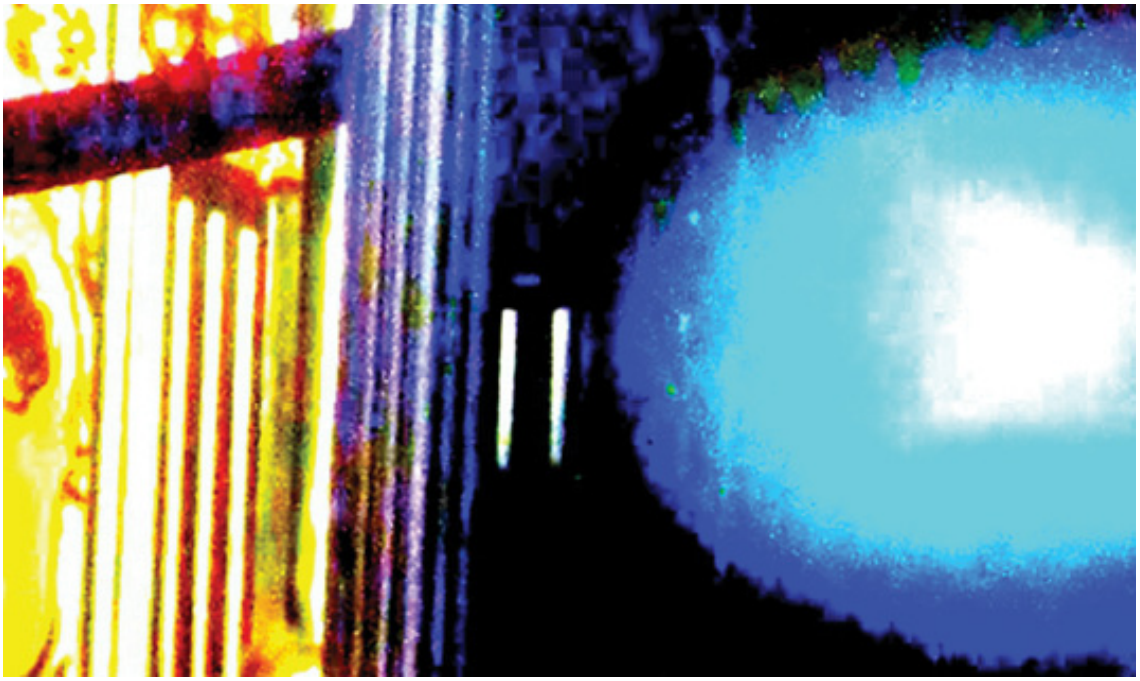

Ilustraţia 69. Există îngeri cu corpul ca o jumătate de ovoid, dar cu radiaţie azur mult extinsă în exterior; aceştia par să inspire persoane ce dezvoltă credinţa şi teoretic (catedrala ortodoxă, Iaşi; foto: dir. A. Ivanciuc)

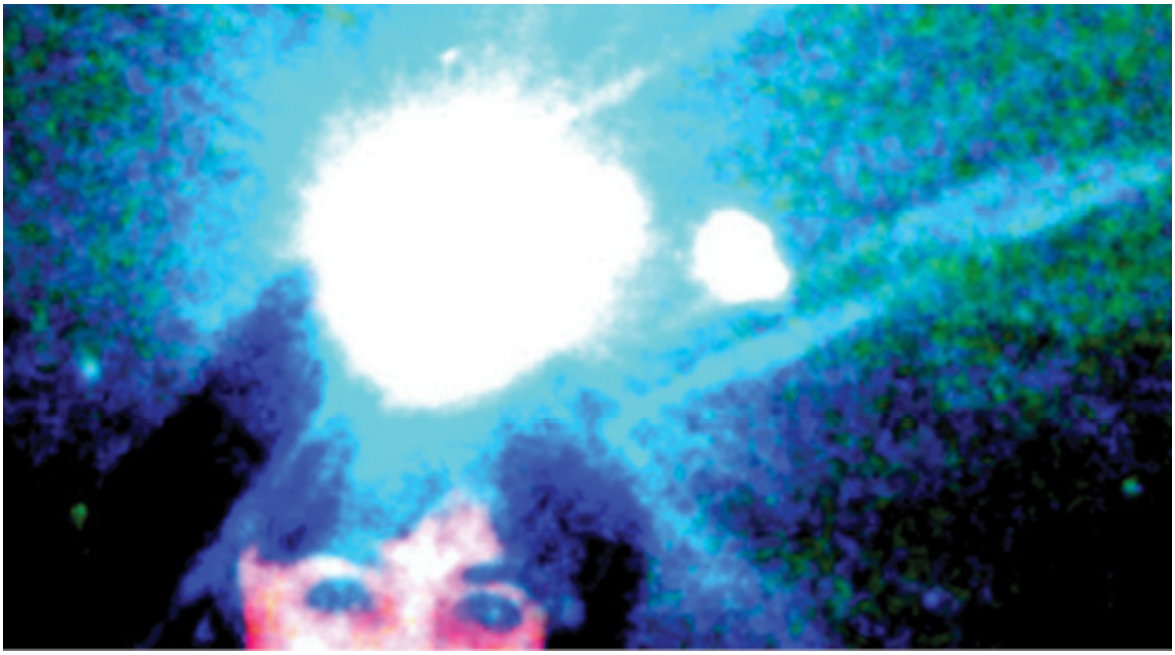

Ilustraţia 70. Un înger cu corp semiovoidal şi cu potente radiaţii azur i-a transmis profesoarei universitare dr. Rodica Ghiuru un mic pachet radiant, dar cu volum mare de informaţii ştiinţifice (Bucureşti, martie 2004)

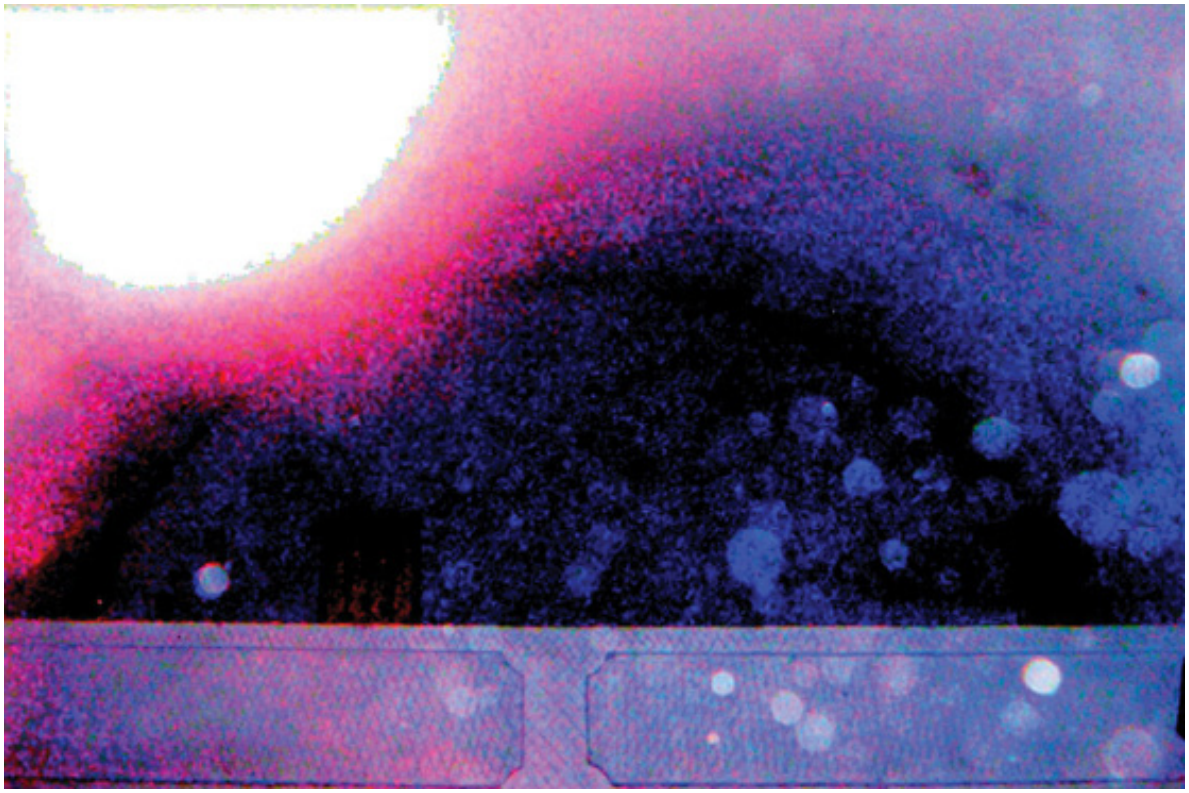

Ilustraţia 71. Un înger cu corp ce radia în alb-intens şi la exterior în roz l-a inspirat şi mai apoi l-a ajutat mult pe pictorul bisericii din Slobozia – Neamţ (septembrie 2004; foto: pictor Ciprian Istrate)

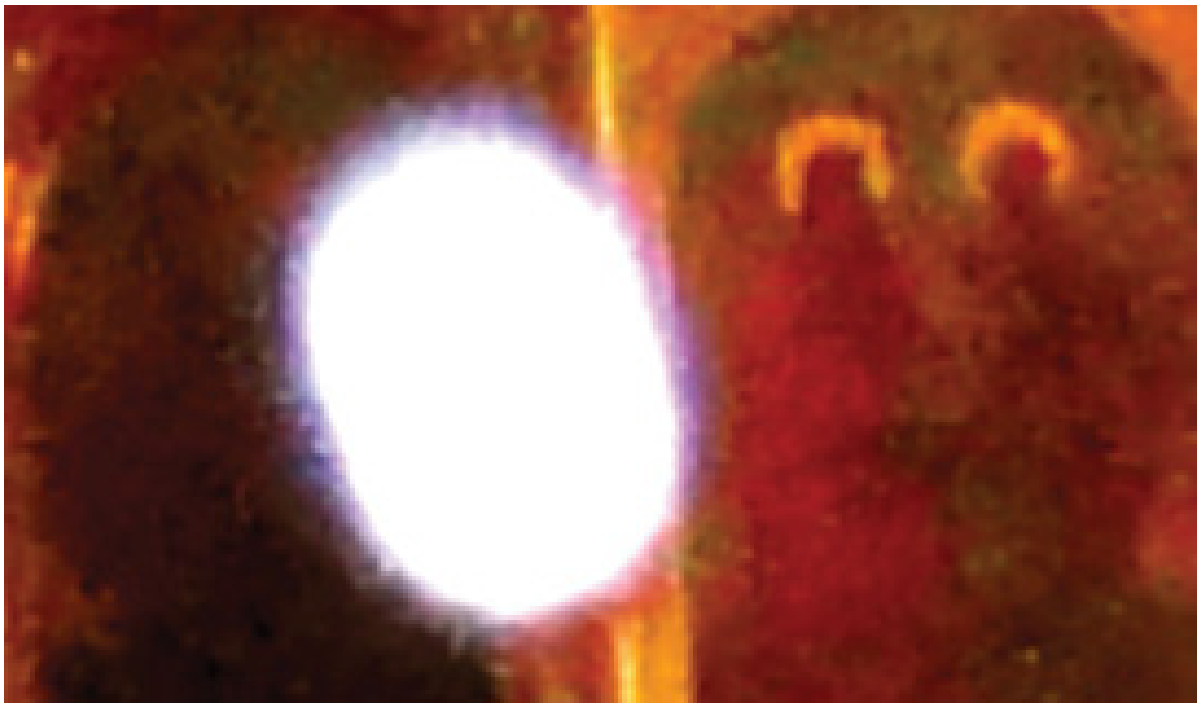

Ilustraţia 72. Îngerii cu corp invizibil ce radiază în alb-intens şi periferic în violet preiau misiuni de stimulare a credinţei spiritualizate (catedrala ortodoxă, Iaşi; 10.03.2011; foto: inginer Lucica Gorea)

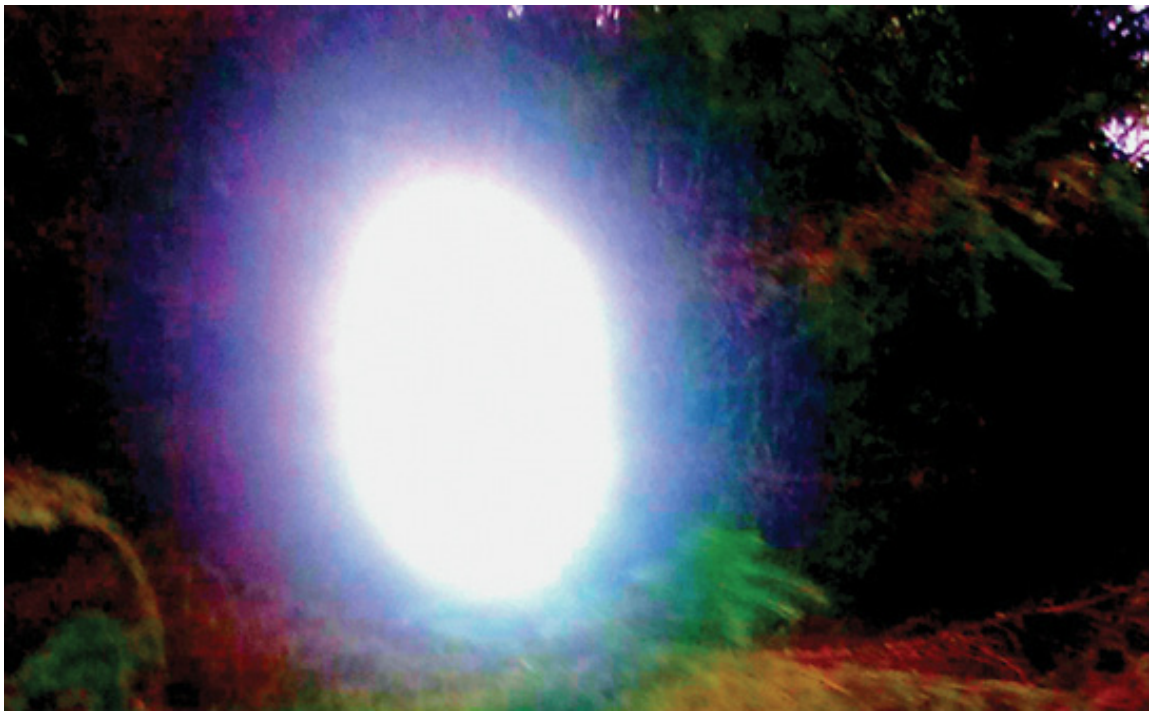

Ilustraţia 73. E posibil ca unii îngeri albi şi cu radiaţii albastre să însoţească şi să ajute permanent anumite persoane, cum a fost şi cazul familiei care rătăcise drumul în munţi (30.08.2010; foto: inginer Gh. Forţ)

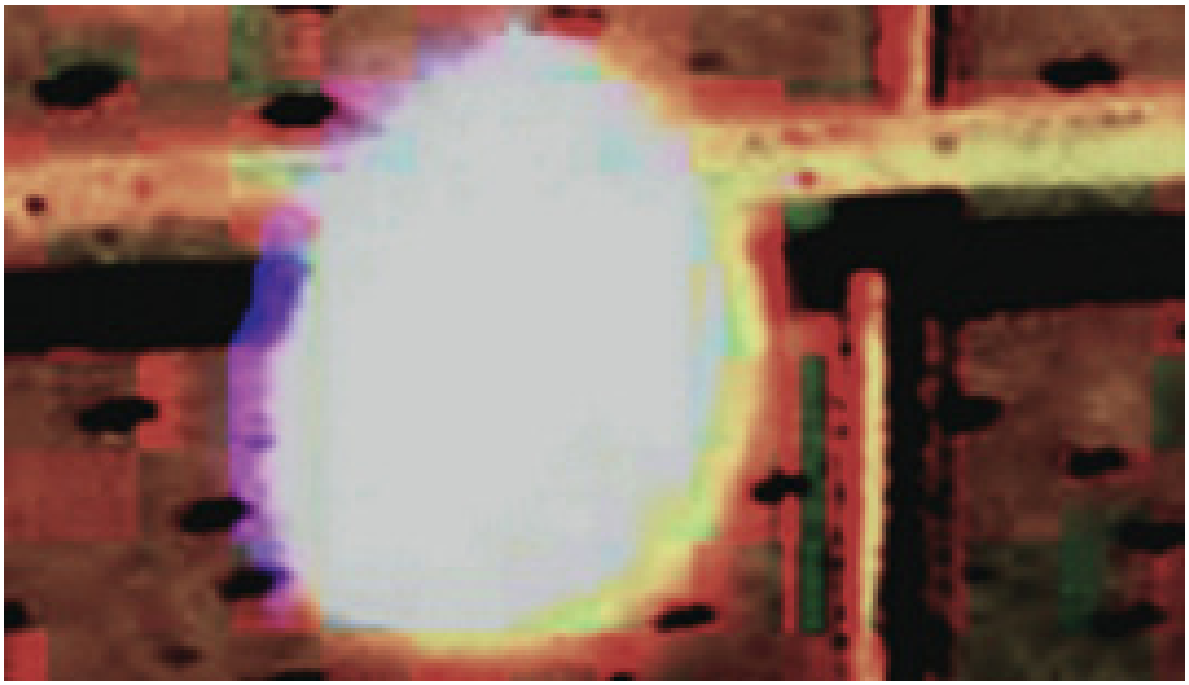

Ilustraţia 74. Indiferent de religie, îngerii ce radiază în alb intens preiau misiunea stimulării credinţei spiritualizate; acesta, cu o radiaţie periferică în violet şi galben, a fost fotografiat din invizibil într-o sinagogă

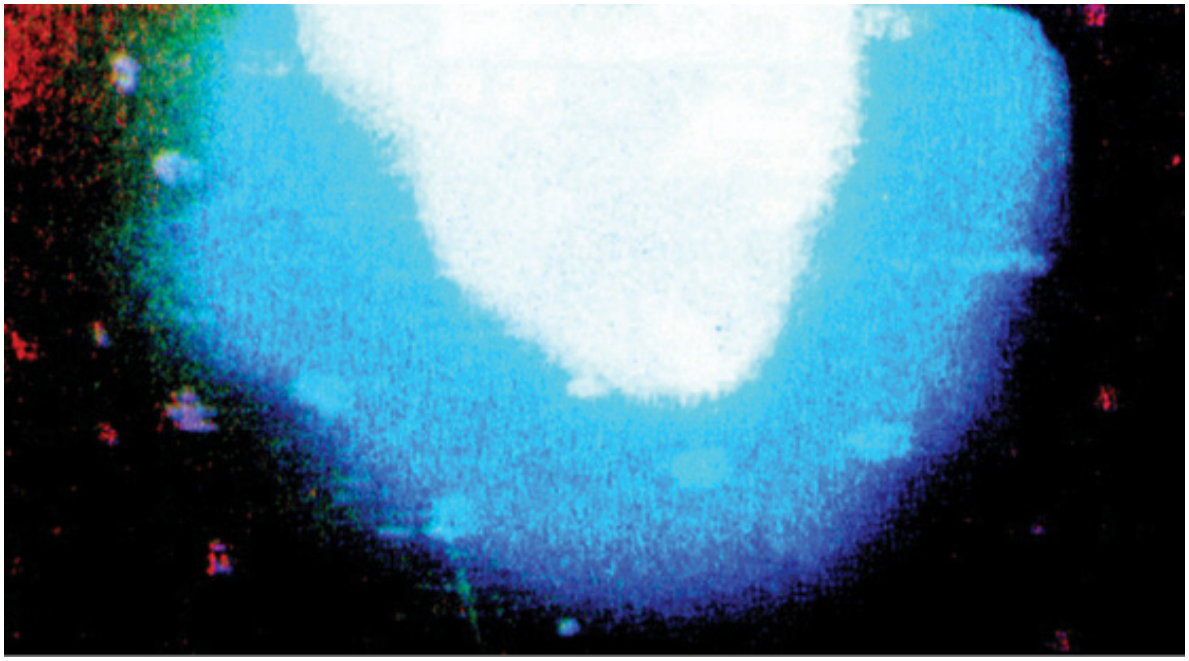

Ilustraţia 75. Şi în alte ţări au fost fotografiaţi întâmplător din invizibil îngeri cu corp alb strălucitor şi cu o extinsă radiaţie azur la exterior (Genova, 04.05.1979; foto: arhitect Luciano Boccone)

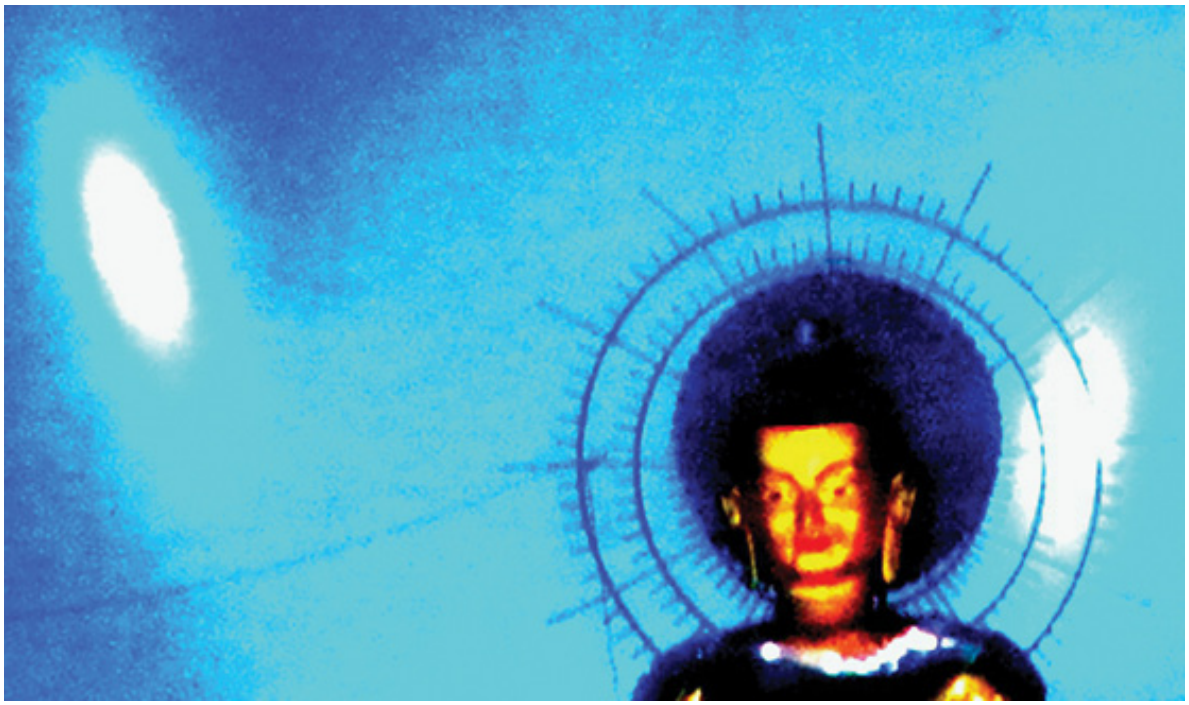

Ilustraţia 76. Într-un templu budist erau doi îngeri ale căror corpuri alungite radiau în alb, activând în jur un larg câmp ce radia în azurul spiritualităţii (Lumbini, Nepal, 25.05.2010; foto: dir. A. Ivanciuc)

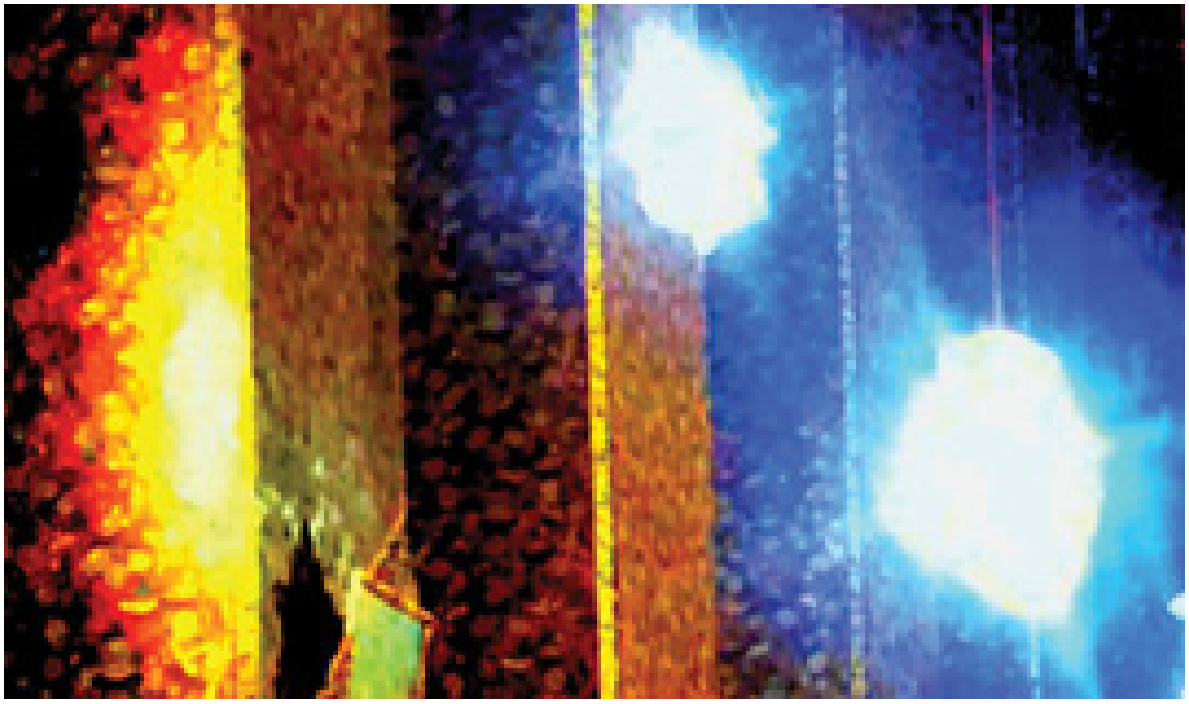

Ilustraţia 77. Călugării budişti din templul Wat Pho erau stimulaţi în rugăciune de îngeri nevăzuţi, cu corpuri de un alb intens şi emisii exterioare albastre (Bangkok, Thailanda, iunie 2015; foto: economist Ioana Cristina G.)

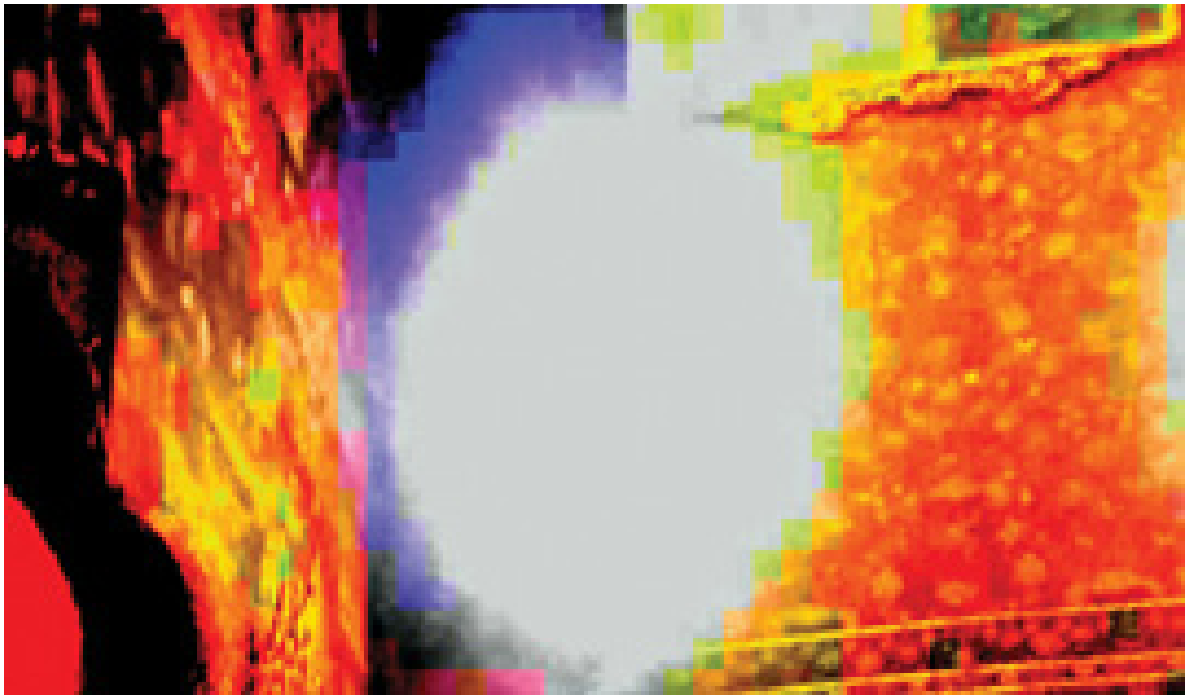

Ilustraţia 78. Un al treilea înger nevăzut, aflat în apropierea unui călugăr, avea o radiaţie periferică bipolară asociată cu o aură violetă

Ilustraţia 79. Lângă capela Sfântului Mormânt, un grup de pelerini era însoţit de un înger alb strălucitor, care emanase un extins câmp al energiei

albastre, stimulator al credinţei (21.04.2006; foto: dir. A. Ivanciuc)

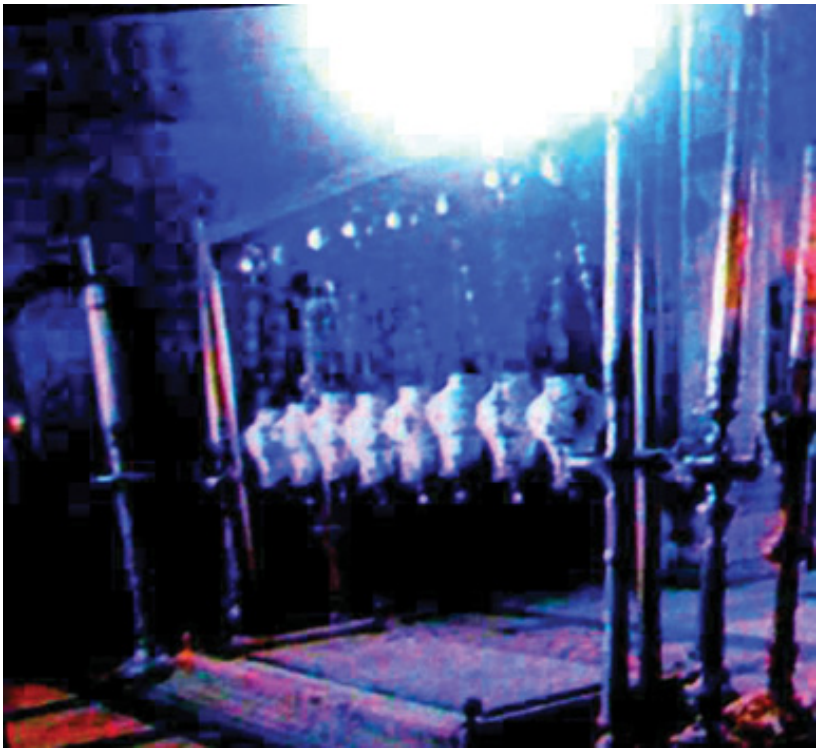

Ilustraţia 80. În prima încăpere a capelei Sfântului Mormânt, deasupra „pietrei ungerii”, a fost fotografiat un potent înger cu corp alb strălucitor şi extinse radiaţii albastre la exterior

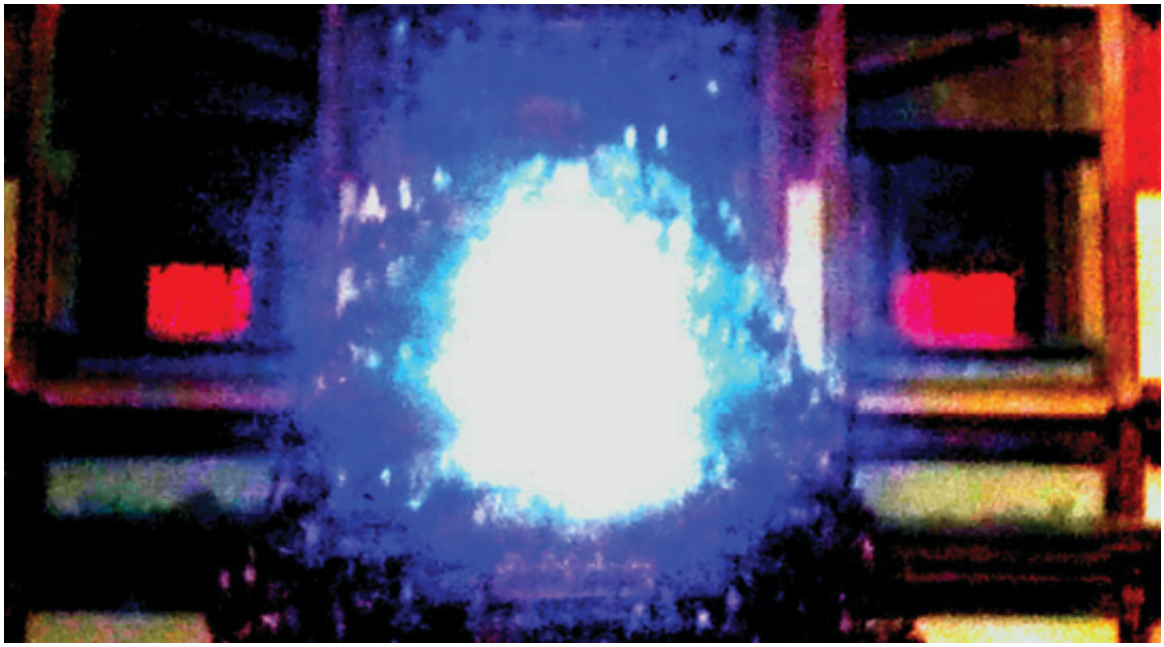

Ilustraţia 81. Încă o dovadă că unii îngeri au misiuni strict localizate: acesta era singura fiinţă din marele naos al bisericii ortodoxe, aşteptând venirea pelerinilor (Ierusalim, 20.05.2008; foto: profesor universitar dr. Cristina Ionescu)

Ilustraţia 82. Din placa „pietrei ungerii” (aflată în prima încăpere a Sfântului Mormânt) au fost surprinse variate efluvii ale unei emisii telurice din materii invizibile intens activate energetic (21.04.2006; foto: dir. A. Ivanciuc)

Ilustraţia 83. În jurul capelei Sfântului Mormânt, la anumite intervale, este emisă din sol o ceaţă invizibilă, care activează şi ieşiri ale corpului eteric din trupurile anumitor persoane (25.04.2006; foto: dir. A. Ivanciuc)

Ilustraţia 84. Ceaţa nevăzută emisă din sol în zona Sfântului Mormânt, oprită ciudat aproape de zid (în stânga), era o curgere de materii colorate diferit ce au afectat redarea imaginilor (25.04.2006; foto: dir. A. Ivanciuc)

Ilustraţia 85. Şuvoiul de „abur albastru” invizibil a fost surprins aproape de sol la o mică ruină antică de lângă Marea Piramidă de la Giseh (Egipt,

octombrie 2011; foto: avocat I. Iacobuţă)

Ilustraţia 86. Ciudată emisie din peretele catedralei catolice din Santiago a materiei invizibile activate intens la radiaţia alb, care prin destindere devenea albastră (Spania; colecţie: dir. A. Ivanciuc)

Ilustraţia 87. O descoperire unică: un *menhir arhaic* indica existenţa invizibilă a unei emisii telurice benefice (Poiana Teiului, Neamţ, în urmă cu şase decenii; colecţia autorului)

Ilustraţia 88. Celtiberici antici au indicat o emisie telurică benefică din masivul Montserrat prin statuia „zeiţei negre cu copil”; după secole, statuia a fost adoptată de creştini ca fiind „Madona neagră” din bazilica de pe munte (Spania)

Ilustraţia 89. În zona altarului catedralei din Köln apăruse o ceaţă albă, iar pe culoarul central energii telurice „au făcut transparent” jumătate din

trupul prelatului (din stânga) (06.01.2013; foto: profesor universitar dr. Cristina Ionescu)

Ilustraţia 90. Detaliu din frontul ascendent al erupţiei ceţii invizibile ce a transferat imaginea persoanei în verde la peste cinci metri înălţime, într-o „altă realitate” (Peştera lui Zeus, insula Creta, 13.08.2016; colecţie: avocat I. Iacobuţă)

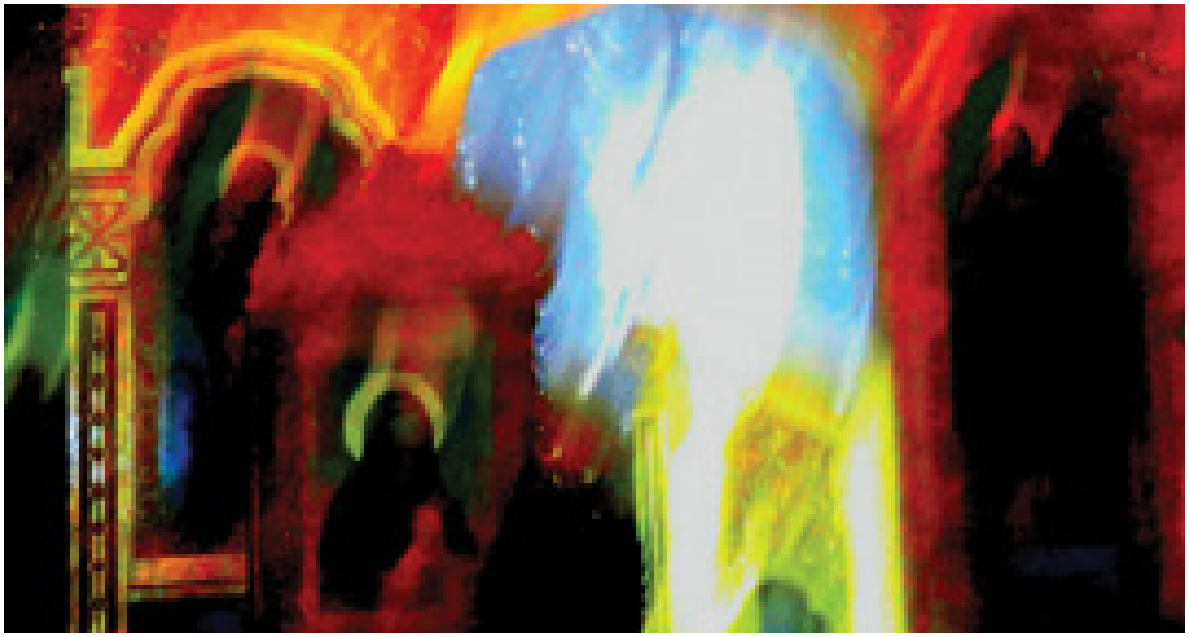

Ilustraţia 91. Altarele multor biserici ortodoxe din România au fost amplasate pe locuri cu emisii telurice. O erupţie strălucitoare a fost surprinsă şi în altarul catedralei din Galaţi (02.04.2016; foto: inginer Lucica Gorea)

Ilustraţia 92. Seara, persoane diferite au fotografiat adesea o ceaţă nevăzută venită din sol ce radiază în galben şi activează ieşiri eterice roşii din trupurile umane (Iaşi, catedrala ortodoxă, 08.06.2011; foto: inginer Lucica Gorea)

Ilustraţia 93. Emisia din sol a unei „ceţi albe invizibile” a activat intens corpurile eterice ale persoanelor din zonă, cu ieşiri nevăzute „împinse” oblic în aer (Iaşi, catedrala ortodoxă, 28.08.2014; foto: dir. A. Ivanciuc)

Ilustraţia 94. Când emisia din catedrala ieşeană este intensă, în axul naosului se ridică un şuvoi gros de materii invizibile activate să radieze în alb, care devin albastre şi apoi dispar (28.08.2014; foto: dir. A. Ivanciuc)

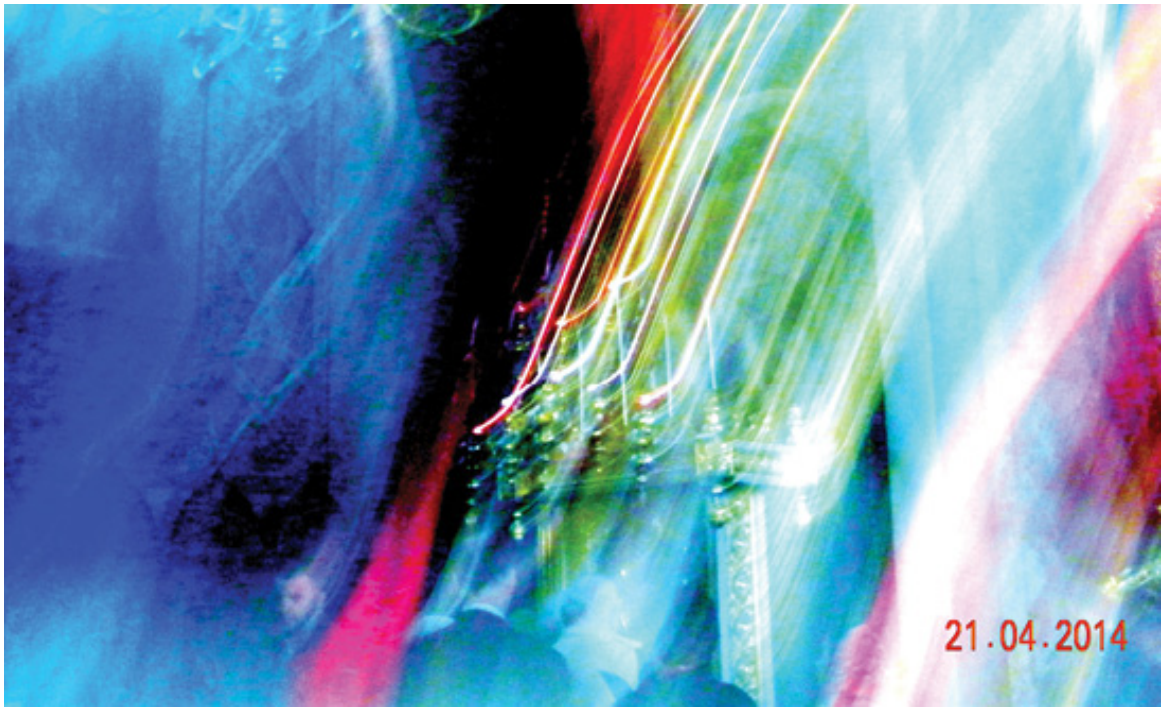

Ilustraţia 95. Uneori, emisia albastră invizibilă din partea stângă a naosului catedralei ortodoxe din Iaşi devine foarte intensă, apărând şi

ciudate şuvoaie subţiri de materii colorate diferit (21.04.2014; foto: dir. A. Ivanciuc)

Ilustraţia 96. O puternică „erupţie” benefică din sol, nevăzută de credincioşii îngenuncheaţi, se produce de veacuri şi lângă „icoana făcătoare de minuni” de la mănăstirea Neamţ (10.05.2014; foto: dir. A. Ivanciuc)